

Giới thiệu Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi

Truyện Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi của tác giả Maureen Child là truyện Ngôn Tình đặc sắc hấp dẫn bởi cốt truyện với các nhân vật nóng bỏng.

Adam King, triệu phú và chủ nhân của vùng đất rộng hai mươi mẫu Anh, sẽ khôi phục trang trại của gia đình trở lại huy hoàng như xưa. Bị ám ảnh mãnh liệt, anh thậm chí còn nghĩ đến việc kết hôn với cô hàng xóm.

Cha của Gina Torino sẵn lòng “bán” cô để đổi lại một vùng đất rất được thèm muốn. Gina phát giác ra vụ thoả thuận đầy cám dỗ của cha mình ... và quyết định tự mặc cả với Adam. Cô sẽ lấy một chủ trang trại lạnh lùng. Anh có khu đất. Còn cô sẽ có đứa con của nhà King.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Anh bị ám ảnh rồi.” Travis King nhìn anh trai và mỉm cười. “Và theo cách tiêu cực.”

“Em đồng ý.” Jackson King lắc đầu nói. “Tại sao chuyện này lại quá quan trọng với anh đến thế chứ?”

Adam King nhìn từ đứa em trai này đến đứa kia, hơi ngừng lại một chút trước khi trả lời. Khi lên tiếng, anh sử dụng tông giọng thường dùng cho nhân viên của mình – tông giọng nhằm chặn đứng tranh cãi. “Chúng ta đã nhất trí khi tiếp nhận công việc gia đình từ bố là sẽ chịu trách nhiệm trong lĩnh vực của mình.”

Rồi anh chờ đợi, vì Adam biết đám em mình chưa chịu thôi. Hàng tháng, anh em nhà King họp mặt với nhau. Họ tụ tập tại đây, trong trang trại gia đình, ở vườn nho của Travis hay trên những chiếc máy bay Jackson cho tầng lớp giàu sụ toàn thế giới thuê lại.

Nhà King có chân trong vô số lĩnh vực, những cuộc gặp mặt hàng tháng nhằm giúp mấy anh em nắm bắt mở rắc rối ấy, được tổ chức bất cứ khi nào có thể. Nhưng nó cũng cho anh em họ cơ hội nắm bắt cuộc sống của nhau. Ngay cả đôi khi, Adam nghĩ bụng, kéo theo sự can thiệp phiền phức-bất chấp mọi ý tốt.

Nhấc ly brandy bằng pha lê Waterford lên, anh lắc chất lỏng màu hổ phách dưới đáy ly và quan sát tia nhìn loé lên trong cái nháy mắt qua chiều dài của nó. Anh biết các em mình sẽ nhanh chóng bình luận gì đó, và thầm đánh cá với chính mình rằng Travis sẽ lên tiếng trước. Lát sau, anh được chứng minh là đã đúng.

“Đúng vậy, Adam, chúng ta điều hành công việc của mình.” Travis nói, uống một ngụm lớn King Vineyard Merlot (*nhãn hiệu rượu của gia đình King do chính Travis làm chủ*). Travis thích uống rượu từ vườn nho của chính mình hơn loại brandy Adam ưa chuộng. Anh chàng bắn một cái nhìn về phía Jackson vừa gạt đầu ra hiệu. “Nhưng không có nghĩa bọn em không có vài rắc rối.”

“Rắc rối bất cứ cái gì mấy đứa muốn”, Adam nói. Anh đứng dậy, bước về phía lò sưởi bằng đá đồ sộ và nhìn xuống ngọn lửa cháy tanh tách, “Chỉ đừng mong anh trả lời chúng.”

Jackson nói lớn như thể muốn bắt đầu đối chất. Cầm ly whiskey Ireland của mình, anh nói, “Bọn em không hề bảo trang trại không phải của anh để làm điều anh muốn, Adam. Bọn em chỉ muốn biết tại sao gạt lại từng inch đất cũ của chúng ta lại quan trọng chết tiệt với anh như thế.”

Adam quay lưng lại lò sưởi và nhìn các em mình, cảm nhận mỗi ràng buộc chặt chẽ họ luôn chia sẻ. Chỉ một năm chia cách và tình bạn từ thưở họ còn là trẻ con mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhưng thế không có nghĩa anh sẽ giải thích mọi việc anh làm cho chúng. Anh vẫn là anh cả, và Adam King không giải thích.

“Trang trại là của anh.” Anh nói đơn giản. “Nếu anh muốn nó nguyên vẹn như cũ, tại sao các em phải quan tâm hả?”

“Bọn em không quan tâm” Travis nói trước khi Jackson mở miệng. Tựa lưng vào cái ghế da sẫm, anh duỗi chân, giữ thẳng bằng cái ly mòng manh trên cái bụng phẳng của mình và nhìn Adam qua đôi mắt sắc bén. “Em chỉ muốn biết tại sao anh quan tâm thôi. Quý thật, Adam, cụ nội King đã bán 20 mẫu anh cho nhà Torino gần sáu chục năm trước rồi. Chúng ta đã có gần một nửa đất nước. Tại sao 20 mẫu đất đó quan trọng thế chứ?”

Vì anh đã quyết tâm và Adam chưa bao giờ từ bỏ. Một khi đã quyết định điều gì đó trong tâm trí, anh sẽ làm, dù phải lên núi hay xuống biển. Anh nhìn qua các em mình và hướng tới những ô cửa sổ nhìn ra bãi cỏ thẳng tắp, cắt tỉa gọn gàng, cùng khu vườn trải rộng gần một phần tư dặm trước khi cuộn lại trong con đường.

Trang trại này luôn luôn quan trọng với anh. Nhưng 5 năm trở lại đây, nó trở thành mọi thứ và chết hết đi nếu anh dừng bước trước khi hoàn thiện nó lại như trước. Bên ngoài, màn đêm ngày càng dày và tối hơn, chỉ điểm vài vùng sáng tí xíu từ những ngọn đèn trang trí chạy dọc con đường rộng rãi uốn

cong. Đây là nhà của anh. Nhà của họ. Và anh sẽ lại được thấy nó hoàn toàn nằm trong tay nhà King một lần nữa.

“Vì nó là mảnh cuối cùng còn thiếu” Adam nói, trong đầu nghĩ về năm năm vừa qua. Những ngày tháng anh đã dùng để mua lại mọi phần đất từng thuộc về cụ tổ nhà King hơn 150 năm trước.

Gia tộc King đã sống ở California từ trước Cuộc tìm vàng*. Họ từng là thợ mỏ và chủ trang trại, nông dân cũng như người đóng tàu. Qua nhiều năm, gia tộc cũng thay đổi theo thời gian, xâm nhập vào nhiều lĩnh vực khác nhau, mở rộng đế chế của họ. Nhiều thế hệ đã đổ công sức để mở rộng thêm tài sản của gia đình. Chỉ với một mong muốn duy nhất là duy trì và phát triển hơn thế hệ trước.

Cụ của họ, Simon King, giống một tên cờ bạc nhiều hơn là người gánh vác gia đình. Ông đã bán hết chỗ đất trong di sản được thừa kế của mình để thỏa mãn thói cờ bạc. Ông trời là những thế hệ nhà King sau Simon đã xây dựng lịch sử gia tộc của họ bằng cả hai bàn tay mình.

Adam không biết liệu anh có khiến cho các em mình hiểu được không- không biết anh có thêm làm không. Tất cả những gì anh biết là hy sinh năm năm qua để lấp từng mảnh ghép của trang trại này trở lại với nhau, và anh sẽ không dừng bước cho tới khi hoàn tất nhiệm vụ.

“Tốt thôi”, Jackson lên tiếng, nem cho Travis cái nhìn ngụ ý Im-đi. “Nếu nó quan trọng với anh đến thế thì làm đi.”

Adam khịt mũi. “Sự cho phép của cậu chẳng cần thiết. Nhưng cảm ơn.”

Jackson mỉm cười. Như mọi khi, người trẻ nhất trong mấy anh em nhà King hầu như không thể chọc ngoáy ai. “Dù sao cũng chúc anh may mắn khi cố gắng giật mảnh đất của nhà Torino.” Anh thêm vào, hộp một ngụm whiskey và thở dài thẩn nẫu.

“Ông già đó giữ rịt lấy mọi thứ của ông ta bằng cả hai tay.” Miệng anh toét ra thành nụ cười. “Y như anh ấy, anh cả ạ. Sal sẽ không đơn giản từ bỏ mà bán nó cho anh đâu.”

Giờ thì Adam mỉm cười, nâng ly như thể ăn mừng. “Câu nói yêu thích của bố là gì nào?”

“Ai cũng có giá của họ,” Travis lên tiếng, cũng nhắc ly lên khi hoàn tất câu trích dẫn yêu thích của cha họ, “mẹo là phải tìm ra cách nhanh nhất có thể.”

Jackson lắc đầu, nhưng cũng nâng ly về phía các anh mình. “Salvatore Torino có thể là ngoại lệ của quy luật đó.”

“Không bao giờ”, Adam nói khi cuối cùng cũng ném được mùi vị chiến thắng anh đấu tranh để có được suốt năm năm. Anh sẽ không để người hàng xóm cứng đầu cản trở con đường thành công. “Sal có giá của mình. Ở đâu đó.”

-----*****-----

Gina Torino móc phần gót của đôi bốt lên thanh ngang trên hàng rào dài dầu nắng gió. Nàng bắt chéo tay lên lan can và nhìn ra cánh đồng trước mặt. Mặt trời toả sáng trên bầu trời xanh trong, đồng cỏ đầy xanh mướt và con ngựa non mới sinh chạy lảng xảng theo mẹ nó.

“Thấy chưa, Shadow?” Nàng thì thầm với cô ngựa cái đang thoả mãn, “Tao đã bảo thằng bé sẽ ổn thôi mà.”

Dĩ nhiên, đêm qua thì Gina không chắc chắn đến vậy. Làm bà đỡ cho con ngựa Gypsy nàng nuôi từ khi còn nhỏ đã khiến nàng sợ chết khiếp. Nhưng hôm nay, nàng có thể mỉm cười và tận hưởng khoảnh khắc đó.

Nàng dõi theo con ngựa cái lang khi nó đi lại lười nhác quanh hàng rào, đưa con bám sát sau đuôi. Ngựa Gypsy là những con ngựa đẹp nhất mà Gina từng thấy. Lưng rộng, cổ kiêu hãnh và đuôi chúng, dài và bay nhẹ thanh nhả quanh chân, tuyệt đẹp. Dĩ nhiên hầu hết mọi người đều chỉ quan tâm đến nòi giống và ... coi nhẹ Clydesdales. Nhưng con ngựa Gypsy còn là cái gì đó hoàn toàn khác.

Hơi nhỏ, nhưng cứng cáp, những con ngựa Gypsy, ban đầu được nuôi dưỡng bởi những người du mục mà chúng được đặt tên theo. Chúng được huấn luyện đủ khoẻ để kéo xe hàng và xe đẩy, cũng như đủ dịu dàng để được coi như một thành viên trong gia đình. Chúng đặc biệt dịu dàng với trẻ nhỏ và trung thành phi thường với những ai chúng yêu mến.

Với Gina, những con ngựa còn hơn cả thú nuôi để bán ... chúng là gia đình.

“Con chiều chúng quá.”

Gina không quay lại khi mẹ nàng lên tiếng từ phía sau. Đây là cuộc tranh cãi dài hơi- với người mẹ phản nàng rằng Gina dành quá nhiều thời gian với lũ ngựa và quá ít thời gian để tìm chồng. “Chẳng hại gì mà mẹ.”

“Con cần những đứa bé của chính mình.”

Gina đảo mắt, mừng thầm vì mẹ nàng không thấy cử chỉ ấy. Teresa Torino không quan tâm xem con cái bà lớn đến chừng nào. Nếu họ vô lễ, họ sẽ bị đánh vào gáy y như hồi còn nhỏ. Nếu nàng mà có tí lý trí nào, Gina nhủ thầm, nàng đã dọn quách đi như hai trong số ba ông anh lớn.

“Mẹ biết con đang đảo mắt đấy...”

Gina nghiêng răng nhìn qua vai. Teresa Torino thấp, hấp dẫn và cứng đầu. Mái tóc đen dài đang bạc đi nhưng bà chẳng thêm nhuộm, thay vào đó nhấc nhò mọi người trong gia đình rằng bà đã có tóc bạc rồi. Cái cằm của bà buồng bình và đôi mắt nâu sắc bén chẳng mấy khi bỏ lỡ cái gì.

“Con đảo mắt với mẹ nhé?”

Một bên lông mày sẫm màu nhướng lên. “Nếu con nghĩ làm thế mà thoát được thì cứ tự nhiên.”

Gina ngẩng mặt lên đón một cơn gió nhẹ thổi từ biển vào và đổi chủ đề. Thế an toàn hơn. “Con nghe mẹ nói chuyện điện thoại với Nick sáng nay. Mọi chuyện tốt chứ ạ?”

“Ừ.” Teresa trả lời, cùng bước về phía hàng rào cũ kỹ với con gái. “Chị dâu con, vợ Nickie lại đang có mang.”

À. Điều này giải thích cái chủ đề “Hãy bắt Gina kết hôn và có mang” sáng nay. “Đúng là tin tuyệt vời.”

“Đúng thế. Vậy sẽ là ba đứa cho Nick, hai đứa cho Tony và bốn cho Peter.”

Các anh trai nàng đang làm hết sức để lấp đầy dân số thế giới bằng người nhà Torino, Gina nghĩ với một nụ cười. Dĩ nhiên nàng thích được làm cô. Nhưng nàng ước gì chúng sống gần hơn, để chúng lấy bớt nhiệt tình của nàng. Ba người con trai nhà Torino chỉ có Tony sống gần trang trại, làm việc cùng cha họ. Nick ở Colorado, huấn luyện một đội bóng trung học còn Peter ở Nam California, lấp đặt phần mềm máy tính cho các công ty an ninh.

“Mẹ đúng là người bà may mắn khi có nhiều cháu đến vậy để nuông chiều.” Gina nói, liếc qua mẹ nàng.

“Mẹ có thể may mắn hơn.” Teresa khịt mũi dộp lại.

“Mẹ à ...” Gina không thể dừng thờ dài. “Mẹ đã có đến tám đứa cháu rồi. Chẳng cần đến con để sản xuất ra thêm đứa nữa đâu.”

Mẹ nàng luôn mơ về ngày cưới của Gina. Để được nhìn thấy con gái bước đi giữa hai hàng ghế trong nhà thờ, khoác tay cha nó. Sự thật rằng Gina không làm vậy chẳng tác động gì đến Teresa.

“Ồ một mình không tốt cho con đâu, Gina”. Mẹ nàng nói, đập tay lên hàng rào đủ mạnh đến mức khiến nó rung rinh.

“Con đâu có một mình.” Gina cãi trả. “Con có mẹ và bố, các anh con, các chị dâu và các cháu. Trong cái nhà này ai mà ở một mình được chứ?”

Dù vậy, Teresa vẫn đang trên đà. Nhạc điệu trong những từ ngữ vẫn đặc sệt chất Ý tô điểm vào giọng bà khi bà lên tiếng lần nữa. “Phụ nữ nên có một người đàn ông trong đời, Gina. Một người đàn ông để yêu và được yêu ...”

Gina rướn thẳng lưng lên, dù một phần nào đó trong nàng đồng ý với mẹ. Không phải nàng đã quyết định không bao giờ kết hôn, hay không bao giờ có con. Chỉ là vì mọi chuyện phải như thế. Và nàng không định tiêu tốn phần đời còn lại để tiếc thương vì thế.

“Vi con không kết hôn,” Gina cắt ngang, “không có nghĩa là đời con không có đàn ông mẹ ạ.”

Teresa hít không khí vào bằng một cái khịt mũi thất vọng hơi bị to, làm một con trong đám ngựa trên đồng cỏ quay lại tìm kiếm. “Mẹ không muốn biết điều đó đâu.”

Tốt, vì Gina cũng không thực sự muốn bàn về đời sống tình ái của mình- hay chuyện thiếu đời sống tình ái ấy- với mẹ mình. Nàng thực sự, thực sự yêu cha mẹ mình. Teresa sinh ra trong một gia đình người Sicili đông đúc và di cư tới Mỹ hơn 40 năm trước để cưới Sal Torino. Mặc dù Sal Torino sinh trưởng ở Mỹ, ông đứng về phía vợ mình về mặt bảo thủ bám riết lấy truyền thống cũ, rằng con gái chưa tìm được chồng đến năm 30 tuổi tức là gái già.

Buồn thay, sinh nhật lần 30 của Gina đã qua hai tháng trước.

“Mẹ ơi...” Gina hít vào, thở ra và cầu cho mình được kiên nhẫn. Nàng đã mong có được ngôi nhà nhỏ của riêng mình trong trang trại của gia đình, sẽ giúp được riêng tư hơn. Thế sẽ giúp cha mẹ hiểu ra là nàng cũng có khả năng làm người lớn. Lẽ ra nàng phải biết sớm, sinh ra là con nhà Torino, suốt đời là con nhà Torino.

Có khi nàng nên chuyển quách ra khỏi trang trại cho xong. Nhưng dù có làm vậy thì nàng cũng vẫn phải dành cả ngày ở đây thôi, bởi những con ngựa Gypsy nàng tự tay nuôi nấng và dạy dỗ đã trở thành cuộc đời nàng. Thế nên nàng chỉ đơn giản là cần phải tìm cách đối phó với mối tuyệt vọng vĩ đại của mẹ thôi.

“Biết rồi, biết rồi.” Teresa nói, giờ một tay lên chặn đứng cuộc tranh cãi quen thuộc. “Con là phụ nữ trưởng thành. Con không cần đàn ông để hoàn thiện bản thân.” Bà thở ra con giận nóng nảy. “Lẽ ra mẹ không bao giờ nên cho con xem mấy cái talk show đó khi đang dậy thì mới đúng. Chúng nhồi vào đầu con toàn-”

“-lý lẽ?” Gina mỉm cười tiếp lời. Nàng rất yêu mẹ, chỉ là xin lỗi vì đã không kết hôn và/hoặc không có thai suốt khoảng thời gian chó chết vừa qua thật là ngớ ngẩn.

“Lý lẽ? Sống độc thân mà là lý lẽ à? Không yêu ai suốt đời nữa? Không hề,” Teresa ngắt ngang, không buồn nghe câu trả lời. “Không phải thế.”

Sẽ dễ cãi lý với mẹ hơn nếu một phần của Gina không đồng ý với bà. Được rồi, thì một phần nhỏ. Nhưng một giọng nói nhỏ xíu trong tâm trí nàng thì thầm nhắc nhở rằng nàng không còn trẻ trung bao lâu nữa. Rằng nàng nên từ bỏ những ảo tưởng đáng ra phải mất đi từ nhiều năm trước rồi.

Có điều ... nàng vẫn chưa thể làm quen với việc đó.

“Con ớn mà mẹ.” nàng nói, và sẵn lòng tin như vậy.

Teresa vỗ nhẹ lên tay nàng. “Chắc chắn rồi con yêu.”

Thôi được, Gina sẵn lòng chấp nhận, dù mẹ nàng có đang cố xoa dịu chẳng nữa. Ít nhất họ cũng thôi bàn luận về chủ đề này.

“Papa đâu ạ?”, nàng hỏi. “Bố bảo sẽ đến thăm con ngựa non sáng hôm nay.”

Teresa phẩy tay. “Ông ấy bảo có ‘cuộc họp’. Vô cùng quan trọng.”

“Thế ạ? Với ai cơ?”

“Con nghĩ bố nói cho mẹ biết chắc?” Teresa thở ra một hơi rất nản lòng làm Gina mỉm cười.

Không gì làm mẹ nàng cáu hơn việc không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Vậy trong khi Papa hội họp, mẹ đến xem con ngựa non cũng được.”

“Ngựa,” Teresa lầm bầm. “Cô với mấy con ngựa của cô.”

Gina bật cười nắm lấy tay mẹ. “Đi mà mẹ.”

Khi họ bước về phía cổng rào thì có tiếng động trời tới tai. Gina quay lại bắt gặp một chiếc xe đang đi xuống con đường ngoằn ngoèo rẽ nhánh từ đường chính. Bụi cuộn lên phía sau chiếc SUV đen xa xỉ. Gina cảm thấy cái gì đó cuộn lên trong bụng khi nhận ra chiếc xe. Dù có cố lờ đi, hơi thở của nàng như ngưng lại trong ngực còn miệng khô như rang.

Nàng không cần phải nhìn thấy chữ King trên biển số mới biết chắc rằng Adam King lái chiếc xe. Cảm giác của nàng cũng rõ rệt như cảm nhận thấy mảnh sân sỏi đá này dưới chân. Đó là gì? Một loại radar bắt sóng bất cứ nơi nào Adam đến gần chăng?

“Hoá ra Adam King là cái cuộc họp quan trọng đó,” mẹ nàng dăm chiêu. “Mẹ thắc mắc tại sao.”

Gina cũng vậy. Nàng biết nàng nên đi làm việc của mình, nhưng không hiểu sao nàng không thể cất bước. Nàng chỉ đứng ngầy ra đó, nhìn theo Adam đổ xe lại và mở cửa. Khi anh bước ra và nhìn xung quanh, đôi mắt sẫm màu quét ngang qua trang trại, thì thứ gì đó sâu thẳm trong nàng nảy lên hưởng ứng. Ngu ngốc, nàng tự nhủ. Đồ ngu mới cảm thấy bất cứ cái gì với một người thậm chí còn chẳng biết mày tồn tại.

Cái nhìn của Adam tiếp tục lướt đi, như thể anh đang liệt kê trang trại nhà Torino và lát sau sẽ kiểm tra lại. Cuối cùng, ánh mắt anh quét đến Gina. Nàng cứng đờ. Kể cả ở khoảng cách xa như vậy, nàng vẫn cảm thấy sức mạnh trong cái nhìn của anh, như thể anh đã đến gần và chạm vào nàng.

Anh gật đầu với mẹ con nàng, và Gina buộc bản thân nhấc tay lên cho một cái vẫy nửa vời. Gần như ngay trước khi tay nàng dừng lại, Adam đã quay vào nhà.

“Thật lạnh lùng, cái anh chàng đó”. Teresa đứng cạnh Gina, nhỏ giọng. Bà quay sang phía Gina, thêm vào “Trong con người anh ta có bóng tối.”

Gina cũng nhận ra cái bóng tối đó, nên cũng không thực sự tranh cãi. Nhưng nàng đã quen Adam và anh em anh cả cuộc đời. Và nàng vẫn luôn muốn trở thành người xoá nhoà cái bóng tối đó trong anh.

Đàn độn, nàng biết vậy. Phụ nữ mắc cái chứng gì mà luôn muốn làm người “cứu rỗi” đàn ông cơ chứ? Nàng tự hỏi.

Nàng vẫn đứng đó, nhìn theo Adam, mặc dù anh đã vào hẻm trong nhà để gặp cha nàng. Mãi sau Gina mới nhận ra mẹ đang nhìn mình. “Sao ạ?”

“Mẹ thấy thứ gì đó trong mắt con, Gina.” Mẹ nàng thì thầm, lo lắng mím môi lại và ánh mắt bà loé lên.

Gina ngay lập tức quay bước về phía đàn ngựa trên đồng cỏ. Nàng vẫn cảm thấy hơi run rẩy, nên phải tự bảo đảm bước chân của mình phải dài và chắc chắn. Nàng héch càm lên, hất mái tóc ra khỏi mắt, “Con không hiểu ý mẹ.”

Teresa không dễ bị phỉnh phờ như thế. Bà nhanh chân chạy theo con gái, nắm tay Gina kéo lại. Nhìn vào mắt nàng, bà nói, “Không lừa được mẹ đâu. Có điều gì đó trong con hướng về phía Adam King. Con không được phép đầu hàng.”

Ngạc nhiên, Gina cười phá lên. “Sao cơ ạ? Một người vừa mới năm phút trước giục con kết hôn và sinh con lại nói thế sao?”

“Không phải với anh ta,” Teresa nói. “Adam King là người mẹ không muốn con dính dáng tới.”

Đáng tiếc.

Vì Adam King là người đàn ông duy nhất Gina muốn.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Adam vội vã gõ cửa, và giật mình khi một người đàn ông lớn tuổi, lùn xùn ra mở và mỉm cười với mình.

“Adam,” Sal Torino mở lời, quay trở vào phòng và vẫy tay mời anh vào. “Luôn đúng giờ, như mọi khi.”

“Sal, cảm ơn đã chịu gặp cháu.” Adam bước vào phòng và liếc quanh. Lâu rồi anh chưa quay lại đây, nhưng anh để ý thấy nơi này không thay đổi là mấy.

Lối vào rộng rãi được chiếu sáng nhờ cửa sổ trên mái (nguyên văn: Skylight) hứng lấy ánh mặt trời, tạo thành một dải vàng vắt ngang mặt sàn gỗ thông sáng bóng.

Đại sảnh treo đầy ảnh gia đình với những đứa bé tươi cười và cặp cha mẹ đầy tự hào, dẫn đến phía sau nhà. Khung cửa hình vòm cao vợi hướng đến phòng khách mà Sal đã ra hiệu cho Adam vào theo cũng không thay đổi. Những bức tường vẫn phủ một màu vàng nhạt ấm áp, nội thất ngoại cỡ và êm ái, cùng một lò sưởi đá, giờ lạnh ngắt, bày bình hoa bằng đồng cắm đầy hoa tươi. Sal ngồi xuống sofa, tự vội cho mình tách cà phê trong cái khay trên mặt bàn gỗ thông sứt sẹo.

Khi Sal rút chỗ cà phê Adam không ưa chút nào, anh thờ thẩn quanh phòng và dừng bước trước ô cửa sổ cong cong hình vòm. Những ô kính tắm mình trong ánh sáng ban ngày và trung ra tầm nhìn bao la về phía bãi cỏ được cắt tỉa chín chu chạy đến tận cây sồi cổ thụ. Dù vậy Adam cũng khó mà nhận ra được. Tâm trí anh tập trung cả vào mục tiêu trước mắt: Làm thế nào thuyết phục Sal bán cho anh mảnh đất anh cần.

“Vậy, cái gì mang Adam King tới nhà tôi trước tiên vào sáng nay thế?”

Adam quay lại nhìn người hàng xóm. Sal cao khoảng 1m76, tóc đen điểm bạc, nước da dài nắng đậm sẫm như da thuộc và cặp mắt nâu sẫm ben.

Anh bước tới nhận tách cà phê Sal mời và nhấp một ngụm cho phải phép. Ngồi đối diện với người kia, Adam giữ cái tách nặng trĩu trong tay rồi mở lời, “Cháu muốn bàn với chú về hai mươi mẫu đất ở bãi cỏ phía bắc, Sal.”

Người đàn ông già nở nụ cười thông hiểu, ngả người dựa vào thành ghế. “À.”

Để đối phương biết ta muốn thứ gì đó nhiều vô kể, sẽ không bao giờ là một thương vụ tốt. Nhưng Sal Torino không hề ngu ngốc. Gia tộc King đã đề nghị mua lại mảnh đất nhiều lần trong suốt hai thập kỉ vừa qua, và Sal đã luôn đá bay họ. Bởi vậy, hiển nhiên ông biết vụ lần này quan trọng đến thế nào với Adam. Vờ vịt chẳng có ích gì.

“Cháu cần mảnh đất đó, Sal, và cháu sẵn lòng thoả thuận trả cho chú một khoản chết tiệt.”

Sal lắc đầu và hớp một ngụm, nuốt xuống rồi thở dài. “Adam...”

“Nghe cháu đã.” Adam ngả theo ông, đặt tách cà phê xuống khay rồi ngồi trở lại, đặt hai tay lên đùi. “Chú không hề dùng đến mảnh đất để trồng trọt hay chăn nuôi. Nó chỉ nằm yên ở đó.”

Sal mỉm cười và lắc đầu lần nữa. Được lắm. Ông ấy cứng đầu. Adam đánh giá cao điều đó. Adam kiểm chế sự mất kiên nhẫn trong mình, buộc bản thân nói với giọng thông hiểu.

“Nghĩ mà xem, Sal. Cháu sẵn sàng dành cho chú một đề nghị đáng kể khác cho mảnh đất của chú.”

“Sao điều này lại quan trọng đến vậy với cháu?”

Giờ chúng ta chơi trò chơi cơ đấy. Adam ước gì chuyện này dễ dàng hơn theo cách nào đó. Sal biết quá rõ về quyết tâm khôi phục đất đai dòng họ King của Adam, nhưng cũng rất rõ ràng là ông sẽ gạt bay nó đi.

“Nó là mảnh đất cuối cùng của nhà King”, Adam kín đáo nói. “Chú cũng biết rồi.”

Sal lại mỉm cười và Adam thấy ông già trông như một yêu tinh nhỏ hiền hậu. Tệ là ông chẳng giống tên yêu tinh sẵn lòng bán chác chút nào. “Hãy kết thúc thoả thuận ở đây thôi. Chú không cần mảnh đất. Cháu cần. Đơn giản thế thôi. Vậy chú sẽ nói gì nào?”

“Adam,” Sal mở lời, dừng lại một chút uống thêm ngụm cà phê, “Tôi không muốn bán đất. Cái gì của tôi là của tôi. Cháu hiểu cả. Vì cháu cũng có cảm

giác y hết. “

“Đúng, và mảnh đất đó là của cháu, Sal. Hoặc sẽ thế. Nó từ đất của nhà King mà ra. Nó nên quay về làm mảnh đất của gia đình lần nữa.”

“Nhưng không phải vậy.”

Adam âm thầm sôi lên vì thất vọng.

“Tôi không cần tiền của cháu.” Sal tiếp tục, đặt tách cà phê xuống và đi lại loang quanh trong phòng. “Cháu biết điều đó, và bất chấp, vẫn tới đây, hy vọng sẽ quay tôi như chong chóng bằng một cuộc tranh cãi về thoả thuận lợi nhuận. “

“Kiếm lời không phải tội lỗi, Sal,” Adam phản đối.

“Nhưng tiền bạc không phải thứ duy nhất trong đầu óc của một người đàn ông.”

Sal dừng chân bên lò sưởi, chống một tay lên mặt lò chạm trở nhìn xuống Adam.

Adam không quen làm phía phải chống đỡ khi thương thuyết. Ngồi trong cái ghế quá êm ái nhìn lên Sal khiến anh cảm thấy bất lợi, nên anh cũng đứng lên. Cho hai tay vào túi quần jeans, anh quan sát ông già và tự hỏi Sal đang tính toán điều gì.

“Cháu nghe ra chữ “nhưng” ở đâu đó thì phải,” Adam nói. “Vậy sao chú không nói toạc ý tưởng trong đầu chú ra, rồi chúng ta có thể cân nhắc tiếp vụ thoả thuận.”

"Ah" Sal lên tiếng. "Nóng vội quá đấy. Cháu nên học cách tận hưởng cuộc sống nhiều hơn, Adam. Sống cuộc đời chỉ toàn công việc như thế chẳng hay ho gì."

"Cháu thế là được rồi."

Adam không thích nghe khuyên bảo. Anh cũng chẳng muốn nghe đến "tận hưởng cuộc sống" tí nào. Tất cả những gì anh muốn là phần cuối cùng của mảnh đất.

"Đã có lúc cháu không cảm thấy thế," Sal lơ đãng nói, đôi môi hơi hé ra để lộ tính cách của ông, dù đôi mắt sẫm màu trở nên mềm mại và đầy cảm thông.

Adam cứng người thấy rõ. Phần tồi tệ nhất khi sống ở một thị trấn nhỏ là mọi người sống quanh cả dăm đều biết rõ chuyện riêng tư của mình. Anh biết Sal đang muốn tỏ ra tử tế, nên anh cực kì cố gắng kiềm chế cái gì đó xấu xa trong mình lại. Mọi người nghĩ họ biết anh. Nghĩ họ hiểu cảm giác và suy nghĩ của anh. Sai hết.

Anh không ưa gì sự thông cảm hơn việc đi xin lời khuyên. Anh không cần bất cứ ai thương hại. Cuộc đời của Adam đúng như những gì anh muốn.

Ngoại trừ việc làm chủ mảnh đất chó má đó.

"Coi nào, Sal," Adam điềm tĩnh, chậm rãi nói, "Cháu không ở đây để nói về cuộc đời mình. Cháu đến đây để thương lượng. Vậy nên nếu chú không phiền ... "

Sal chắc lưỡi tỏ vẻ phản đối. "Cháu đúng là người chuyên tâm đấy, Adam. Và trong khi tôi khâm phục điều đó, nó cũng khiến cuộc đời một con người khó khăn hơn vốn dĩ."

"Để cháu lo đời mình, được chứ?"

Sự thiếu kiên nhẫn mới chỉ nhen nhóm trước đây đã trào lên và sủi bọt trong bụng anh. "Chú muốn nói gì hả Sal? Chúng ta có thể đạt được sự đồng thuận không?"

Sal đứng giạng chân, khoanh tay trước ngực và ngoảnh đầu sang bên, nghiên cứu Adam như thể đang tìm kiếm thứ gì đó khác thường. Sau một hay hai khoảng ngừng dài dằng dặc, ông nói, "Chúng ta có thể đạt được một thoả thuận. Nhưng điều khoản mà tôi đang nghĩ đến hơi khác những gì cháu mong đợi."

"Chú muốn nói gì?"

"Đơn giản thôi," Sal nhún vai. "Cháu muốn mảnh đất. Đổi lại tôi muốn một thứ. Không phải tiền. "

"Vậy là gì?"

Ông già gật đầu, quay trở lại sofa và ngồi xuống thật thoải mái. Xong xuôi, ông nhìn về phía Adam lên tiếng, "Cháu biết Gina nhà tôi?"

"Vâng ... " Tia nghi ngờ loé lên trong đầu Adam.

"Tôi muốn con bé hạnh phúc." Sal tiếp.

" Chắc chắn rồi." Và Gina thì liên quan thế quái nào đến chuyện này?

" Tôi muốn thấy nó kết hôn. Ổn định. Có một gia đình."

Adam như đông cứng. Đột nhiên anh hiểu ra tất cả. Anh nghe thấy tiếng tích tắc của cái đồng hồ trên lò sưởi. Nghe thấy tiếng con ruồi đâm vào cửa sổ. (??? Nguyên văn đây mình ko có chêm đâu!!). Anh hít vào một hơi thật dài, sâu, chậm rãi và bị mùi thơm nức mũi của sốt spaghetti đang sôi trong bếp thu hút. Lốp da trên người Adam căng ra, còn mỗi lỗ chân lông trên người đều dựng đứng.

Anh hít vào một hơi khác, lắc mạnh đầu và nhìn Sal chăm chăm, gần như không tin nỗi điều mình nghe được – nhận ra điều Sal muốn ám chỉ khiến anh cảm giác như thể bị hàng tấn đá va phải. Thế nhưng ông già vẫn đang nhìn anh bằng đôi mắt điềm đạm, chắc chắn, cho Adam thời gian tiêu hoá điều ông vừa nói. Nhưng làm sao anh tin rằng ông ấy đang nghiêm túc cơ chứ?

Adam từng đối mặt với nhiều tay thương thuyết rắn mặt trước đây và chiến thắng. Hôm nay cũng sẽ như vậy.

" Cháu không thấy việc hôn nhân của Gina liên quan gì đến cháu hay đến cuộc nói chuyện này."

" Vậy sao?" Sal mỉm cười. " Cháu đọc thân, Adam. Gina cũng đọc thân ..."

Ông ta sẽ không đòi nào được như ý đâu.

Gina?

Kết hôn?

Với mình?

Không bao giờ. Anh nhìn vào mắt Sal và nhận ra ông già hoàn toàn thật lòng. Bất kể chuyện này có vẻ điên rồ thế nào. Adam nghiêng rằng hàm mắt một lúc lâu, rồi đẩy hy vọng giữ được bình tĩnh, hít thở. Vô ích.

" Để tôi nói rõ nhé," Sal lên tiếng, đặt cánh tay còn lại lên lưng ghế sofa, như người hoàn toàn hài lòng với chính mình và quanh cảnh xung quanh. " Tôi đưa ra lời đề nghị với cháu, Adam. Cưới Gina của tôi. Làm nó hạnh phúc. Cho nó một hay hai đứa con. Tôi sẽ giao mảnh đất cho cháu."

Con ư? Con thịnh nộ nổ bùm trong đầu khiến Adam bị dồn tới đường cùng và đỏ gay. Hai lá phổi gào thét đòi không khí. Não bộ bị màn sương cấu gien che mờ khiến việc suy nghĩ gần như là không thể. Có khi thế là tốt nhất. Vì nếu anh tốn thời gian cân nhắc điều Sal vừa nói, đứa quái nào biết anh có thể phát ra câu gì ?

Anh không nhớ nổi mình đã từng điên gien đến thế trước đây. Adam không bị thao túng – mà anh mới là người thao túng kẻ khác. Anh mới là con cá mập khi thương thuyết. Anh không thấy bị ngạc nhiên. Không thấy bị tổn thất. Anh chưa bao giờ nuốt mất lưỡi, chó chết.

Bây giờ quan sát Sal, Adam nhận thấy ông già tỏ ra cực kỳ thích thú khi chứng kiến anh rối trí, điều chỉ càng làm Adam phát rồ.

" Quên đi", Adam nói, từ ngữ phát ra khó nhọc không hơn gì một hơi thở. Không thể đứng nổi nữa, anh lên đi về phía ô cửa sổ hình vòm, liếc ra bên ngoài chừng một hai giây, rồi quay lại đối mặt với người đàn ông vẫn ngồi nguyên trên ghế.

" Chú làm sao thế Sal? Bị ảo giác chăng ? Giờ người ta không còn đem con gái ra mặc cả nữa đâu. Chú biết thừa bây giờ không phải thời trung cổ. "

Người đàn ông già chậm rãi đứng lên, neho neho mắt nhìn Adam và xia ngón trỏ của mình chém vào không khí.

" Chuyện này không vì lợi ích của tôi", Sal chỉ ra. " Mà là của cháu. Cháu nghĩ tôi sẽ chấp nhận bất kì gã nào cho Gina của tôi sao? Cháu nghĩ tôi sẽ hạ thấp con bé đến mức làm thế này mà không thêm suy nghĩ? Không hề cân nhắc?"

" Cháu nghĩ chú mất trí rồi."

Sal tỏ ra điệu cười chẳng hài hước chút nào. " Cháu muốn mảnh đất đến thế cơ mà? Làm điều này đi và nó sẽ là của cháu."

" Không thể tin nổi". Điều này thật điên rồ. Đơn giản và dễ hiểu. Anh cũng luôn yêu mến Sal Torino. Ai ngờ được ông già này lại dỏ người như vậy ?

" Tại sao cháu lại thấy điều này vô lý đến thế?" Sal gắng hỏi, đi vòng quanh sofa đến bên Adam ở cửa sổ.

Ánh dương trải xuyên qua ô cửa kính ngay ngắn, đọng lại những vệt vàng hình kim cương trên hai người đàn ông và mặt sàn bằng gỗ. " Người làm cha quan tâm đến hạnh phúc của con gái mình là điên rồ sao? Đến hạnh phúc của con trai người mà tôi gọi là bạn? Cháu là người tốt, Adam. Nhưng cháu đã cô đơn quá lâu. Mất mát quá nhiều."

" Sal –" Giọng nói của anh đầy vẻ cảnh cáo.

" Được rồi." Ông giơ hai tay lên. " Chúng ta sẽ không nói về quá khứ nữa, nhưng còn tương lai." Sal quay đầu nhìn qua cửa, chăm chú ngắm khoảng đất bên ngoài. Ông lắc đầu và nói " Gina của tôi cần nhiều thứ trong đời hơn là mấy con ngựa yêu của nó. Cháu cần nhiều thứ trong đời hơn cái trang trại

này. Nghĩ rằng hai đứa có thể làm nên thứ gì đó cùng nhau là điều rõ lắm à?"

Adam nhìn chằm chằm ông. "Chú muốn con gái mình cưới người không yêu cô ấy?"

Ông nhún vai. "Tình yêu có thể lớn dần."

"Không phải với cháu."

"Đừng bao giờ nói không bao giờ, Adam." Sal ném ánh nhìn về phía anh. "Đời còn dài không có nghĩa là phải sống một mình."

Đời không dài và Adam khám phá ra rằng sống một mình thì tốt hơn. Anh chẳng có hứng thú để mắt đến ai ngoài chính mình. Sống như ý mình, không cần phải lý do lý trấu hay xin lỗi vì điều đó. Và anh không có ý định thay đổi bất kì phần nào của cuộc đời mình hết.

Cảm giác cău giận châm chọc anh từ bên trong. Anh rất muốn mảnh đất khôn nạn đó. Nó đã trở thành Chén Thánh của anh. Những mét đất cuối cùng sẽ gắn kết tài sản của gia tộc King lại với nhau. Anh gần như ném được vui vị thoả mãn khi hoàn tất mục đích anh tự đặt ra cho chính mình. Nhưng giờ ... thay vào đó, anh lại phải ném mùi vị thất bại và cái nhận thức đó đánh dấu con thịnh nộ của anh cao hơn một nấc.

"Cảm ơn Sal. Nhưng cháu không hứng thú." Với bất kỳ phần nào. Anh muốn mảnh đất, nhưng không hề sẵn lòng kết hôn lần nữa. Anh đã thử một lần. Và ngay cả trước khi xảy ra vụ tai nạn, chuyện giữa anh và vợ mình đã không ổn. Anh không được sinh ra để làm một người chồng.

"Cần nhắc đi" Sal nói và ra hiệu ra ngoài cửa sổ.

Adam liếc theo hướng được chỉ và thấy Gina cùng mẹ ngoài đồng cỏ. Trong khi anh đứng đó, Teresa bỏ đi, để mình cô con gái trên cánh đồng, được bao quanh bởi mấy con ngựa nhỏ nhắn, cứng cáp.

Ánh dương rơi xuống người Gina như một đám mây ánh sáng. Mái tóc đen dài của nàng quấn quanh bờ vai, và khi nghiêng người cười lớn, nàng tạo ra một bức tranh mê hoặc lòng người làm Adam nghiêng rặng còn kinh hơn.

"Gina của tôi là người phụ nữ tuyệt vời. Cháu không thể làm tốt hơn được đâu."

Adam dứt mắt khỏi cô gái bên cửa sổ, lắc mạnh đầu nhìn ông già đứng kế bên. "Chú bỏ cái sáng kiến đó đi được rồi đấy, Sal. Sao chú không nghĩ thực tế hơn và đi đến một cái giá mà cả hai ta đều chịu được nhỉ?"

Tất cả chuyện này đã trượt khỏi tầm tay và Adam cảm giác như bốn bức tường sắp sửa ép dẹp mình. Nhìn Sal thì không đời nào đoán được ông ta lại điên như thằng mất trí thế. Nhưng rõ ràng là ông ta có điên. Thời này còn ai đem con ra trao đổi nữa hả?

Đưa ra miếng đòn hợp lý cuối cùng, Adam hỏi, "Chú nghĩ Gina sẽ nói gì nếu cô ấy nghe được?"

Sal nhún vai và hơi mỉm cười. "Con bé không cần phải biết."

"Chú nguy hiểm thật đấy, Sal."

Người đàn ông già khịt mũi. "Tôi biết điều gì là tốt cho con mình. Và tôi cũng biết điều gì là tốt cho cháu. Đây là thoả thuận tốt nhất cháu từng đạt được, Adam. Nên cháu mới là người phải suy nghĩ cho kỹ trước khi quyết định."

"Cháu quyết rồi." Adam quả quyết với ông. "Cháu sẽ không cưới Gina hay bất cứ ai vì cái vấn đề đó. Nhưng nếu chú đổi ý và thực tâm muốn bàn chuyện làm ăn, gọi cho cháu."

Adam phải thoát khỏi đây. Máu nóng đang chảy rần rạt trong huyết quản như thể đốt cháy da anh vậy. Lão già chết tiệt, bỗng dưng ném chuyện này vào mặt anh. Adam băng ngang phòng nghỉ chỉ bằng vài sải chân dài và giật tung cửa trước đúng lúc Teresa bước vào. Bà giật bản mình.

"Adam."

"Teresa." Anh gạt đầu với bà, bắn một cái nhìn hoài nghi khác về phía Sal rồi bước ra ngoài, đóng cánh cửa đằng sau.

Tức thì anh cảm giác mình thờ lại được. Không khí trong lành và bén nhọn mang theo mùi của bầy ngựa và đại dương xa xôi. Con gió lạnh quét qua, hầu như vô thức, Adam quay đầu, chăm chú nhìn về phía đồng cỏ nơi Gina đang trò chuyện với bầy ngựa.

Dù cách xa nhau, anh vẫn cảm thấy sự thu hút đã lâu lắm không còn nhận thấy nữa. Lần cuối anh gặp Gina là ở đám tang vợ và con trai. Ngày đó anh đã quá tê liệt nên không thể nhận thấy, rồi sau đó anh lại dành phần lớn thời gian đắm mình vào trang trại.

Thay vì đi về phía xe mình, anh làm chính bản thân ngạc nhiên khi bước về hướng hàng rào quanh đồng cỏ.

Gina nhìn Adam lại gần, tự bảo hormone của mình hãy chộp mắt đi một lát. Dẫu vậy, hình như chúng không nghe lời. Không hề, thay vì nằm xuống và giữ yên lặng, hormone của nàng lại nhảy dậm chân trên mỗi đầu dây thần kinh. Chết giẫm, nàng thấy ngạc nhiên khi mình còn chẳng run chút nào.

"Ôi Shadow", nàng thì thầm, vỗ vỗ cái cổ sẫm màu của con ngựa cái, "Tao đứng là con ngựa mà."

" Chào buổi sáng, Gina."

Nàng tự trấn tĩnh và quay đầu. Chỉ một cái nhìn vào đôi mắt sẫm màu của Adam, Gina biết nàng chẳng bao giờ "trấn tĩnh" đủ.

Tại sao người đàn ông này có thể làm cho tâm trí nàng bùng sáng như pháo hoa ngày 4-7? Tại sao trái tim nàng nhất định phải khao khát Adam King?

" Chào Adam." Nàng lên tiếng và thầm chúc mừng chính mình vì đã giữ được giọng nói thật bình tĩnh và rõ ràng. " Anh ra ngoài sớm quá."

" Ủ." Trí tưởng tượng của anh bay bổng một lúc, rồi anh nỗ lực trông thấy để xóa nó đi trước khi nói, " Anh vừa nói chuyện với bố em."

" Về cái gì?"

" Không có gì". Anh phủ nhận quá nhanh khiến Gina biết chắc chắn là có cái gì đó. Nàng quá hiểu cha mình, nó có thể là bất cứ chuyện gì.

Rõ ràng là Adam sẽ không hé ra bất cứ điều gì về chuyện đó, tốt nhất nàng nên giữ tính tò mò của mình lại sau. Khi nàng có thể cạy ra từ cha. Giờ mọi thứ nàng làm được là tránh cho mình khỏi lấp bắp như đồ ngốc. Adam bước lại gần, chống khuỷu tay lên thanh chắn hàng rào, nghiêng mình trong ánh nắng. Và ai mà biết được, con gió thổi thẳng qua, quấy rầy nàng bằng cách cuốn mùi hương của anh về phía nàng.

Nhưng không có gì thiếu lãng mạn hơn một cơn chấn động. Không hề, mùi hương duy nhất nàng ngửi thấy là mùi xà phòng và đàn ông, càng khiến người khác hít thở vất vả hơn. Đúng thế đấy. Mọi chuyện đang rất tốt.

" Có vẻ em vừa mới bỏ sung đàn ngựa của mình thì phải." Anh gật đầu với con ngựa non.

Gina ngay lập tức mỉm cười nhìn đứa nhỏ cứng cáp đang rúc vào lòng mẹ. " Nó ra đời đêm qua. À, thực ra khoảng nửa đêm. Em thức đến gần bốn giờ sáng – nên giờ em mới giống cô dâu của Frankenstein."

Chúa ôi, ngu thật. Hãy đảm bảo là cho người ta thấy rõ mình hốc hác và gớm guốc như thế nào nhé. Lần đầu gặp nhau là ở đám tang gia đình anh ấy và mày phải trông như bà chúa tức giận sao? Hoang đường. (*Ý nói lần đầu gặp nhau ở đám tang đã tẻ rồi. Lần này gặp nhau còn đầu bù tóc rối như vừa nổi cơn điên.*)

" Trông em tuyệt lắm." Anh có vẻ gần như miễn cưỡng.

" Vâng chắc chắn rồi." Gina bật cười, chăm chú Shadow thêm một chút rồi trôi qua rào. Nàng biết ngay mình lẽ ra nên đi vài bước đến mở cánh cổng ra. Nàng quá mệt và căng thẳng không thể từ tẻ qua nổi giữa mấy thanh ngang trên hàng rào.

Mũi giày của nàng vướng phải thanh ngang trên cùng và nàng chỉ có một giây để nghĩ, Hoàn hảo. Minh sắp ngã dập mặt xuống đất, ngay trước mắt Adam. Còn chuyện gì tốt hơn thế nữa? Rồi tay Adam quấn quanh bắp tay, giữ nàng lại đến khi nàng lấy được thăng bằng.

Hất mái tóc đen khỏi mặt, nàng nhìn vào đôi mắt màu chocolate sẫm và nói, " Cảm ơn—". Bất cứ điều gì khác nàng định thêm vào đã im lặng ra đi bởi miệng nàng trở nên khô khốc.

Hơi ẩm trong ánh mắt anh gần như áp đảo. Nàng bị nó bủa vây, như thể bị súng phun lửa bắn phải. Máu trong người sôi sùng sục, hít thở khó khăn, dạ dày đảo lộn, nàng còn mỗi nước nhìn anh chăm chăm. Cảm nhận được bàn tay của anh trên làn da trần chỉ càng làm nàng nóng hơn.

Và ngay khi nàng phân vân không biết phải giải thích thế quái nào việc nàng tự dừng lại ngơ ngẩn giống cái cột điện, Adam lên tiếng, " Ăn tối với anh nhé."

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mấy chữ đó tự vọt ra trước khi Adam kịp dừng lại và khi nói xong, anh nghĩ – *tại sao không?*

Đúng, anh đã làm chính mình kinh ngạc và xét từ biểu hiện trên mặt nàng, anh cũng làm nàng ngạc nhiên. Nhưng chết đi nếu anh có bao giờ mong chờ sự xô đẩy của điều gì đó thật nóng bỏng và nghèo nàn thúc đẩy bên trong. Nàng đã khiến anh mất cảnh giác, chắc chắn vậy.

Gina Torino rất khêu gợi. Anh đã không chú ý khi lần trước gặp nàng. Nhưng giờ, chỉ ngắm nàng cũng làm anh cảm thấy điều gì đó anh tưởng mình đã miễn dịch lâu lắm rồi. Và anh cũng đủ đàn ông để có thể tận hưởng sức hút của dục vọng khắp người mình.

Khi nàng nhìn anh chăm chú bằng cặp mắt vàng, anh nghe thấy đề nghị của cha nàng lặp đi lặp lại trong đầu. Như thể khát khao chạy quá nhanh và mãnh

liệt trong mạch máu, anh tự nhủ có thể anh sẽ nghĩ lại về chuyện từ chối ngay lập tức ý kiến của cha nàng. Lấy Gina Torino làm vợ sẽ không quá khó khăn.

Chỉ có chúa biết anh khó có thể tin nổi việc mình đang cân nhắc điều này. Nhưng dù sao cũng không phải mãi mãi. Họ không cần phải có con. Tất cả việc anh phải làm là cưới Gina và anh sẽ có mảnh đất mình khao khát. Sau đó ly hôn với một khoản thu xếp dễ chịu và ai cũng hạnh phúc.

Anh cũng phát điên giống Sal rồi? Có thể. Mặt khác, Adam luôn nhìn thẳng vào vấn đề, quan sát từ mọi góc độ và thực hiện những bước cần thiết để đạt được chiến thắng. Tại sao lần này phải khác đi?

Làm thế không giống như anh sắp sửa lừa Sal khi tham gia thoả thuận này. Chính ông già đó đưa ra cái kế hoạch kỳ dị này. Còn Gina?

Ôi quý thật. Ánh mắt anh quét nàng một lượt từ đầu đến chân trong tích tắc. Anh tiếp nhận được cặp mắt vàng sáng của nàng, đôi môi đầy đặn như mím cười, bộ ngực màu mỡ căng ra trong lớp vải denim kẻ sọc của chiếc áo sơ mi và cặp mông tròn trịa với đôi chân dài đóng trong chiếc quần jean mòn. Nàng đủ khiến bất kỳ gã đàn ông nào nhỏ nước miếng. Và thực tế nàng đang đến gần đủ để làm anh cân nhắc lời cầu hôn của Sal.

"Trông em rất ngạc nhiên", anh nói khi sự im lặng qua đi.

"À đúng thế." Nàng chùi hai tay lên đùi, rõ ràng là vì lo lắng nhiều hơn là để lau sạch tay, "Em còn chẳng nói chuyện với anh suốt năm năm rồi."

Chính xác. Anh không bao giờ là kiểu người giỏi xã giao như các em trai mình. Vài năm gần đây, anh tự tách mình xa hơn khỏi những người hàng xóm. "Anh bận."

Nàng bật cười, giải điệu vui vẻ như xuyên qua anh, khiến hơi thở chìm sâu trong ngực anh. Đây là gì? Anh có thể đối phó với dục vọng. Nhưng anh không muốn bị nàng quyến rũ và thu hút.

Anh muốn nàng. Sau rất nhiều năm không cảm thấy gì, cái cảm giác dục vọng cuốn hút này thoải mái đến chết tiệt. Điều anh phải làm là tự nhắc nhở mình lý do cân nhắc đến điều này. Mảnh đất. Cưới Gina, thoả mãn bản thân, và khi chuyện kết thúc, họ sẽ ly hôn và cái dục vọng này cũng biến mất, anh sẽ có mảnh đất mình muốn.

"Anh bận." Nàng gật đầu và mỉm cười. "Suốt năm năm."

Anh nhún vai. "Em thì sao?"

"Em thì làm sao?"

"Gần đây em làm gì?"

Đôi mày nâu nhướng lên, nàng nghiêng đầu một bên nhìn anh. "Tin tức suốt năm năm cần một ít thời gian để kể hết đấy."

"Vậy thì kể vào bữa tối đi."

"Một câu hỏi trước đã."

"Dĩ nhiên rồi." Phụ nữ luôn có những câu hỏi.

"Tại sao?"

"Tại sao gì?"

"Tại sao mời em ăn tối." Nàng cho tay vào túi quần jean, hơi ngả ra sau một chút, khiến bộ ngực căng lên trong làn áo sơ mi. "Tại sao giờ lại đột ngột thế?"

Adam hơi cau mày. Hoá ra nàng muốn anh làm rõ việc này. "Nhìn xem, chẳng phải việc gì lớn. Anh gặp em, chúng ta nói chuyện, anh ngỏ lời. Nếu em không muốn thì cứ nói thẳng ra."

Nàng nhìn anh chăm chú suốt một lúc lâu, hay nhiều hơn, nhưng Adam biết nàng sẽ không từ chối anh. Nàng bị thu hút. Nàng cảm thấy thú vị. Và hơn thế nữa, nàng cũng cảm thấy choáng váng như anh. Anh có thể thấy điều đó trong mắt nàng.

"Em không nói thế." Lát sau nàng lên tiếng, chứng minh rằng anh có khả năng đọc vị người khác khá tốt. "Em chỉ tò mò thôi."

Anh nhún vai rất bình thường. "Chúng ta đều phải ăn. Tại sao không ăn cùng nhau?"

"Được ... anh muốn đưa em đi đâu."

Anh đề nghị nơi đầu tiên mình nghĩ đến. Không giống như anh đã lên kế hoạch tất cả. Anh đến nhà Torino, tràn đầy mong đợi một thoả thuận. Giờ lại hoá thành anh sẽ thực hiện cái thoả thuận đó – chỉ không phải với người anh dự tính.

Sâu thẳm bên trong Gina đang hạnh phúc nhảy nhót. Nàng không thể tin nổi cuối cùng Adam cũng để mắt đến mình. Suốt vài phút, đó là ý nghĩ duy nhất

nàng biết. Nhưng sau rốt sự thật cũng im lặng lên tiếng. Tại sao là bây giờ? Nàng phải tự hỏi. Nàng đã biết Adam cả cuộc đời và cho đến năm phút trước, anh cũng chưa biết đến sự tồn tại của nàng ngoài câu " Xin chào."

Từ sau cái chết của gia đình anh năm năm trước, Adam trở nên khá xa cách. Anh ngăn cách mình với mọi thứ ngoài trang trại và các anh em. Vậy thì tại sao đột nhiên anh trở thành Ngài Quyến rũ đây? Một mầu nghi ngờ cuộn lên trong lòng Gina, nhưng không làm giảm được nhịp đập của trái tim nàng.

" Serenity thì thế nào?"

A. Nơi gần như khó tiếp cận nhất khắp vùng bờ biển. Anh gần như hắt văng mọi sự trì hoãn rồi.

" Nghe hay đấy," nàng nói, dù thực sự nàng định nói là , *nghe tuyệt diệu quá, em không thể chờ được, sao anh mất thời gian thế?*

" Tôi mai nhé? Bây giờ?"

" Được. Bây giờ." Khi đồng ý, nàng nhìn thấy sự hài lòng loé lên trong đôi mắt màu chocolate sẫm của anh, và sự nghi ngờ đầy rẫy trong nàng nhảy ra lần nữa, bắt đầu vẫy vẫy tay thu hút sự chú ý. Tốt thôi, nó làm được rồi. " Dù sao em cũng rất muốn biết cái gì thúc đẩy lời mời chẳng đi đến đâu này."

Biểu cảm của anh cứng lại một lúc, nhưng lát sau, anh lại tặng nàng một nụ cười nhẹ. " Nếu không thích, Gina, em chỉ cần nói không thôi. "

" Em không có nói vậy." Nàng bỏ tay ra khỏi túi và bắt chéo trước ngực.

" Anh rất vui được nghe thế." Anh đưa tay cầm lấy bàn tay nàng, giữ lấy nó, ngón cái của anh trượt trên làn da . Anh nhìn vào mắt nàng, mỉm cười nhẹ và nói " Vậy anh sẽ đón em bây giờ ngày mai nhé? Em có thể kể cho anh tất cả mọi thứ em đã làm suốt năm năm qua."

Khi anh buông bàn tay nàng ra, Gina có thể thấy nàng thậm chí còn ngửi được da mình kêu xèo xèo vì nhiệt độ anh tạo ra. Ôi trời, nàng đang đắm đầu vào vùng nước thực sự sâu ở đây rồi.

Adam rất quyến rũ. Thân thiện. Hay mỉm cười. Tán tỉnh.

Có chuyện gì đó ở đây. Chuyện gì đó anh không cho nàng biết. Dù thế, nàng vẫn không từ chối lời mời của anh hay gì khác.

" Em sẽ chờ."

"Gặp lại em sau." Với nụ cười cuối cùng, anh quay đi và bước những bước chắc chắn ngang qua sân đến bên chiếc SUV anh đỗ gần ngôi nhà.Gina vẫn đứng bất động vui sướng nhìn theo. Dáng người tuyệt đẹp của anh quá hợp với quần jean xanh tối màu. Đôi chân dài bước đi những sải dài tỏ vẻ lười nhác, còn mặt trời chạm lên mái tóc nâu sậm của anh và lấp lánh trong đó.

Thực ra trái tim nàng đang đập náo loạn trong lồng ngực. Cảm giác khó hiểu. Và không phải dấu hiệu tốt. " Ôi Gina," nàng thì thầm, " mày đúng là đắm vào rắc rối rồi."

Ở gần Adam đến thế, được anh tập trung mọi sự chú ý vào mình đã đủ khuấy động tất cả những ước mơ và ảo tưởng xưa cũ. Nàng run rẩy như cái lần nàng uống liền ba cốc espresso trong một tiếng đồng hồ. Có điều Adam King gây choáng váng hơn caffeine nhiều.

Hơi thở của nàng trở nên vội vã khi Adam lái xe xuống con đường rời khỏi trang trại. Nàng cọ cọ vào chỗ Adam chạm vào trên tay mình. Khi đám bụi phía sau xe của anh lặng xuống, Gina trầm ngâm nhìn vào ngôi nhà đằng sau . Adam không muốn cho nàng biết chuyện gì, nhưng nàng có cảm giác sâu sắc rằng cha có câu trả lời nàng cần.

" Con không tin nổi," Gina lẩm bẩm, đi qua đi lại quanh căn phòng rộng rãi. Nàng đã đi được ba mươi lần chu vi căn phòng trong hai mươi phút qua. Kể từ khi cha nàng thủ thật nội dung cuộc gặp gỡ với Adam King. Con câu gặt của nàng lại nở ra mỗi lần nàng nghĩ đến nó. Có vẻ nàng không ngồi xuống nổi. Vẫn không thể.

Mỗi lần đôi mắt bắt gặp xuống sân là nàng lại bán cho cha mình cái nhìn đáng ra phải đốt cháy tóc ông rồi. Lúc nghĩ mình sẽ không gào lên mỗi lần mở miệng ra nữa, nàng hỏi, " Bố muốn bán con ư?"

" Con làm quá rồi đấy Gina." Sal ngồi trên ghế, nhưng tư thế thoải mái, dễ chịu của ông lại được nhấn mạnh bằng vẻ tội lỗi và cảnh giác trong ánh mắt.

" Làm quá à?" Nàng vung tay lên rồi để mặc chúng rơi xuống đùi mình lần nữa. "Con là ai nào, công chúa trong toà tháp à? Bố là lãnh chúa phong kiến hay sao ? Chúa ơi, chuyện này giống mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn con đọc." Nàng đứng phắt lại, hất ngón tay về phía ông. " Chỉ khác một điều , bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi!"

" Phụ nữ luôn xúc động." Sal lẩm bẩm. " Đây là lý do đàn ông lãnh đạo thế giới."

" Đây là điều anh nghĩ à?" Teresa Torino đến bên và đập vào tay chồng. " Đàn ông lãnh đạo thế giới vì phụ nữ cho phép."

Bình thường Gina sẽ cười vào điều đó, nhưng lúc này, nàng đang điên tiết đến mức chẳng thấy hoàn cảnh này hài hước tí nào. Ôi trời ơi, nàng muốn tìm một cái lỗ nê to tướng mà nhảy vào. Adam đã nghĩ gì khi cha nàng bắt anh đương đầu với cái " kế hoạch" này chứ?

Chúa ơi. Mọi thứ trong nàng đều co rúm trước cảnh tượng đó. Con người ta có chết vì xấu hổ được không?

"Em bảo Gina nên kết hôn và sinh con đấy thôi," Sal nói với vợ.

"Đúng, nhưng không phải thế này. Không phải với cậu ta."

"Adam thì làm sao?" Sal muốn biết.

Chẳng sao cả, theo như Gina đề ý, nhưng nàng sẽ không nói.

"Có ... điều gì đó," Teresa khịt mũi.

Gina rên lên.

"Em không hiểu Adam đủ rõ để nghĩ cậu ta có vấn đề," Sal bảo với vợ mình.

"À," Teresa cãi lại. "Nhưng anh thì biết cậu ta đủ rõ để đem tương lai của con gái mình ra trao đổi với cậu ta?"

Và cuộc cãi cọ bắt đầu tiếp diễn. Gina chỉ đề ý một nửa. Trong gia đình nàng, gào thét cũng là một phần của cuộc sống nhiều như những cái ôm và nụ cười. Người Ý, mẹ nàng thích nói, sống hết mình.

Dĩ nhiên cha Gina thích nói vợ ông ồn ào hét mình, nhưng về cơ bản thì cũng như nhau cả.

Nàng và các anh trai lớn lên cùng tiếng cười đùa, la hét, ôm ấp, nhiều la hét hơn và biết rằng họ được yêu thương vô điều kiện.

Thế nhưng hôm nay ... nàng rất vui lòng bóp cổ người cha mình vô cùng yêu kính. Ánh mắt Gina đảo quanh phòng, nhặt ra những khung ảnh gia đình toả sáng lấp lánh khắp mọi mặt phẳng. Có khoảng một tá là ảnh các anh nàng và gia đình họ. Có những bức đã cũ, màu đỏ sepiá của cụ ông và cụ bà nữa. Những bức ảnh chụp đám trẻ ở Ý, những người họ hàng nàng chưa bao giờ gặp.

Có ảnh của Gina. Với con ngra đầu tiên của nàng. Là tay ném chiến thắng trong trò bóng mềm của đội tuyển trường trung học. Chuẩn bị sẵn sàng cho buổi prom. Lễ tốt nghiệp. Trong mọi bức ảnh, Gina đều một mình. Không chồng. Không con.

Chỉ có người di tốt bụng Gina.

Gái già.

Nhà Torino gồm rất nhiều gia đình lớn. Gina cũng không nằm ngoài quy luật đó.

Gina đã luôn mong muốn một gia đình lớn của chính mình. Đã luôn mong chờ được làm mẹ, một lần cũng tốt. Nhưng vài năm trở lại đây, chứng kiến gia đình của các anh trai mình lớn dần trong khi bản thân vẫn cô đơn và lẻ loi, nàng bắt đầu tin rằng có lẽ cuộc đời nàng sẽ không được như nàng luôn hy vọng.

Khi cái ý nghĩ đáng buồn đó lướt qua, nàng thôi không bước đi điên cuồng quanh căn phòng nữa, khép bộ não đang chạy đua của mình lại và nhìn chăm chú vào ánh nắng xiên xiên qua khung cửa sổ rộng cùng những hạt bụi nhảy nhót trong không khí. Mùi thơm của món nước sốt mẹ nàng nấu bay ra từ trong bếp, tự động quấn quanh Gina như cái ôm ấm áp.

Sal quắc mắt với vợ và ném cho con gái cái nhìn cảnh giác, "Bên cạnh đó, mọi sự chi là cố gắng công cốc. Con giận chẳng để làm gì cả, Gina. Adam đã từ chối bố."

"Thật sao?"

"Dĩ nhiên rồi," Teresa với ra đánh chồng thêm cái nữa.

"Này!" Sal phản nản.

"Adam King không phải dạng người dễ đùa giỡn kiểu này," Teresa nói, phe phẩy tay cảnh cáo. "Có bóng tối trong ..."

Sal đảo mắt, ngay cả Gina cũng phải kiềm chế không khịt mũi. Bất kỳ ai không thích pasta đều không đáng tin trong thế giới của Teresa Torino.

"Adam chẳng có vấn đề gì cả.", Sal cãi vã. "Cậu ấy là thương nhân giỏi. Chắc chắn. Cậu ta cũng có tiền nên chúng ta không phải lo có người cưới Gina vì tiền—"

"Ôi trời," Gina ngắt lời ông, cảm thấy sự xúc phạm đó đã đâm đúng chỗ, "con cảm ơn bố vì điều đó!"

"Và," Sal tiếp tục trước khi vợ hay con gái lại phá ngang, "cậu ấy cần một người vợ."

"Cậu ta đã có vợ rồi," Teresa chỉ ra.

"Cô ấy đã mất rồi." Sal quát.

"Nên bố đăng ký cho con làm người dự bị phải không?" Gina gắng.

"Độc thân không tốt," Cha nàng nói.

"Trời đất." Gina sụp xuống tay ghế sofa gần nhất và trừng mắt với cha. "Bố mẹ có cần nhắc lại cái bài ca đó không? Có lẽ chúng ta phổ nhạc nó luôn cho rồi!"

"Chẳng làm sao mà phải thấy khổ cả." Teresa nói.

"Chẳng làm sao?" Gina ngạc nhiên nhìn mẹ. Điện hình. Vài phút trước, Teresa nổi tam bành với chồng bà. Giấy lát sau, thấy ông bị lép vế, bà nhảy về phe ông trong cuộc tranh cãi.

"Mẹ, con biết bố có ý tốt nhưng chuyện này ... chuyện này ..." Nàng dừng lời và lắc đầu. "Con không còn lời nào để nói nữa. Quá mức bất bình thường. Mẹ biết mà ... nhục nhã. Xấu hổ. Mất mặt."

Teresa thở ra một câu. "Quá xúc động đi."

Gina tròn mắt nhìn bà. Làm sao người ta tranh cãi với cha mẹ thế này được chứ? Tại sao nàng vẫn còn ở lại trạng thái này?

Ôi, nàng muốn hét lên quá. Chuyện này có thể nhục nhã đến thế nào chứ? Nàng đáng thương và không ai thêm muốn đến mức cha phải cố mua cho nàng một người chồng?

Đầu nàng nặng trĩu, còn trong ngực thì chặt. Nàng ngồi ngơ nghe mẹ mình nhỏ giọng cầu nhàu tiếp bài diễn văn. Nhưng giây phút này Gina còn chẳng buồn nghĩ đến cha mẹ mình nữa.

Adam đã nghĩ gì? Ôi nàng không muốn biết. Tốt hơn là vứt cái thối mốc nho nhỏ đó ra khỏi đầu. Nàng biết đối mặt với anh thế nào đây? Làm thế nào mà giữ được cái hẹn ăn tối ngày mai với anh?

Nghĩ vậy, mọi thứ trong người nàng dừng phát lại.

Anh đã từ chối cha nàng.

Anh không sẵn lòng cưới nàng vì mảnh đất anh khao khát. Vậy thì vì sao mà sau đó anh lại bước đến mời nàng ăn tối? Đây là cái hẹn vì thương hại phải không? Gina đáng thương sẽ không bao giờ lấy được chồng, vậy tại sao không ném cho nàng một bát súp và cái hẹn đi chơi?

Không.

Adam không phải kiểu người thích làm từ thiện. Nàng không đồng ý với mẹ mình về cái bóng tối trong anh, nhưng anh cũng không phải kiểu người bước ra khỏi lối đi của mình vì người khác.

Vậy tất cả chuyện này nghĩa là gì?

Con đau đầu của nàng đã biến thành cơn khủng bố đau nửa đầu.

"Sao nào?" Sal hỏi. "Tôi còn gặp rắc rối bao lâu nữa?"

Gina liếc cha mình.

"Chắc còn lâu," ông lẩm bẩm.

"Con muốn mẹ gọi cho Adam không? Để giải thích?" Teresa hỏi han.

"Chúa ơi, không!" Gina vung cánh tay đặt trên tay ghế lên. "Con học là học sinh lớp ba hay sao chứ?"

"Mẹ chỉ muốn giúp thôi," mẹ nàng dỗ dành. "Để nói với cậu ta là papa con bị điên."

"Anh không điên", Sal cãi lại.

"Đó là vấn đề tranh cãi đấy." Gina hài hước nói và máu cha nàng dồn cả lên mặt.

"Bố không định gây hại gì." Sal nói với nàng.

Trái tim Gina tan chảy một chút. Dù ông có làm nàng giận dữ bao nhiêu, nàng cũng sẽ yêu ông nhiều đến mức không thể nào căm ghét mãi. "Con biết, papa. Nhưng xin bố hãy tránh xa chuyện tình cảm của con ra."

"Được được," ông nói.

Khi cha mẹ lại tiếp tục cãi vã, Gina mặc kệ họ. Nàng quá mệt, không thể cầm cự đến cuối cuộc chiến này. Bước ngang khoảng sân, nàng đi thẳng đến ngôi nhà nhỏ của mình và vào trong. Nó rất yên tĩnh. Trống rỗng. Nàng còn chẳng có nổi một con vật nuôi. Vì nàng tốn rất nhiều thời gian với lũ ngựa, có vẻ thật ngốc nghếch nếu còn nuôi con thú gì khác xung quanh.

Nàng dừng bước ngay giữa phòng khách. Ánh mắt nhanh chóng quét qua khoảng không quen thuộc nhưng lại như thể nàng đang nhìn nó bằng ánh mắt khác.

Nơi này cũng như nhà chính, có nhiều khung ảnh. Những bức hình của nàng với các cháu trai, cháu gái. Những đứa trẻ với nụ cười đầy răng sấu. Chuỗi ảnh đó chụp ở công viên giải trí, với những con ngựa Gypsy, ăn uống trên bàn bếp nhà nàng. Trên tường có cả những bức vẽ, được ký tên bởi các họa sĩ nhí.

Có cả đồ chơi. Một số nằm ngổn ngang trên bàn cà phê, số khác trong cái rương nàng đặt dưới cửa sổ chính. Búp bê và xe cứu hỏa. GameBoys và sách tô màu.

Trong chớp mắt, Gina biết đây chính là hình mẫu cuộc đời mình. Đã như vậy. Và sẽ luôn như vậy. Nàng sẽ vĩnh viễn là người cô yêu dấu. Lũ trẻ nàng yêu thương không bao giờ thuộc về nàng. Không nghi ngờ gì là nàng sẽ sống hết đời của một bà cô già, cô đơn trong căn nhà đầy mèo.

Nước mắt chầm chích trong đáy mắt khi nàng tưởng tượng, những năm tháng trôi đi rất rõ ràng trước mặt, làm đầu óc nàng quay mòng mòng. Nơi ở của nàng không phải một ngôi nhà. Chỉ là nơi ngủ mà thôi. Là nơi bọn trẻ đến thăm và không bao giờ ở lại. Nó là nơi sẽ luôn in dấu hình bóng những đứa trẻ mà lẽ ra nàng có thể có.

Trừ khi nàng quyết liệt làm điều gì đó.

Điều mà không ai mong chờ.

Ít nhất là với Adam King

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hẹn ăn tối với Adam King – đặc biệt là buổi hẹn này – yêu cầu không ít hơn một chiếc váy mới.

Xoay trước gương, Gina ngắm nhìn với ánh mắt bình phẩm rất lâu, và quyết định rằng nàng trông khá ổn. Chiếc váy đen chỉ vừa chấm đầu gối còn cái áo cánh trắng phát phờ mỗi lần nàng quay gót. Vạt trên khoét đủ sâu cho phép một cái nhìn thoáng qua vào những gì ẩn hiện đằng sau lớp lụa, hai quai áo trên vai nàng vừa bó vừa mỏng manh.

Mái tóc nàng uốn thành lọn xoắn dài xuống lưng, và đôi sandal cao gót tăng thêm cho nàng hơn bảy phân chiều cao nữa.

"Được rồi," nàng nói, mỉm cười với người phụ nữ trong gương. "Mình làm được. Mọi thứ sẽ rất tuyệt. Mình rất rất rất rất sẵn sàng."

Bóng nàng trong gương lại không thuyết phục lắm. Hơi lo lắng một chút, Gina đáp lại tiếng gõ cửa. "À. Mày đã sẵn sàng rồi."

Lắc lắc đầu, nàng chớp lấy cái túi xách màu đen và đi ra cửa ngôi nhà nhỏ. Nhưng khi mở cửa, nàng không thấy Adam mà là anh trai nàng, Tony đứng trước cổng.

Chống tay lên hông, anh lên tiếng, "Anh vừa nói chuyện với mẹ và nghĩ mình nên đến gặp em."

"Không có thời gian đâu," nàng đáp, nhìn qua anh về phía con đường xe chạy.

"Tại sao không?"

"Em có hẹn". Nàng vẫy tay với anh trong một cử chỉ xua đuổi. "Em. Hẹn hò. Cảm ơn anh đã ghé qua. Tạm biệt."

Anh hoàn toàn không doái hoài đến hành động đó, hùng hổ đi ngang qua nàng xông vào nhà. Gina thở dài vì đám bụi mà đôi bốt của anh bỏ lại trên sàn rồi quay lại, "Anh đang làm gì ở đây?"

"Mẹ nói cho anh biết chuyện Ba làm."

"Tuyệt diệu." Mẹ có gọi cả Peter và Nicky không, để lôi kéo họ tham gia thúc đẩy cái lĩnh vực đáng thương bị phí phạm - ấy là cuộc sống tình ái của

Gina? Nàng còn phải ra ngoài đăng quảng cáo trên tờ Birkfield nữa hả?

" Anh chỉ muốn nói, Ba làm quá rồi. Em không cần đến ông để tìm được đàn ông."

" Cảm ơn anh đã bỏ phiếu cho sự tự tin." Nàng nói và vẫy tay về phía cửa trước còn để ngỏ, cố gắng tổng ông anh trai đi trước khi Adam xuất hiện.

" Vì nếu em muốn một gã, anh có thể tìm cho em."

" Không."

Tony nhún vai. " Anh chỉ nói thế thôi ... Mike ở ngân hàng thì sao? Rất tốt. Công việc ổn định ..."

" Anh không học được gì ở bố à?"

" Sai lầm của Ba là đã chọn Adam. Adam là vụ cá cược tồi," Tony nói. " Anh ta là người tốt, nhưng lại không có cảm xúc gì."

" Há?" Gina lắc đầu. " Anh lại đọc tạp chí của Vickie đúng không?"

Anh nghiêng răng và đôi mắt vàng của nhà Torino loé lên. " Phải bắt kịp thôi. Anh không muốn vợ mình nghĩ anh chỉ là thằng nông dân dân dã." "

" Uh huh. Sao anh không về nhà mà nói thế với chị ấy?"

" Sao vội vậy?" Rồi anh ra về lần đầu tiên chú ý đến nàng. Anh dành tặng nàng cái huyết sáo dài và chậm rãi. " WOW. Trông em ... có phải em nói em có hẹn không?"

Bị xúc phạm, nàng lớn tiếng. " Sao anh có vẻ ngạc nhiên quá vậy?"

" Em chẳng bao giờ ra ngoài."

" Không phải." Ok, gần đúng. Nàng không phải cô nàng trinh nữ ế ẩm, nhưng chính xác nàng cũng không phải trung tâm tiệc tùng. Và tại sao nàng lại không có chị em gái thay vì ba ông anh tốt tính nhưng phiền hà?

" Hẹn với ai vậy?"

" Không phải việc của anh. Ôi, nhìn mấy giờ rồi."

" Sao em không muốn nói với anh anh ta là a- "

" Chào Tony."

Hai người đều quay về phía giọng nói trầm thấp đó. Adam đứng trước cửa, ánh sáng của ngọn đèn trái dài chào đón anh. Anh mặc bộ vest cắt may rất khéo với cà vạt đỏ, và anh trông thoải mái trong bộ vest thanh lịch hết như trong bộ đồ jeans và boots. Khi anh nhìn từ nàng tới Tony rồi quay lại, đôi mắt tối màu sáng lên thích thú và cái mà Gina nghi là buồn cười.

Anh đã đứng đó bao lâu rồi?

" Adam," Tony gật đầu, đi đến chắn trước mặt em gái để nắm lấy bàn tay kia.

Adam bắt tay, rồi chuyển ánh mắt sang Gina. Sức mạnh từ cái nhìn của anh đủ khiến tâm trí nàng bùng sáng và trái tim bồng chồn trong lồng ngực.

" Em trông rất đáng yêu," anh nói.

" Cảm ơn anh. Um, Tony đang định đi."

" Không đâu."

" À, chúng tôi thì có," Adam đáp lại và đưa một tay cho Gina.

Cái nhìn trên mặt Tony cực kỳ khôi hài. Gina mỉm cười và bước ngang anh trai mình để đến với Adam ở cửa. Rồi nàng ném cho Tony cái nhìn qua vai. " Khoá cửa lúc anh đi nhé?"

Nhà hàng rất tuyệt vời. Ngự trên đỉnh vách đá nhìn thẳng ra biển, toàn bộ một bức tường của Serenity là thủy tinh, mang đến cảnh ảnh trắng đẹp đến nghẹt thở, những con sóng vỗ lên dốc đá bên dưới. Những ngọn đèn được sắp đặt cẩn thận tỏa sáng yếu ớt bên trên nhà hàng, như thể mỗi bức tường và mỗi giá nến trên trần nhà được chọn để tô đậm thêm bóng đêm hơn là đẩy lùi nó.

Nhạc công gõ lên ly pha lê và tiếng thì thầm từ những cuộc tâm tình không lời được gia vị thêm bởi nhạc jazz êm dịu từ ba ban nhạc. Để hoàn thiện thêm

không khí, mỗi chiếc bàn tròn trở nên kỳ lạ bằng một cốc nến duy nhất và ánh hưởng từ khoảng một tá ánh lửa bập bùng gần như là kỳ diệu.

Tất cả đều tạo nên một buổi tối hoàn hảo. Adam thực quan tâm, quyến rũ và không hề động chạm đến cái đề nghị mà cha nàng chia sẻ về phía anh. Trong khi đang tận hưởng, Gina phải đối mặt với nỗi lo lắng cuộn lên trong bụng kể từ khi cô phục vụ bàn đến chỗ họ lần đầu tiên. Bây giờ bữa tối đã xong và họ đang nhăm nháp cốc cà phê cuối cùng trước khi ra về, thời gian đã hết.

Hoặc là nàng phải tự đối mặt với Adam bằng thoả thuận của chính mình – hoặc là làm theo trực giác của mình và quên hết đi. Gina nhìn chăm chú ra bên ngoài bức tường thủy tinh bên cạnh bàn của họ, ngắm những con sóng không ngớt cuộn vào bờ, vỗ lên mặt đá, khiến bụi nước cuốn tung vào không trung.

"Em đang nghĩ gì vậy?"

"Sao cơ?" Nàng quay đầu và phát hiện Adam đang nhìn nàng với nụ cười chết người. "Em xin lỗi. Tâm trí lãng đãng một chút thôi."

"Chính xác là đi đâu vậy?"

Đến rồi, nàng nhủ thầm, mấy ngón tay cuộn lại quanh cái tay cầm mỏng manh cầu ly cà phê trong tay. Nói ngay bây giờ hoặc vĩnh viễn ôm lấy sự bình yên của mây. Đứng là hải hươc khi cái câu nói đó lại nhảy vào tâm trí mình.

"Adam," nàng nói trước khi kịp nói rõ với chính bản thân, "Em biết chuyện bố em nói với anh."

Nét mặt anh cứng lại. "Xin lỗi?"

Giờ đến lượt nàng tặng cho anh nụ cười mỉm. Lắc lắc đầu, nàng nói, "Quên đi. Papa thú nhận hết rồi."

Anh thay đổi tư thế trên ghế, hơi quắc mắt và nhấc cốc cà phê của mình lên. "Ông ấy cũng có đề cập chuyện anh đã từ chối không?"

"Có." Gina xoay ghế, quay lưng lại với cảnh bờ biển và vách đá để đối mặt với anh. "Và dù gì đi nữa cũng cảm ơn anh."

"Không có gì." Ngồi trở lại ghế, Adam nhìn nàng. Chờ đợi.

"Nhưng," nàng nói, "Em buộc phải băn khoăn về lý do anh mời em ăn tối. Ý em là, nếu anh không hứng thú mua một cô dâu, tại sao lại có lời mời này?"

Môi anh mím thành đường thẳng tắp. "Hai việc chẳng liên quan gì đến nhau cả."

"Em không biết," Gina nhẹ nhàng đáp lại, cọ cọ đầu ngón trỏ xung quanh mép ngoài cái cốc. "Thấy không, em đã có thời gian cân nhắc mọi chuyện..."

"Gina."

"Em nghĩ khi Papa lần đầu –" nàng dừng lại tìm kiếm từ ngữ phù hợp rồi tiếp tục "- cầu hôn, nếu anh bỏ qua trò chơi chữ này, cái thoả thuận nho nhỏ của ông, phản ứng đầu tiên của anh là từ chối. Dĩ nhiên rồi."

"Chính xác," Adam đồng ý.

"Sau đó..." nàng mỉm cười khi anh khó chịu. "Anh bắt đầu suy nghĩ. Anh ra bên ngoài. Thấy Mẹ và em nói chuyện, rồi tự nhủ rằng có thể đây cũng phải một ý tưởng tệ."

Adam đuổi người trên ghế, sau đó dựa vào bàn, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt nàng với ánh nhìn khô khan. "Anh không đưa em đến đây để cầu hôn."

Gina thực sự cười vào điều đó. "Ồ, anh đã không làm thế. Dù sao cũng không phải ngay lập tức. Anh đưa em đến đây hẹn hò." Nàng dừng lại và cười toe, nhìn ngắm xung quanh nhà hàng bằng sự tán thưởng. "Và đằng nào nó cũng dễ thương. Sau tối nay, sẽ còn những cuộc hẹn khác. Và sau vài tháng, anh sẽ cầu hôn."

Anh nhìn chăm chăm Gina trong một phút dài và im lặng, Gina biết mình đứng. Dù vì lý do gì, Adam cũng đã cân nhắc lại lời đề nghị của cha nàng. Rất tốt. Theo cách nào đó. Dĩ nhiên, nàng không thích cái ý nghĩ anh sẽ sẵn lòng cưới nàng vì chính sự mặc cả của mình. Thật ra nghĩ về điều đó quá lâu khiến tim nàng đau nhói. Sau tất cả, nàng đã yêu Adam King từ khi mới mười bốn tuổi. Nhưng ít nhất kế hoạch của nàng cũng có vẻ hợp lý hơn.

"Okay, đủ rồi." Anh gờ tay lên làm một cử chỉ thăm lặng với người phục vụ, yêu cầu hoá đơn. "Anh rất tiếc vì em cảm thấy như thế, nhưng vì em đã biết rồi thì chẳng việc gì phải tiếp tục nữa. Anh sẽ đưa em về nhà."

"Em chưa sẵn sàng đi đâu" nàng nói, dựa vào lưng ghế ngắm anh. "Em hiểu anh, Adam. Ngay bây giờ, anh đang hơi xấu hổ và hơi quá phản kháng đấy."

"Gina, anh rất tiếc là em đã hiểu lầm."

"Không hề," nàng nói. "Nói thật, em hoàn toàn hiểu."

"Hiểu cái gì?" Giọng điệu của anh thật nóng vội và thiếu kiên nhẫn.

"Xem này, em biết chuyện tập hợp trở lại khu đất của nhà King có ý nghĩa thế nào với anh," Gina nói và cảm giác hài lòng nhá khi mắt anh sáng lên với ý nghĩ đó. "Em biết anh sẽ làm mọi việc để khiến chuyện đó xảy ra."

"Cứ tin những gì em muốn," Adam nói, rồi dừng lại khi bồi bàn đưa hoá đơn đến, kẹp trong cái bì bằng da đen bóng. Khi bồi bàn đi rồi, anh tiếp tục, "Nhưng những gì anh sẵn sàng làm cũng có giới hạn. Anh không bước qua ranh giới đâu."

"Nếu thế thật thì thật đáng xấu hổ."

Anh chớp mắt nhìn nàng. "Anh cầu xin em giúp sao?"

"Adam, em biết anh muốn mảnh đất. Em cũng biết anh không muốn kết hôn. Và em biết anh cũng không muốn bị thao túng nhiều hơn em đâu."

Anh gật đầu. "Tiếp đi."

"Nhìn này, em vừa dành chút thời gian suy ngẫm về việc này và khá chắc rằng em sẽ đưa ra được phương án tốt cho cả hai chúng ta."

Vẫn còn quắc mắt, anh khoanh tay trước ngực. "Nào, đến cái anh phải nghe rồi."

Nàng mỉm cười và nhận ra cái nút lo lắng đã làm phiền nàng suốt đêm đột nhiên biến mất. Bởi vì cuối cùng nàng cũng làm sáng tỏ tất cả sao? Vì nàng biết nàng đang làm đúng? Hay là vì chỗ rượu vang họ đã uống vào bữa tối?

Chẳng quan trọng, nàng nghĩ. Nàng đã lún quá sâu, không thể rút lui được nữa.

"À thì," nàng nói, để cho từ ngữ tuôn ra khỏi miệng, "vấn đề là, em sẵn lòng bàn về đề nghị mà cha em dành cho anh."

Adam choáng váng. Anh không thể tin nàng lại có thể nói đến chuyện này. Hơn nữa, chuyện nàng biết về lời đề nghị của Sal đã đủ tệ rồi. Sự thật rằng nàng đã suy đoán Adam có thể đã cân nhắc lại về thỏa thuận thực sự khiến anh lo lắng. Nàng có thực sự hiểu anh như nàng ra về không? Và vì cái lý do quỷ quái gì mà một phụ nữ như Gina lại sẵn lòng cân nhắc một vụ mặc cả xúc phạm đến thế?

Trong ánh nến, đôi mắt Gina như toả sáng với ánh vàng rực rỡ cổ điển. Làn da nàng mềm mại, mượt mà và rám nắng nhẹ. Anh khó lòng rời mắt khỏi nàng suốt đêm. Ánh mắt anh rớt xuống mái tóc đen dày xoả xuống lưng nàng thành từng lọn vô cùng mượt mà, như thể mời mọc bàn tay đàn ông chìm vào trong đó. Chiếc váy đen ôm sát những đường cong – mà nàng có rất nhiều – và đôi chân dài, rám nắng rất tuyệt với đôi sandal cao gót lè ra không thể dùng để đi được.

Suốt đêm, nàng gầy vò anh, chỉ vì nàng là Gina. Làm sao mà trước đây anh lại không chú ý thấy nàng quyến rũ như thế nào? Chẳng lẽ anh lại mù quáng đến mức bỏ qua cô hàng xóm bé nhỏ chỉ vì từng quen nàng hồi còn thất bím? Giờ nàng hoàn toàn trưởng thành và ngạc nhiên vừa đủ là, bình tĩnh đến đáng chết và chấp nhận vụ mặc cả của cha nàng.

Không biết làm sao mà điều đó khiến anh lo lắng hơn mọi thứ khác.

"Tại sao em muốn làm thế?" anh hỏi và nhìn thấy điều gì đó mờ hồ ánh lên trong mắt nàng.

"Em có lý do riêng," nàng đáp lại và mỉm cười.

Adam hít sâu. Nàng thật sự xinh đẹp – nhưng còn hơn thế nữa. Có điều gì đó dễ nhận ra. Điều gì đó làm phiền anh. Đâm vào anh. Vì điều gì khác mà anh lại cân nhắc lời cầu hôn của Sal nhiều hơn giây lát?

"Lý do gì thế?" Anh hỏi.

"Của em," nàng nói và không hé mở gì thêm.

Chuyện không tiến triển theo chiều hướng Adam mong đợi. Người nhà Torino có điều gì khiến anh mất thăng bằng nhỉ? Đầu tiên là cha nàng, giờ là nàng. Anh mới là người điều khiển tình huống. Đứng trên tất cả. Anh biết người khác đang nghĩ gì, bước tiếp theo sẽ là gì và biện pháp đáp trả đúng đắn, nhằm đảm bảo Adam đạt được chính xác cái anh đặt ra.

Chịu đựng việc mũi dùi chĩa về phía mình không phải điều anh thích. Và nó còn khó chịu gấp nghìn lần khi có ai đó hiểu anh rõ như Gina. Lúc này, nàng đang nhìn anh với ánh sáng thấu hiểu và kiên nhẫn lấp lánh trong mắt, chọc anh tức điên vì nàng đang rất thoải mái vì làm anh mất phương hướng.

Rõ ràng tiếp theo là thời điểm chiếm lại ưu thế. Thời điểm cho nàng biết anh sẽ không bị quay vòng vòng và phải nghĩ rằng mình sẽ làm sai. Thời điểm để cho nàng biết cuộc hẹn đã kết thúc.

"Gina ..." Anh gầy cho cái kẹp giấy tính tiền mở ra, cho thẻ tín dụng trở vào rồi đóng tất cả lại và đẩy nó đến mép bàn. Người bồi bàn chạy đến một lúc sau và mang nó đi. "Anh không hiểu em đang muốn làm gì, nhưng anh sẽ không bị khống chế. Dù là bởi em ... hay bố em."

Nàng cười lớn, chết tiệt, và anh vừa phát cáu vừa bị thu hút. "Anh không thấy gì vui cả."

" Dĩ nhiên không rồi," nàng vươn tay ngang qua bàn vỗ lên tay anh, như thể đang phải đối phó với một đứa bé dễ kích động. "Nhưng thôi nào, Adam."

Chúng ta biết lẽ thói của nhau quá lâu rồi, anh không thể ném ra cái thái độ gắt gòn ấy mà mong em hoặc là nói lời chào hoặc là chuẩn mất được đâu!"

Anh nghiêng răng hàm kèn kẹt và hít sâu. "Tốt thôi. Nói điều em muốn nói, rồi anh sẽ đưa em về nhà."

Nàng lắc đầu và lại mỉm cười.

"Quyên rũ tới phút cuối." Trước khi anh kịp nói gì, nàng lại lên tiếng, rất nhanh. "Okay. Vào điểm chính. Em sẽ kết hôn với anh, Adam, để anh có được mảnh đất. Nhưng em có một điều kiện."

"Anh không thể chờ được."

"Em muốn một đứa con."

Adam cảm giác sức mạnh của mấy từ đó va vào ngực mình và anh có thể thề là trái tim anh thực sự ngừng đập. Mắt nàng trong sáng và kiên định. Biểu tình bình thản. Bộ dáng thanh thản. Trong lúc đó, nội tâm anh chao đảo như thể không khí quanh họ đang bốc cháy. Mặt khác, tại sao lá phổi của anh lại bị thiêu đốt với mỗi hơi thở như thế này?

"Em không nghiêm túc."

"Hoàn toàn có." Nàng đảm bảo, khuôn mặt nàng mềm đi và môi khẽ nhếch lên. "Em hiểu những gì anh đã phải trải qua khi mất con trai và –"

Khi anh còn choáng váng, phục vụ bàn đã mang hoá đơn ra cho anh kí. Adam nhận lấy, liếc qua một chút, rút cây bút nặng nề ra và kí tên. Nhận lại thẻ tín dụng và hoá đơn, anh cho tất vào ví và chỉ khi xong xuôi, anh mới nhìn lên Gina lần nữa.

"Anh không nói chuyện về con trai anh. Không bao giờ nữa." Mắt mắt của anh chỉ có vậy. Nó là của anh. Anh đã sống sót. Để quá khứ lại đằng sau và đó là chỗ anh muốn giữ nó lại. Những ký ức, nỗi đau không liên quan gì đến cuộc đời hay thế giới của anh hôm nay.

"Tốt thôi."

"Và anh không muốn làm cha một lần nữa."

"Em không cần anh giúp nuôi dạy con em, Adam," nàng nói và giọng nàng đột nhiên lạnh lùng như chính anh vậy. "Tất cả những gì em cần ở anh chỉ là tình trùng thôi."

"Sao em hành động thế này?"

"Vì em muốn làm mẹ." Nàng dựa vào ghế, tỏ ra yêu thích tách cà phê và hạ tầm mắt xuống mặt bàn. "Con của các anh em rất xinh xắn và em yêu thương chúng hết lòng. Nhưng em không muốn dành cả phần đời còn lại làm một bà cô được yêu mến. Em muốn một đứa con của chính mình. Em cũng không muốn kết hôn hơn anh là mấy đâu- đừng lo. Nhưng em rất muốn một đứa bé. Theo quan điểm của em—" nàng ngược mắt nhìn anh "- vụ mặc cả này thoả mãn cả hai bên. Anh có mảnh đất. Em có đứa con em muốn."

Anh lắc đầu. Bản năng, anh nghĩ, khi nàng tiếp tục nói.

"Nghĩ kĩ đi trước khi từ chối em. Em sẽ cưới anh. Làm một người vợ theo mọi nghĩa. Ngay khi em có thai, anh sẽ có mảnh đất và chúng ta ly hôn. Em sẽ kí mọi thứ anh muốn, miễn cho anh mọi trách nhiệm với em và con." Ánh mắt nàng thực sự kiên định khi nhìn anh và thêm vào. "Đây là thoả thuận tốt, Adam. Cho cả hai chúng ta."

Nàng đã dồn anh vào chân tường. Anh không mong nàng biết về lời cầu hôn của cha nàng – và đưa ra một cái khác của chính nàng. Cái ý nghĩ trừu tượng rằng chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, anh có thể thu hồi toàn bộ trang trại của nhà King thành một mối và lại được an toàn thực là quyến rũ.

Anh phải trao cho Gina lòng tin. Nàng đã suy nghĩ kĩ và tự đưa ra thoả thuận của mình để đảm bảo thu hút được anh. Và sự thật rằng nàng cũng có được thứ gì đó từ thoả thuận này khiến anh cảm thấy ít giống một tên cường hào ác bá hơn.

Suy nghĩ đến việc làm cha một lần nữa không phải điều anh từng cân nhắc. Nỗi đau anh không muốn nhận ra gợn lên trong anh suốt một lúc lâu. Rồi nhạt dần, vì anh đã học cách tách mình ra khỏi những cảm xúc đau buồn trong nhiều năm trời.

Và lại, đây cũng không phải cuộc hôn nhân thực sự. Không phải một gia đình thực sự. Điều này khác hoàn toàn và cách xa hẳn khỏi lẽ thói thông thường. Gina hiểu anh. Và nàng cũng không muốn một người chồng nhiều hơn anh muốn một người vợ là bao. Nàng muốn một đứa con, anh muốn mảnh đất. Cuộc mặc cả công bằng. Tất cả chỉ cần kết hôn với một người phụ nữ đáng thêm muốn trong vài tháng.

Có thể tệ đến đâu chứ?

"À, Adam," nàng nhẹ giọng, tiếng của nàng gần như chìm lìm giữa những giai điệu lặng lẽ của điệu jazz bao trùm nhà hàng. "Anh nói sao nào?"

Anh đứng dậy và đưa tay giúp nàng đứng dậy. Khi nàng cũng đứng thẳng, anh bắt tay nàng và nói, "Gina, em đạt được vụ mặc cả của mình rồi."

Chương 5

Mọi chuyện diễn ra khá nhanh sau lời cầu hôn đó.

Trong vòng vài ngày, Adam đã thu xếp xong Giấy đăng ký kết hôn- có vẻ như nó được trả tiền để thuộc về một trong những người đàn ông giàu nhất California. Và, vì Adam rất nôn nóng muốn tiến hành cuộc thương lượng, không có thời gian dành cho đám cưới thật lớn và xa hoa như mẹ Gina vẫn luôn mơ mộng.

Thay vào đó, Adam, Gina và cha mẹ nàng lên một chiếc máy bay của gia đình King để tới Vegas.

"Không đúng như đám cưới mà các cô gái nhỏ thường mơ ước," Gina thì thầm với chính mình khi nàng ngắm nghía cách bày biện của khu vườn xa xỉ mà buổi lễ sẽ được tổ chức.

Những bức tường được sơn một màu xanh da trời nhẹ, với những đám mây trắng bông xốp tô điểm. Những cây cột cao giăng mắc vô số chùm hoa lụa và lối đi được trải thảm trắng giữa hai hàng ghế, nơi vẫn còn in dấu chân của các cặp đôi đã kết hôn trước họ. Tiếng nhạc cổ điển vọng ra từ mấy chiếc loa cao quá đầu người làm ngón tay Gina siết chặt hơn phần tay cầm của bó hoa cưới.

Trái tim đập thùm thụp và đảo lộn trong ngực, khiến nàng cảm thấy rất mừng là đã khăng khăng đòi đi mua sắm chuẩn bị cho đám cưới ở San Jose. Chiếc váy vàng sẫm đang mặc làm nàng cảm thấy mình xinh đẹp và bằng bản năng của mình, nàng hiểu bản thân sẽ cần đến tất cả sự tự tin có thể có.

"Con có chắc về việc này không, Gina?"

Nàng quay đầu nhìn cha mình, nuốt khan một hồi trước khi trả lời. "Có ạ, Papa. Con chắc chắn."

Dĩ nhiên nàng chắc chắn. Nàng đã phải lòng Adam King tưởng như vĩnh viễn. Nàng đã mơ về ngày hôm nay nhiều năm trời. Dĩ nhiên, trong tất cả những giấc mơ đó, Adam cũng yêu nàng nữa. Chú rể trong mơ của nàng hạnh phúc và mỉm cười, được anh em vây quanh, và nhìn Gina bằng ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Thôi được, thực tế hơi đáng buồn một chút. Dù vậy, nàng nghĩ, nhắc mắt nhìn về phía cổng vòm nơi chú rể đang đợi. Nàng sẽ cưới Adam.

Gina đã dành vài ngày để nghĩ kỹ lại cuộc thương lượng với người – sắp – thành – chồng của mình. Rõ ràng đây chỉ là vụ làm ăn. Adam sẽ có được thứ anh muốn hơn hết thảy và nàng sẽ có đứa con mà trái tim nàng cầu khẩn.

Nhưng mấy ngày gần đây, nàng bắt đầu tưởng tượng những kết cục hơi khác một chút của thỏa thuận này. Nếu nàng sẵn sàng nắm lấy cơ hội, mạo hiểm trái tim mình, nàng có thể tìm thấy cách đạt được mọi điều nàng hằng mong muốn.

Những gì nàng phải làm là tìm cách phá vỡ hàng phòng thủ của Adam. Lòng nàng co lại, rồi thả lỏng trước khía cạnh đáng buồn này. Nàng đã đi xa đến mức này, tại sao không tiến thêm bước nữa? Nàng chỉ cần thời gian. Gina chắc chắn rằng một khi Adam và nàng đã lấy nhau, anh sẽ thấy sự thật mà nàng luôn biết. Rằng họ có thể là một đôi tuyệt vời.

Nàng ghen thờ khi suy nghĩ đó chọc vào đầu nàng và truyền Adreanline thẳng đến lổm thưng vị.

"Con yêu, trông con không tốt lắm," cha nàng lên tiếng.

"Con khoẻ mà Papa. Thật đấy. Tốt cả mà. Bố thấy không?" Nàng nở nụ cười thực rộng và giả tạo đến mức, on trời, ông chấp nhận vẻ mặt đó. "Làm cho xong đi, được không ạ?"

"Được," ông nói. "Mẹ con có vẻ lo lắng."

Đúng vậy, nàng nghĩ, liếc nhanh qua bà mẹ. Thực ra trông mẹ nàng như thể muốn giảng cho Adam một bài nghiêm khắc về cách đối xử với con gái bà ra sao. Thế là tốt nhất với người luôn muốn cản trở. Teresa Torino vẫn còn hơi câu bản việc Gina cưới một người mà bà cho là không yêu nàng.

Ban nhạc đột nhiên tấu lên Hành khúc đám cưới trang trọng. Ruột gan Gina lộn tung phèo, nhưng nàng dim chút do dự cuối cùng xuống và nhìn chăm chú vào lối đi bên tay cha mình.

Thực ra cũng không phải đi lâu, nhưng từng bước một, nàng càng lúc càng rời xa cuộc đời nàng từng bước và lại gần cuộc đời nàng muốn có hơn.

Đôi mắt màu chocolate sẫm của Adam nheo lại nhìn nàng. Biểu cảm của anh chỉ là hít vào thật sâu một hơi, nụ cười nàng mong được thấy cũng không xuất hiện. Nhưng đây là một cuộc chiến tình cảm, không phải sao? Ánh mắt anh kiên định, nhưng kín bưng, không hé ra chút đầu mối nào về việc anh cảm thấy, hay nghĩ gì. Và Gina chỉ có thể hy vọng anh không đọc được cảm xúc của nàng giỏi hơn nàng đọc của anh.

Đến cuối con đường, Sal đặt tay Gina vào tay Adam và lùi xuống cạnh vợ mình.

Adam tặng Gina nụ cười mỉm không hề làm giảm sự dửng dưng trên nét mặt anh.

Khi mục sư bắt đầu nói, nàng phát hiện mình khó mà nghe thấy ông nói gì vì tiếng đập như sấm của chính trái tim mình. Nàng chỉ vừa hiểu kịp từng từ, nhưng đó là những từ quan trọng. Những từ sẽ thay đổi cuộc đời nàng. Ít nhất là bây giờ.

"Con đồng ý." Adam nói và Gina hơi run rẩy trước sức mạnh của ba từ nhỏ bé. Như thể trái tim nàng nện ầm ầm.

Rồi đến lượt nàng. Nàng cảm nhận bàn tay to của Adam bao lấy tay nàng, và tập trung vào vị mục sư. Đây rồi. Cơ hội rút lui cuối cùng. Hoặc là, nàng thăm nghĩ, sự khởi đầu của vấn đề lớn nhất nàng từng có.

Cả một khoảng lặng dài khi vị mục sư dừng lời, và sự im lặng bên trong nhà thờ lại gần như chói tai. Nàng cảm giác Adam đang nhìn nàng, đợi chờ câu trả lời.

"Con đồng ý." Cuối cùng nàng thốt lên, dường như cả phòng đều nhẹ nhõm và thở phào.

Adam trượt chiếc nhẫn vào ngón tay nàng và khi vị mục sư ngăn ngừa tròn xoe kết thúc buổi lễ ngắn, Gina nhìn xuống tay mình. Dải vàng rộng và dày lấp lánh trên tay nàng.

Không một viên đá nào đính trên miếng kim loại đắt tiền. Không có những chữ khắc tinh tế hay nét chạm nào chứng tỏ mối quan hệ sâu sắc giữa hai người.

Chỉ vì mảnh đất.

Không có chuyện riêng tư.

Nhiều như cuộc hôn nhân của nàng vậy.

Rồi Adam ôm vai, kéo nàng lại gần và trao đi một nụ hôn nhanh và mạnh, hoàn tất vụ thỏa thuận mà Gina hy vọng sẽ không quay lại ám ảnh cả hai bọn họ. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Adam cảm thấy mình không kiểm soát nổi hoàn cảnh. Và không thích cảm giác đó chút nào.

Bằng cách nào đó, cuối cùng anh lại dừng lại ở đây, trong phòng Tổng thống của Dreams, khách sạn mới nhất, sang trọng nhất từng được xây dựng ở Las Vegas, chờ đợi cô dâu của mình.

"Cô dâu à." Anh lắc đầu và tự rót một ly champagne lạnh từ cái thùng đá màu bạc đắt tiền được đặt trên bàn cho họ ở ban công tư nhân. Nếu một người đàn ông có lúc nào cần phải uống, thì đó là lúc này.

Hóp một ngụm, anh hướng tầm nhìn trải dài ra ngoài cả dặm. Từ xa, anh ngắm những dãy núi màu tím lờ mờ, đội trên đầu những ngôi sao mới mọc lấp lánh trên bầu trời đêm. Vàng dương sắp lặn vẫn toả vàng hoà quang màu cam nơi chân trời và những con phố xa xa phía dưới, vô số ánh đèn nhiều màu lấp lánh và toả sáng như những viên đá quý trong chiếc rương đựng kho báu.

Theo như khoảng trên ba mươi người kể lại thì Las Vegas thật lộng lẫy. Gần gũi và thân cận hơn, Adam biết mặt thoỉ nát của cái thành phố này sẽ dễ dàng bị lờ ra. Cũng nhiều như cuộc hôn phối của mình vậy, anh chế giễu thăm nghĩ, uống thêm một ngụm dài thứ rượu vang lạnh sủi bọt. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh và Gina bị tình cảm cuốn hút. Nhưng chỉ có họ mới biết cái sự thật lạnh lùng và khắc nghiệt.

Chính xác thì đó là cái gì?

"Rằng mày là thằng chó cứng đầu," anh thì thầm. "Cố tình lợi dụng phụ nữ để đạt được cái mình muốn. Sẵn sàng sinh ra một đứa con và bỏ đi mà không nghĩ lại tới một giây."

Ngạc nhiên chưa, rằng cái cú đâm nhẹ nhàng đó của sự thật làm Adam phiền não nhiều hơn anh tưởng. Anh xoa xoa cằm, ngắm cảnh đêm nhắc anh nhớ tới ý tưởng của Gina. Nàng không phải nạn nhân trong chuyện này, mà là kẻ chủ mưu sẵn lòng.

Dù vậy khi di động đồ chuông, Adam vẫn cảm lên, vui mừng vì có thứ gì đó mà tập trung ngoài mớ suy nghĩ của mình. Liếc vào màn hình, anh thờ dài. Bật nắp điện thoại, anh lên tiếng, "Gi thế Travis?"

"Gi thế?" Giọng em trai anh nhại lại. "Anh chẳng nghiêm túc gì cả. Em vừa nói chuyện với Esperanza và chị ta bảo em anh đang ở Las Vegas làm đám cưới."

Adam thờ dài. Người giúp việc của anh thật lăm mồm. "Đúng thế."

"Với Gina."

"Đúng thế."

"Thế nên thiệp mời của em bị thất lạc rồi à?" Travis hặc sách.

Đặt ly champagne xuống lan can ban công đá, Adam cho bàn tay còn lại vào túi quần và siết chặt điện thoại. "Chỉ là một buổi lễ nhỏ thôi."

"Thế à? Em nghe nói bố mẹ em ấy cũng ở đó."

"Và đi rồi. Máy bay đưa họ về chiều nay."

"Ừ hừ. Có lý do nào mà anh không muốn người nhà anh ở đó không?"

"Không phải như em nghĩ đâu."

"Thật không? Vì điều em nghĩ là anh vừa cưới con nhóc mà chúng ta biết cả đời mà không thèm báo cho anh em một câu."

"Cô ấy không phải con nhóc," Adam gằn giọng, ngón tay siết cứng điện thoại. "Không còn là thế lâu lắm rồi. Và từ khi nào mà anh phải báo cáo với em và Jackson hả?"

"Anh không phải," Travis bật lại. "Nhưng có gì đó đáng ngờ ở đây, Adam. 'Hôn nhân' của anh không liên quan gì đến cái mảnh đất gòai đánh đó chứ?"

Mất cả khoảng lặng dài thật dài để Adam ghim cương cái tiếng gầm rống điên cuồng của nội tâm, rồi Travis thì thào, "Anh đúng là đồ chó đẻ đấy biết không?"

"Cô ấy biết mình đang làm gì." Không phải anh đã tự nhủ hết lần này đến lần khác từ khi đồng ý mặc cả rằng Gina mới là người đã đề nghị sao?

"Em nghi ngờ đấy."

Vung bàn tay còn lại vào không khí, Adam bắn một cái nhìn ra sau lưng để chắc rằng Gina chưa ra khỏi phòng tắm. Rồi anh lớn tiếng, "Em biết đấy Travis, em không phải hình mẫu in trên poster tuyên truyền đòi đối xử tốt hơn với phụ nữ đâu."

"Đấy không phải vấn đề," em trai anh đập lại.

"Đấy đúng là vấn đề đấy. Anh không bắt em phải thôi ngả ngón với đám gái bao quanh em – hay bắt em phải tránh cái đám paparazzi khôn kiếp suốt ngày bám đuôi em. Nên biến khỏi cuộc đời anh ngay, em trai ạ."

"Anh cứ bắt vít lấy Gina xem và bố cô ấy sẽ biến đời anh thành địa ngục." Travis cảnh cáo.

"Vì bây giờ đời anh đang đầy rẫy những điều tốt đẹp phải không?"

"Chó chết, Adam," em trai anh thờ dài. "Từ lúc quái nào mà anh lại lạnh lùng như thế hả?"

"Có lúc nào anh không lạnh lùng à?" Adam đáp lại và đập máy trước khi Travis lại bắt đầu. Rồi tắt luôn nguồn trước khi Jackson gọi và mở lời. Anh không cần nghe ý kiến của các em mình. Anh biết họ nghĩ gì và chuyện này. Và chẳng liên quan cái quái gì hết.

Anh và Gina là hai người trưởng thành hoàn toàn tự nguyện. Hôn nhân của họ - như chính bản thân nó - không phải việc của người khác.

"Ái chà," Gina nói phía sau anh. "Trông anh như muốn cắn ai đó ấy."

Anh quay lại, tập hợp mọi cảm xúc của mình vào chiếc mặt nạ bình thản, không thể nhìn thấu anh trưng ra cho tất cả mọi người ngoài các em mình. Nhưng ngay cả khi anh vật lộn đứng cách một khoảng, tiếng thờ dài của nàng vẫn làm nổi thêm khát dưới thắt lưng anh trời dấy.

Đứng trong quảng sáng nhạt ở ban công, nàng trông gần như đến từ thế giới khác. Bộ váy ngủ của nàng khá ngắn, chỉ đến giữa đùi. Lốp vải satin màu đỏ sậm như dán lên da nàng, tô đậm mỗi đường cong và phoi bày đôi chân dài cả mét. Vạt trên chiếc váy làm từ dải đăng ten đỏ, ôm lấy ngực nàng như đôi tay của người tình. Mái tóc buộc trễ và phủ lên vai nàng, những lọn quăn không bị thuần phục quăn rũ anh. Mùi hương của nàng như trái đào tiên và đoá hoa thiên đường, nụ cười nàng trao cho anh vừa tỏ ra hiểu biết, lại cũng vừa lo lắng.

"Em trông," anh nói, "rất đẹp."

Nụ cười của nàng toả sáng. "Em thấy mình đàn độn ấy."

Rồi nàng trượt tay xoa lên bụng như đang cố làm dịu cơn lo lắng. Anh tự hỏi liệu nàng có đang hối hận về cái đề nghị đã mang họ đến đây hay không.

Adam rót cho nàng ly champagne, khi nàng nhận lấy nó, đầu ngón tay nàng lướt qua da anh và luồng nhiệt bùng nổ. Anh lờ nó đi. "Sao lại đàn độn?"

Nàng vẫy tay về phía bộ áo ngủ và nhún vai. "Em đã đi mua cái này, đặc biệt dành cho đêm nay, có lẽ em không nên làm thế. Đêm nay không giống với đêm tân hôn truyền thống đúng không?"

"Ừ." Anh thừa nhận và nhận ra bản thân không thể rời mắt khỏi nàng. Từ đường cong của khuôn ngực. Từ hai đầu núm vú căng cứng chọc vào lớp viền áo đỏ sậm. "Đúng vậy. Nhưng đây là bước khởi đầu trong thỏa thuận của chúng ta."

" Chuẩn rồi." Nàng trả lời và hóp một ngụm champagne. Rồi nàng liếm môi trên và mọi thứ trong người Adam siết lại đau đớn.

" Và," anh nói, nuốt khan, " về phần anh, anh đánh giá cao tài năng mua sắm của em đấy."

Đôi mắt nàng mở to, rồi nàng mỉm cười dễ dàng hơn. " Cảm ơn anh." Cát bước ra ngoài ban công, không để ý đến bộ váy ngủ đang mặc, nàng nhìn ra khung cảnh bên ngoài và thở dài. " Thật tráng lệ phải không?"

" Đúng vậy." Nhưng anh không hề nhìn vào sa mạc thấp sáng đèn neon hay những dãy núi phía bên kia. Anh đang ngắm nàng. Lấy thêm ly champagne nữa, anh hy vọng thứ rượu lạnh sẽ chui vào máu anh và làm nó nguội đi một chút. Không có tí may mắn trời đánh nào.

Nàng liếc anh qua bờ vai. " Cảm ơn anh đã đưa Bố Mẹ em đến đây rồi lại đưa về nhà."

Anh nhún vai. Anh không hề lo lắng việc mang Sal và Teresa đi cùng, dù anh cũng không thấy hối tiếc vì được thấy họ ra về. Đặc biệt là Teresa. Người phụ nữ đó cứ sừng sộ nhìn anh suốt cả ngày. " Có vẻ chuyện họ có mặt ở đây rất quan trọng với em."

" Nhưng anh không cần các em mình sao?"

Anh dựa vào lan can đá. " Anh nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta làm thật đơn giản."

" Đúng." Nàng lên tiếng. " Đơn giản. Họ biết không?"

" Về chúng ta sao?" Anh hỏi. Khi nàng gật đầu, anh bèn nói, " Chúng nó biết hết rồi. Esperanza kẻ hết cả."

Nàng mỉm cười. " Họ tiếp nhận thế nào?"

Anh nhìn nàng rồi nói dối. Các em anh có nghĩ cái quý gì thì cũng chẳng quan hệ gì đến anh. " Tốt. Mới nói chuyện với Travis vài phút trước."

Con gió sa mạc mang theo cát thổi qua và Gina rùng mình.

" Anh lạnh lùng thật đấy."

"Một chút thôi."

Anh đặt chiếc ly xuống mặt bàn và đến chỗ nàng. Chỉ một đoạn ngắn ngủi mà Adam cảm giác như mình đang đếm từng bước. Anh sắp sửa đóng dấu vào cuộc thoả thuận của họ. Sẽ không còn đường lui nữa. Giả như sáng mai có thức dậy và hối hận vì việc đã làm, thì anh cũng buộc phải sống cùng với nó.

Nhưng sau đó, anh sẽ có nhiều việc phải làm khi tập làm quen với sự thật không được thoải mái lắm.

" Lại đây." Kéo nàng lại gần, anh vòng cả hai tay quanh nàng, kéo nàng vào lòng, lưng áp vào người anh. Nguồn nhiệt bùng lên giữa họ, thấm vào xương tủy và đốt cháy máu anh. Adam nhận ra sự thúc giục ngọt ngào của dục vọng lấp đầy mình, và anh nghiêng rằng nhằm kiểm chế. Anh sẽ không để "thằng nhóc" điều khiển đâu. Cả cuộc mặc cả này cũng vậy.

Nhưng buông thả lại là chuyện khác. Là điều mà anh không cho phép.

"Adam," Gina lên tiếng, giọng nói của nàng nhẹ hẫng, anh gần như không nghe ra. " Em biết đây là ý của em. Nhưng tự dừng em không biết phải làm gì tiếp theo nữa."

" Chúng ta sẽ làm y như kế hoạch. Chúng ta sẽ cùng tạo ra một đứa bé."

Nàng lại nhún vai và đẩy mạnh anh. "Đúng. Ý em là, đây là máu chốt. Nên," nàng nói, xoay người trong vòng ôm để nhìn anh, "không lý gì mà lãng phí thời gian phải không?"

Nàng nhắc tay lên vòng quanh cổ anh. Nàng kiễng lên, nghiêng đầu và hôn anh. Cái chạm nhẹ nhàng, do dự của môi nàng thấp sáng bên trong anh mạnh hơn bất kỳ ngọn đèn neon nào trải đang rọi sáng sa mạc phía sau họ.

Anh đã trải qua năm năm trong cô đơn. Gạt sang một bên những mong muốn và nhu cầu mà anh không có thời gian hay kiên nhẫn để đối đầu. Giờ, chẳng có lý do gì phải do dự. Nên anh cũng không làm vậy. Vòng tay quanh eo nàng, anh nhắc nàng lên trong cái kẹp chặt mạnh mẽ, và chiếm lấy môi nàng với con đói khát bị kìm nén trào dâng.

Nàng rên khe khẽ khi anh dùng lưỡi mình tách đôi môi nàng ra và nếm lấy mùi vị ấm áp của nàng. Nàng nhẹ thở dài, cảm nhận ngọn lửa chạy đua trong huyết mạch. Anh giữ nàng chặt hơn, ấn hông mình vào hông nàng, khao khát cái sức ép ngọt ngào đó.

Hết lần này đến lần khác, lưỡi anh chìm sâu vào, đòi hỏi nàng, cướp lấy tất cả những gì nàng buộc phải trao. Anh để sự khổng chế của bản thân trôi đi và đầu hàng cơn sóng dục vọng đang kêu gào bên trong. Anh trượt tay trên lưng nàng, khum lấy ngực nàng, vuốt ve dọc theo xương sống, xuyên qua những lọn tóc quăn dày quanh mình nàng.

Mùi hương của nàng lấp đầy anh. Vị ngọt của nàng xoa dịu anh. Và cơ thể anh đau đớn vì muốn có nàng bên dưới mình.

Anh chiếm lấy miệng nàng thô bạo như người sắp chết đuối hít thở không khí. Gina run rẩy không vững, nhưng đôi tay Adam như gọng kìm thép, cổ vũ nàng, neo giữ lấy nàng. Nàng ngẩng đầu trở lại để nhìn lên bầu trời sa mạc trong khi miệng Adam trượt trên cổ nàng, gặm nhấm, liếm láp và nếm. Nàng cảm giác mình như một bữa đại tiệc được bày ra cho kẻ sắp chết đói.

Nàng cảm thấy cần kíp. Mong muốn.

Giả như nàng cũng cảm nhận được tình yêu.

Nhưng khi suy nghĩ đó xuất hiện trong tâm trí, nàng đóng nó lại ngay tức khắc. Lúc này, chỉ cần mình nàng yêu cũng đã đủ. Chỉ cần nàng biết làm thế nào để Adam Kìng huyền thoại tập trung trực tiếp vào nàng cũng đã đủ. Nàng muốn tất cả. Ngày mai, nàng sẽ bắt đầu sự hiện diện của cuộc hôn nhân mà họ đã nhất trí. Nhưng tối nay là đêm tân hôn của nàng và nàng muốn ghi nhớ lấy mọi khoảnh khắc.

Khi Adam cuốn nàng vào vòng tay, nàng thở hổn hển. Rồi nhìn vào đôi mắt rất, rất tối của anh. Nàng mỉm cười với anh, nhưng chẳng có chút hài hước hay ám áp nào trong cái nhìn của anh.

Chỉ có dục vọng.

Một phần trong nàng buồn bã trước nhận thức đó, nhưng nàng đẩy cái cảm giác đó ra sau, ôm lấy khuôn mặt anh trong tay mình và nói, "Chúng mình làm được, đúng không anh?"

Miệng anh giữu cột. "Ồ, chúng mình sẽ làm, Gina. Ngay bây giờ."

Con lốc xoáy của thứ gì đó ngon lành quét qua nàng, đốt nóng nơi sâu thẳm trong nàng, khiến máu chạy rần rật. Nàng hít thật sâu khi anh bắt đầu đưa nàng trở lại phòng. "Em không nói về tình dục, Adam. Em đang nói về thỏa thuận của chúng ta."

Anh khựng lại ngay giữa khung cửa kiểu Pháp. Nhìn xuống nàng, anh hỏi, "Em nghĩ lại rồi?"

Lần thứ ba. Và thứ tư, nàng nhủ thầm nhưng không hé ra. "Không. Em chỉ muốn chắc anh cũng không thôi."

Anh ôm nàng chặt hơn, bàn tay phải trượt trên đùi nàng. "Một khi đã thỏa thuận, anh sẽ sống với nó."

"Dĩ nhiên rồi", nàng trả lời, gạt gù khi trượt một tay dọc theo cổ anh xuống ngực. Nhịp tim của anh thỉnh thoảng bên dưới tay nàng và nàng biết biểu hiện đó của anh là kiềm chế hay không, anh không bình thần như anh vẫn giả vờ. "Cả em cũng thế," nàng thêm vào.

"Rất vui được biết. Giờ, chúng ta sẽ chăm lo cho vụ làm ăn của mình ra sao đây?"

"Có lẽ sẽ dễ chịu với em hơn nếu chúng ta không gọi nó là vụ làm ăn," nàng chỉ ra, cò cút đằng trước áo sơ mi của anh.

Anh lắc đầu và ánh mắt như muốn nuốt lấy nàng. "Dù vậy đây vẫn là làm ăn, Gina. Không gì khác. Đừng lừa dối bản thân. Cũng đừng vờ rằng cuộc hôn nhân này có thực. Chỉ mình em sẽ phải đau khổ khi mọi chuyện kết thúc thôi."

Không gì bằng con lũ lạnh cóng của sự thật để sưởi ấm bản thân trong đêm tân hôn. Anh đang cố chắc chắn rằng nàng không đặt quá nhiều tâm trí vào thỏa thuận họ đạt được. Và có thể thuyết phục chính bản thân anh rằng chẳng có cảm xúc khó xử gì giữa họ khi chuyện qua đi.

Chuyện đó ổn với Gina. Anh cứ nghĩ điều gì anh muốn. Nàng sẽ giữ suy nghĩ của mình cho riêng bản thân. Giấc mơ của nàng vẫn còn bị giấu kín và bí mật, khoá chặt trong trái tim nàng. Giờ, nàng đã có người đàn ông mà nàng luôn khao khát, và sẽ không để ngờ vực hay sợ hãi về tương lai phá hủy cái đêm và nàng đã chờ đợi cả đời người.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tay anh trên làn da trần của nàng cảm giác thật hư hỏng. Cảm thấy... đúng. Nàng cảm thấy như thể mình đang chờ một khoảnh khắc đặc biệt này trong toàn bộ đời nàng. Khoảnh khắc nàng có Adam cho riêng mình. Khi nàng tiếp nhận anh vào trong cơ thể và giữ anh ở đó.

Dạ dày nàng đang lộn nhào, một sự kết hợp kì lạ giữa những dây thần kinh và champagne. Não nàng đang chạy đua, thay phiên lúc thì cảnh báo lúc lại cổ vũ. Nhưng Gina không cần thúc giục. Nàng cởi khuy áo sơ-mi của anh và trượt một bàn tay ngang qua khuôn ngực trần. Nàng cảm nhận được cơ thể anh gạt mình qua cái chạm nhẹ nhàng và nàng biết anh muốn nàng cũng mãnh liệt như nàng muốn anh vậy.

Căn phòng ngủ sang trọng rộng lớn tối đen , nhưng thay vào đó là ánh trắng sa mạc chảy qua cửa của ban công để mở. Tầm vài trăm rung rinh và đu đưa trong cơn gió nhẹ cùng mùi thơm của cây xô sa mạc lan tỏa khắp phòng.

Chiếc giường rộng và cao, phủ lên bởi tấm chăn lông vịt xa hoa màu trắng được trải ra dành cho ban đêm. Một nùi gối được xếp thành đồng tương phản với đầu giường sắt màu đen. Adam mang nạng thẳng về phía mép giường với những bước chân nhanh. Sau đó anh đặt nạng tự đứng xuống , tóm lấy mép tấm chăn lông vịt và vô ý gạt nó xuống cuối giường.

Đầu gối của Gina hơi run rẩy , nên nàng ghi chúng lại để đảm bảo rằng nạng không làm gì quá ngốc nghếch như ngã nhào. Trong khung cảnh chật chội, đôi mắt nâu màu chocolate của Adam gần như đen lại khi anh nhìn chăm chăm xuống nàng. Mỗi anh mòng, mím chặt như thể anh đang đứng bên bờ vực của sự kiểm chế.

À, nàng không muốn anh kiểm chế.

Nàng muốn anh hoang dã, nhiệt tình và chủ động. Căn môi dưới, Gina đưa tay đến trước áo sơ mi của anh và cởi hết các cúc còn lại. Trong khi anh đứng đó, không di chuyển, nàng kéo sơ mi khỏi vai anh, xuống dưới tay, và rơi xuống sàn nhà. Rồi nàng để tay lướt nhẹ qua khuôn ngực rắn chắc và ấm áp của anh. Cảm nhận đám lông xoắn đen mềm ở làn da rám nắng của anh. Cảm thấy anh run rẩy khi móng tay cái của nàng miết phẳng một đầu vú.

Anh nắm lấy eo nàng, bàn tay anh to, khỏe và cứng cáp. Rồi kéo nàng gần lại, giữ nàng bên anh để nàng cảm thấy được sự phấn khích đỉnh điểm của anh. Giữ chặt lấy nàng, anh nhìn chăm chăm vào mắt nàng và Gina cảm nhận được sức nóng từ cái nhìn ấy đốt lên ngọn lửa trong nàng như que diêm thả vào bể xăng vậy.

Mỗi anh ấn xuống môi nàng bằng sự mãnh liệt nàng không mong đợi. Lưỡi anh tách môi nàng và nàng hé miệng mời gọi sự bùng nổ của anh. Lưỡi của họ quấn lấy nhau trong điệu nhảy nóng bỏng mà chỉ là khúc dạo đầu cho những điều sắp tới . Hơi thở của Gina dồn dập trong lồng ngực và đầu óc nàng bắt đầu mơ màng.

Cơ thể trở nên sống động nhờ những cảm giác , tiếng rên rỉ phát ra từ họng nàng khi tay của Adam trượt đến bao phủ lấy vú nàng. Anh vuốt ve nàng, làm ren chà sát lên núm vú nhạy cảm của nàng trong sự ma sát tuyệt vời làm nàng nóng lên từ sâu bên trong và khiến nàng gần như điên cuồng . Mỗi cái chạm là một ngọn lửa. Mỗi cái chạm chỉ làm nàng càng muốn thêm bước tiếp theo. Mỗi cái vuốt ve mòn mỏi càng kéo ra sự căng thẳng vừa cuộn lên trong nàng.

Khi anh mở rộng miệng để liếm và nhấm nháp sâu hơn xuống cổ họng nàng, Gina ngửa đầu ra sau để anh xâm nhập vào sâu hơn. Miệng anh là một kỳ quan. Tay anh ở trên vú nàng lại là một sự tra tấn đáng yêu. Sau đó, anh đổi chỗ, đưa tay lên dây áo ngủ bằng ruy-băng mỏng và trượt xuống qua vai nàng. Gina rùng mình một chút dưới những đầu ngón tay mát rượi của anh trên làn da nàng, rồi mạnh hơn nữa khi anh kéo áo ngủ xuống và biến nó thành một mớ dưới chân nàng.

Gió sa mạc thật mát khi quét qua căn phòng và nhảy múa trên làn da nàng, nhưng cái nhìn chăm chú của Adam giữ nàng ấm đến mức khó phải chú ý. Anh nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi nhìn thẳng vào mắt nàng, anh nâng nàng lên lần nữa và thả nàng xuống đệm.

Nàng nẩy lên rồi rơi trở lại đồng gối, mùi oải hương tỏa ra trùm lên nàng như một kí ức mùa hè bị lãng quên. Nơi trung tâm của nàng, nóng bỏng và nhứt nhối, khiến nàng ngọ nguậy trên tấm ga giường mịn màng, mát mẻ hồng tìm kiếm sự giải thoát mà cơ thể nàng gào thét đòi hỏi.

Gina nhìn Adam nhanh chóng lột sạch quần áo. Miệng nàng trở nên khô khốc khi anh trần truồng và nàng nhìn chăm chăm xuống phần chiều dài căng cứng đáng kinh ngạc của anh.

Gina buộc mình phải thư giãn, thả lỏng chân và bất những lo âu dồn cục tan ra trong tâm trí. Nàng biết anh gần như cả cuộc đời . Nàng biết anh sẽ không làm tổn thương nàng. Biết rằng ngay cả khi anh không yêu nàng thì anh vẫn sẽ chăm sóc nàng.

Sau đó anh di chuyển lên trên nàng và bộ não nàng ngừng hoạt động. Tất cả sức lực mà nàng có đều dành cho việc tập trung vào những cảm giác gọn lên suốt cơ thể nàng dồn dập không ngớt. Tay anh, miệng anh, cơ thể anh đều dồn sự chú ý vào nàng. Mọi inch trên nàng cảm thấy như sống động và ngứa ran.

Anh ngậm lấy một đầu vú và Gina gần như nhảy khỏi giường. Môi, lưỡi và răng anh giầy vò nàng cho đến khi nàng rên rỉ và vặn vẹo dưới thân anh, cố gắng để lại gần anh hơn. Tay nàng lướt trên tấm lưng cơ bắp, rộng lớn của anh và những móng tay ngắn, gọn gàng của nàng cào lên da anh.

Anh rên rỉ cường lại nàng và hông của Gina va vào anh. Nàng nâng một chân, rê gót dọc theo chân anh, tuyệt vọng mong được chạm vào anh. Được cảm nhận tất cả về anh.

“Em có mùi thật diệu kỳ”, anh nói thầm, chuyển miệng anh từ đầu vú bên này sang bên kia.

Gina tự nhắc mình mua thêm kem dưỡng thể hương chanh loại nàng vẫn ưa thích.

Nàng nhìn chăm chăm lên trần nhà trần ngập ánh trắng ở trên họ tới lúc tầm mắt mờ đi và bóng tối lan tràn, uốn cong trên lớp sơn màu chanh nhạt . Hơi thở nàng vật lộn để ra vào hai lá phổi. Cơ thể nàng bốc cháy và khi anh cử động lưỡi biếng , nàng cảm thấy chiều dài căng cứng của anh cọ sát vào trung tâm của nàng. Nàng thờ hờn hển và uốn cong người cao hơn. “Adam...”

“Anh biết”, anh nói thầm, ngừng đầu lên nhìn vào mắt nàng.

Nàng sững sờ khi chứng kiến ánh nhìn của anh, thấy được sự hoang dại ẩn trong đó. Gina giữ khuôn mặt anh trong lòng bàn tay và kéo anh lại gần nàng.

Nàng muốn hôn anh. Để cảm nhận được mối liên hệ của nhu cầu và khát vọng được dựng lên giữa họ. Để cơ thể anh ở trên nàng, cảm nhận nhịp đập trái tim anh hòa cùng của nàng.

Nụ hôn nung cháy cả hai. Nhiệt huyết và đam mê rung động trong không khí và Gina đặt tất cả những gì nàng có vào nó. Nàng trao anh trái tim mình với nụ hôn đó, cho dù anh có biết hay không. Nàng rót những cảm xúc mà nàng đã rất cẩn thận dồn nén trong hàng năm trời vào sự kết hợp giữa đôi môi và trái tim, và khi nàng cảm thấy anh nâng người, đặt mình vào giữa hai chân nàng thì nàng thậm chí còn hôn anh mạnh hơn.

Nàng muốn miệng anh trên miệng của mình khi anh vào trong nàng và rồi nàng di chuyển cùng anh, mở rộng hai đùi, nàng hồng lên cùng lúc đó giữ cho môi của mình gắn chặt vào môi anh. Lưỡi anh càn quét bên trong miệng nàng khi anh đẩy cơ thể mình vào trong nàng.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn xuống mắt nàng và giữ nàng thật hoàn hảo, cho phép cơ thể nàng thích nghi dần với sự hiện diện của anh. Gina rên rỉ, vui mừng vào đồng gối đằng sau. Nàng hơi cử động hông, nhấc lên rồi hạ xuống, cảm nhận anh chậm rãi xâm nhập vào sâu hơn, và khi anh đòi hỏi đến từng inch một, nàng cảm thấy mình giãn ra để thích ứng.

"Ôi trời..." Nàng thở dài và nhìn thấy anh đang mỉm cười với mình.

Nàng mỉm cười trở lại, rồi thở gấp khi anh cử động hông thật mạnh, đẩy lên cao hơn bên trong nàng.

Anh thả lỏng mình, ngồi trở lên, dùng tay nâng hạ thân của nàng một chút và giữ cơ thể nàng chặt hơn bên dưới bàn thân.

"Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi."

"Trời đất."

Ngón trỏ của anh ấn mạnh vào nụ hoa căng cứng, nóng bỏng ở trung tâm của nàng và lưng Gina uốn cong trên nệm. Tay nàng quơ quào tìm thứ gì đó để nắm lấy, mấy ngón tay túm lấy tấm chăn lụa bên dưới. Chẳng ích gì, nàng vẫn thấy thế giới xung quanh chao đảo và nghiêng ngả bí hiểm mỗi khi anh cử động, rút ra để rồi lại đâm vào nàng lần nữa.

Những ngón tay anh tiếp tục cọ xát và ấn vào điểm nhạy cảm nhất của nàng, cho đến tận khi Gina quặn quại trong vòng tay anh, lắc hông, vô thức dẫn dụ cơ thể anh vào trong nàng sâu hơn nữa. Quá nhiều, nàng nghĩ. Tất cả đều quá nhiều. Mình không thể chịu được nhiều xúc cảm như thế. Quá sung sướng. Chắc chắn phải có một điểm tận cùng nào đó mà cơ thể mình chỉ đơn giản là tan chảy thành vùng nước.

Và rồi anh lại chỉ cho nàng thấy hoàn toàn khác. Với đến với nàng, anh giữ vòng eo nhỏ và nâng nàng lên khỏi giường, đặt nàng vào lòng mình sao cho chiều dài của anh nằm thật sâu bên trong nàng. Gina nhìn thẳng vào mắt anh khi anh hướng dẫn cho nàng đắm thẳng vào anh với nhịp điệu đơn giản, gây vỏ cả hai người họ.

Con gió tràn vào phòng, mùi cây xô sa mạc hòa quyện với nhiệt độ từ cơ thể và mùi vị ái ân của họ. Da chạm da, hơi thở giao hòa, tiếng thở dài của họ trở thành bản giao hưởng của mong muốn và khát khao vô tận.

Chuyển động bên trên, trượt cơ thể mình lên anh, Gina phát hiện ra thứ ma thuật mình chưa từng mong đợi. Cơ thể nàng run rẩy, bên trong người căng ra, cổ đeo đuổi sự giải thoát đang dần thành hình. Trái tim nàng phồng lên, ngập tràn hồi hộp vì cuối cùng cũng được trở thành một phần của Adam. Tâm trí nàng chạy đua với vô số tưởng tượng mà chính nàng cũng không cho phép mình chìm đắm trong đó. Tưởng tượng về hai người bọn họ, bên nhau. Mỗi mãi.

Dù một phần trong nàng đang khóc thương, nàng vẫn thêm nếm vào cái cảm giác đang lan tỏa khắp người. Nàng nhìn vào đôi mắt của Adam, và đánh mất chính mình trong chiều sâu cực kỳ cực kỳ tăm tối đó và chứng kiến khoảnh khắc xúc cảm cháy lên, tỏa sáng mà nàng biết chính nàng đã mang lại cho anh.

Cơ thể càng lúc càng thắt chặt. Nàng run rẩy. Nàng nín thở, và khi trượt xuống chiều dài của anh một lần nữa, sự bùng nổ đầu tiên đâm sầm vào nàng.

"Adam!" Nàng siết chặt vai anh, cố gắng đứng vững trong cái thế giới đột nhiên rung động điên cuồng.

"Thả lỏng," anh yêu cầu, giọng nói trầm thấp, thô ráp từ sâu trong cổ. "Thả lỏng cơ thể em, Gina."

Nàng đã làm thế. Không thể làm gì khác. Không muốn cố gắng. Thay vào đó nàng đẩy bản thân với tới thứ cảm xúc kì diệu đang lan tràn khắp châu thân. Từng cơn sóng run rẩy nối tiếp nhau lan tỏa khắp người nàng thật lâu sau khi cơn chấn động đầu tiên chấm dứt.

Và khi Gina tưởng mình không thể nào nhận thêm được nữa thì vẫn còn nhiều hơn. Adam đặt một tay vào điểm cơ thể họ nối với nhau. Anh lại cọ xát vào điểm nhạy cảm chứa cả ngàn đầu dây thần kinh năng lượng đó. Gina nảy lên trong vòng tay anh và siết chặt hông quanh anh theo bản năng.

"Adam..." Giờ nàng thì thăm tên anh, tiếng thở dài thỏa mãn.

"Lần nữa," anh nói, đưa nàng lên đỉnh thậm chí còn cao hơn từ trước đến giờ. Tâm trí nàng vỡ vụn, khắp người mệt lử và khi nàng cảm thấy bản thân đang rơi, nàng nghe được tiếng gầm của Adam và biết rằng anh cũng đang rơi xuống như mình.

Thứ gì đó lạnh lẽo và tăm tối cắt ngang tâm trí anh khi nghe những lời đó. Anh đã thề sẽ không bao giờ có con nữa. Không bao giờ để lộ bản thân mình trước sự mạo hiểm lần nữa. Nhưng điều này thì khác, anh biện hộ, và vứt những suy tư đó vào một góc trong tâm trí. Anh đã đồng ý vụ thỏa thuận này và anh thực hiện nó. Đứa bé của anh và Gina sẽ không phải một phần của đời anh. Anh sẽ không biết nó. Yêu nó. Hay mất nó. Thực ra, tốt nhất là đừng

nghĩ gì cả.

"Em xin lỗi," nàng thì thầm và Adam liếc nàng.

"Vì cái gì?"

"Nói đến đứa bé em muốn sinh ra chắc hẳn là làm anh nhớ đến con trai anh."

Adam đông cứng. Anh cảm giác nét mặt mình cứng lại, mọi thứ bên trong anh cứng lại và trở như thủy tinh. Hồi ức nhảy xổ ra, nhưng anh từ chối nhận biết. Anh xưa chúng đi dễ dàng y như nhấn nút trên điều khiển để tắt ti vi vậy. Anh không cần tập luyện nhiều.

Anh không sẵn lòng nói đến đứa con trai anh đánh mất năm năm trước, và dường như họ sẽ tiến thẳng đến chủ đề đó. "Anh không muốn nhắc đến nó. Không bao giờ."

Mắt nàng mềm đi với sự cảm thông mà Adam căm ghét. Anh không cần nàng thương hại.

"Em hiểu."

"Em không thể," anh bảo nàng.

Một hai giây im lặng trôi qua trước khi Gina nói, "Tốt thôi, anh đúng. Em không hiểu. Em mong mình sẽ không bao giờ phải biết đến nỗi đau anh đã trải qua và —"

Anh bắt lấy tay nàng và siết chặt. Dù để khiến nàng ngừng nói. Làm thế quái nào mà cuối cùng họ lại nhảy vào chuyện về gia đình đã mất của anh vậy? Không phải thỏa thuận của họ chỉ bao gồm tình dục, rất rõ ràng và đơn giản thôi sao? "Em không hiểu chỗ nào của "Anh không nói đến nó" hả?"

Nàng kéo tay ra khỏi anh, chống tay lên giường và nghiêng đến gần anh. Nàng nhìn chăm chú vào mắt anh như đang tìm kiếm điều gì, một dấu hiệu gì đó của sự ảm áp ần giấu đâu đây bên trong anh. Adam có thể nói thẳng là chẳng cần phải tốn công tìm làm gì.

Sau cả khoảng lặng dài, Gina nghiêng lại gần hơn và hôn anh, nhẹ và mềm mại. "Em hiểu rồi Adam. Chủ đề đó vượt quá giới hạn."

"Tốt."

"Em cũng không muốn nhắc đến." Gina vuốt má anh và giữ đầu anh lại gần nàng.

"Điều đó cũng tốt." Dưới cái chạm của nàng, cơ thể anh nóng lên và ngay lập tức lại sẵn sàng. Đã lâu anh chưa có phụ nữ, thế thôi. Anh đã xa lánh xã hội năm năm, chỉ ở cùng với những người đàn bà tạm thời, qua đường để giải quyết nhu cầu khi không thể trì hoãn thêm.

Điều đó giải thích tại sao anh lại sẵn lòng đáp lại Gina như thế. Chỉ là sinh lý thôi. Không phải vì nàng. Chỉ vì tình dục. Nhu cầu.

Và khi nàng trượt lên anh, anh tiếp tục tự nhủ mình, ngay cả khi đang hít lấy mùi hương của nàng, giữ nó bên trong mình. Ngay cả khi anh quẩn tay mình trong tóc nàng, để cái cảm giác mượt mà như lụa đó trượt trên da mình. Ngay cả khi anh cướp lấy miệng nàng và ném vị ngọt chỉ thuộc về Gina.

Anh không thể - và sẽ không - cho phép điều gì khác.

Nàng cố lẩn trở lại trong vòng tay anh, nhưng anh giữ nàng nằm sấp và nâng lên đủ để anh có thể rải những nụ hôn dọc theo xương sống nàng. Làn da mềm mại màu mật ong đáng yêu làm sao. Những đường dài và đường cong màu mỡ. Anh nghe tiếng nàng thở dài, cảm thấy nàng run rẩy khi tay anh trượt đi và vuốt ve bên dưới nàng. Anh liếc nhìn, thấy đôi mắt nàng nhắm lại và hai tay nắm chặt đồng gối.

"Adam..."

"Chúng ta có cả đêm Gina," anh nói và bỗng nhiên nhận ra mình mong đến từng giây phút của đêm nay. Muốn nàng bao phủ mình, ở dưới mình. Anh muốn ném thừ và khám phá từng inch rực rỡ của nàng, và làm lại tất cả lần nữa.

Lửa nóng phun trào trong máu anh khi nàng cử động trên tấm ga và anh biết mình phải có nàng. Không nghĩ thêm nữa. Không lo lắng thêm về ngày mai hay ngày kia nữa. Bây giờ, anh sẽ không phí thêm chút thời gian nào với nàng nữa.

Lật nàng lại trong nháy mắt, anh cười toe khi nàng mỉm cười lại với anh và rộng mở vòng tay chào đón. Anh nhào vào vòng ôm của nàng, bao phủ nàng bằng chính mình và khi anh tiến vào, nàng nhắc hông lên để nhận lấy anh hoàn toàn. Để giữ chặt anh sâu bên trong hơi ấm của nàng. Và Adam gạt bỏ mọi suy tư ngoại trừ nàng.

Họ cùng chuyển động theo thứ nhịp điệu khiến cả hai hụt hơi. Hai cơ thể ca hát, tâm trí trống rỗng và khi tia chớp đầu tiên đâm vào Gina, Adam giữ lấy nàng, ngắm nhìn đôi mắt nàng sưng sờ vì thỏa mãn đúng lúc anh đầu hàng sự huy hoàng đang chờ đợi mình.

Chương 7

Nhờ có Esperanza Sanchez, người giúp việc lâu năm của Adam, Gina khá chắc rằng nàng đã tăng năm pound (khoảng 2 cân 6) trong vòng bốn ngày. Người phụ nữ lớn tuổi rất hạnh phúc khi chứng kiến Adam kết hôn lại, chị không thể ngừng nấu nướng suốt tuần. Bất cứ lúc nào Gina cố gắng giúp việc trong bếp, dọn dẹp phòng khách hay thậm chí hút bụi, nàng lại bị xua ra và bị bảo rằng hãy dành thời gian với ông chồng mới cưới ấy.

Không dễ như lúc nói.

Esperanza xác định là phải thấy Gina thoải mái như ở nhà. Dù Adam có hơi thiếu chào đón một chút. Nhìn vào chiếc gương dài trong căn phòng ngủ mà giờ đây nàng chia sẻ với Adam, Gina không nhìn vào mình nhiều như nhìn vào chiếc giường khổng lồ sau lưng. Đó là nơi duy nhất nàng cảm giác rằng Adam thấy vui vì có nàng dưới mái nhà.

"Dù là hạnh phúc vì có mình trên giường anh ấy," nàng thì thầm và cố tìm ra mặt sáng sủa trong nhận xét đó. Ít nhất họ cũng chia sẻ nhiệt tình với nhau. Ít nhất thỉnh thoảng họ cũng còn liên hệ. Dù chỉ ở mặt thể xác.

"Đáng thương hại, Gina, thật đáng thương hại." Nàng lắc đầu, bắt gặp ánh mắt chính mình trong gương và ngó hình phản chiếu của chính mình lần cuối. Không hẳn là kiểu phụ nữ dịu dàng, nàng thừa nhận. Đóng bộ áo phông hồng, jeans và boots, nàng trông giống tay quản lý trang trại hơn người mới cưới. Mái tóc sẫm màu dài buộc trên lưng bằng sợi dây và đôi mắt có vẻ to bụi trên mặt.

Nàng đặt rất nhiều hy vọng vào thỏa thuận này. Đã tính cả việc Adam là người dễ dẫn dụ hơn bề ngoài. Thay vào đó anh tỏ ra giữ mình. Giữ mối quan hệ của họ càng hời hợt càng tốt, bất chấp sự thật rằng họ đã kết hôn và chung sống với nhau.

Gina quay đi, mở cánh cửa kiểu Pháp hướng ra ban công phòng ngủ và bước ra lớp sàn gỗ sáng bóng. Bầu trời sáng sớm xanh thẫm, nhưng một số đám mây bão đang lượn lờ trên mặt biển. Nàng tự hỏi, tại sao nó có vẻ giống phép ẩn dụ hoàn hảo cho cuộc hôn nhân của nàng đến thế?

Họ đã từ Vegas trở về gần một tuần, như thể cái "tuần trăng mật" ngắn ngủi đó chưa từng tồn tại. Nàng chống cả hai tay lên ban công tầng hai, cuộn ngón tay quanh những họa tiết bằng sắt bị mặt trời nung ấm. Giây phút họ trở lại trang trại, Adam đã khép mình lại. Nàng thực lòng nghĩ họ đã trở thành một đôi trong những ngày đêm bên nhau. Giống như cái công tắc bên trong anh đã bị bắt lên. Anh lại trở về làm một kẻ xa cách như trong suốt năm năm qua. Suốt một ngày nàng hiếm khi gặp anh và khi nào thấy, anh trở nên xa cách, nếu nói lịch sự. Thời điểm duy nhất anh ám áp với nàng là vào ban đêm.

Lúc ấy, anh là người đàn ông nàng luôn mơ đến. Lúc ấy, anh trao đi bản thân mình và nhận lấy từ nàng. Bất cứ khi nào họ bên nhau lại trở nên tuyệt vời hơn trước đó. Thẳng thắn mà nói, tình dục thật phi thường. Gina chưa bao giờ thích nó lắm. Nhưng trên tất cả những thứ đó, nếu mọi thứ họ chia sẻ chỉ là một cuộc hoan ái tuyệt vời, liệu có bất cứ thứ gì giữa họ đáng để chiến đấu vì nó đâu?

"Đó là điều phải trải qua, Gina" nàng thì thào. "Kiểm chế bản thân đi."

Nàng nheo mắt về phía mặt trời, ngắm Adam bước từng bước dài, chắc chắn vào nhà để xe. Khi anh bị bóng tối nuốt chửng, Gina thờ dài. Nàng thắc mắc anh đang làm gì. Anh không nói cho nàng biết. Không chia sẻ những dự định trong ngày. Không để nàng xen vào những suy nghĩ trong đầu. Như thể nàng chỉ là khách trọ trong trang trại này. Không hơn gì một vị khách sẽ nhanh chóng dọn đi.

Lại thêm một tiếng thờ dài thoát ra trước khi nàng kịp dừng lại. Nàng hơi uốn người, dựa khuỷu tay vào lan can và nghiền cứu cái vòng nhỏ bằng vàng sáng chói trên ngón đeo nhẫn. Mình không phải khách. Mình là vợ anh ấy. Lúc này.

Ít nhất là chừng nào nàng có thai. Nàng nghĩ điều đó giải thích tại sao nàng vẫn đang sử dụng các biện pháp an toàn. Một tia tội lỗi nhỏ xíu thoáng qua nàng tựa như tia sét mùa hè. Nàng thừa nhận ít nhất là với bản thân mình rằng những gì nàng đang làm không công bằng cho lắm. Nhưng nàng sẵn sàng mạo hiểm mọi thứ để có cơ hội cho một tình yêu đích thực. Ngay cả khi một ngày nào đó Adam sẽ phát hiện ra những gì nàng đã làm. Nếu ngày đó thực sự đến, nàng sẽ thú nhận tất cả và mong anh sẽ hiểu.

Hàng đêm, anh cố hết sức để khiến nàng mang thai, không còn nghi ngờ gì về việc anh đang cố gắng để kết thúc thật nhanh chóng cuộc hôn nhân của mình và đẩy nàng trở lại con đường của chính nàng.

Anh chỉ là không biết chuyện chính nàng lại phá hoại cuộc thương lượng khi mới đầu nàng là người đề xuất ra nó.

"Gina, chuyện này có khi hóa ra khó hơn mây tưởng đấy" Nàng thừa nhận trong yên lặng, có lẽ là không thể được.

Song ngay cả khi ý nghĩ ấy xuất hiện trong đầu nàng thì nàng thề mình sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Nàng quyết định tiếp tục sử dụng biện pháp bảo vệ của mình từ trước đám cưới. Đúng, nàng muốn có một đứa con. Là đứa con của Adam. Nhưng nàng càng muốn có cơ hội để làm cho Adam thực sự muốn có nàng lâu dài hơn thời gian thỏa thuận của họ. Nàng muốn có thời gian để họ làm quen với nhau. Thời gian để anh nhận ra rằng họ có chung điều gì đó đặc biệt.

Thời gian để anh dần yêu nàng.

Mạo hiểm

Uhm, đúng vậy.

Nhưng nếu nàng có thể khiến điều đó xảy ra, thì cũng đáng.

Trong lúc tâm trí còn đang lang thang với những câu hỏi "Sẽ thế nào nếu..." rất hay được dùng tới dạo gần đây, thì trên con đường dẫn vào biệt thự nàng nhận thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ tươi đang tiến đến. Trước khi nàng thắc mắc xem khách của họ là ai, thì một chiếc xe khác rẽ vào con đường vào trang trại ngay phía sau cái xe rất hăng hái kia. Lần này là một chiếc xe chở ngựa khổng lồ. Ngay lập tức sự hứng khởi xẹt qua nàng.

"Chúng đến rồi!". Nàng cười sáng lạn, quay người chạy trở lại phòng ngủ. Nàng chạy xuyên qua căn phòng lớn, gần như không chú ý vào nó, sau đó chạy xuống sảnh và nhảy xuống hai bậc thang một lúc. Nàng đã đứng trên đường lái xe vào nhà xe khi chiếc xe chở ngựa từ từ tiến vào và dừng lại ở sân.

Một người đàn ông cao lớn và quyền rũ bước ra khỏi xe, nhìn Gina và nói "Em đoán rằng sự háo hức chào đón này không dành cho em thì phải?"

Gina cười cười với cậu em trai của Adam. Travis rất dễ tính, rất thoải mái. Vì vậy đã đáp lại nụ cười của Gina bằng tiếng cười lớn hơn. Cuộc sống sẽ dễ dàng hơn biết bao nếu nàng yêu chàng trai này? Dù vậy, thật đáng tiếc khi nhìn anh, nàng lại không thấy tiếng "lách tách" của thứ gì đó nóng bỏng và ngọt ngào sâu trong lòng. Chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ của một người phụ nữ đối với một người đàn ông quyền rũ.

"Xin chào, Travis, rất vui được nhìn thấy cậu". Nàng vẫy chiếc xe kéo "Những con ngựa của chị đang ở đây"

"Bị vượt qua bởi một chiếc xe tải chở đầy ngựa ư?" Travis bước ra phía trước chiếc xe, sau đó nghiêng người uể oải lên mũi xe "Chắc mất phong độ rồi. Tôi đến chào đón chị dâu mới vào gia đình đây."

Nàng biết Travis và Jackson có cảm giác được điều gì đó về cuộc hôn nhân của họ, nhưng anh vẫn đến. Chào đón cô vào gia đình King, dù hơi cụt ngủn một tí. Vì điều đó, nàng muốn hôn anh. Nàng đến chỗ anh ôm nhẹ "Cảm ơn, chị thực sự đánh giá cao vì điều đó"

Anh siết chặt vòng ôm và giữ nàng lại bằng hai tay khi nàng muốn rời ra. Nhìn sâu vào đôi mắt nàng, Travis hỏi: "Mọi chuyện thế nào rồi Gina? Adam đã làm khó chị chưa?"

"Không hẳn" Nàng mỉm cười, cảm thấy biết ơn vì sự thấu hiểu.

"Cho anh ấy thời gian" Travis nói với một cái nháy mắt. Sau đó nụ cười nhạt dần trên gương mặt anh "Gina, em muốn chị phải thật cẩn thận, được không? Em không muốn chị bị tổn thương và ..."

"Tại sao cậu lại ôm vợ anh như thế, Travis?" giọng Adam bùng nổ khi anh đi từ chuồng ngựa ra.

"Ồ, chị ấy chỉ vừa có một cái ôm tuyệt vời thôi mà, phải không?" Travis có vẻ cười cợt khi anh bóp nhẹ vai nàng lần nữa. Anh nháy mắt với nàng trước khi rời đi.

Mặt Adam cau có và mắt anh nheo lại. Gina ước chi nàng có thể vờ rằng anh thực lòng hơi ghen một chút, nhưng nàng lại có cảm giác anh phiền lòng vì sự xuất hiện không báo trước của Travis, hơn là vì cái ôm.

Adam nhìn nàng và sau đó chuyển ánh mắt tới em trai anh. "Cậu đang làm gì ở đây?"

"Ah ha, chào ông anh trai" Travis trả lời,

Gina nhìn chòng và cố gắng kiềm chế phản ứng của bản thân. Nhưng quá muộn. Dù có cố kiểm soát đến mấy, cơ thể nàng vẫn nóng lên khi nhìn thấy Adam. Gặp Travis hoặc Jackson, hay những anh chàng với thân hình siêu mẫu và quyền rũ vô vàn khác, phản ứng của nàng hoàn toàn khác. Thế nhưng nhìn thấy Adam thì bụng dạ nàng nhộn nhạo hết cả, tim thì đập như phi nước đại.

Bất chấp vẻ ngoài cau có tự nhiên của anh và xu hướng tránh xa tất cả những ai muốn tiến lại gần, nàng vẫn yêu anh. Đâu đó đằng sau vẻ khó chịu không hề thay đổi kia, dường như vẫn luôn có một chàng trai mười sáu tuổi đã đưa nàng về nhà khi bị ngã ngựa. Sâu thẳm bên trong Adam, vẫn còn tồn tại vị anh hùng trẻ tuổi luôn đến giải cứu cho nàng ở vũ hội trường, một khi buổi hẹn trở nên quá bết bát.

Nàng nhìn anh và thấy không chỉ quá khứ, mà cả tương lai biết đâu có thể xảy ra của hai người, cũng nhận ra tình yêu của nàng dành cho anh trong suốt những năm qua luôn luôn tồn tại. Chúa giúp nàng. Nàng một hơi thật sâu, đợi anh nhìn về phía mình và nói với một gương mặt sang bừng "Những con ngựa của em đang ở đây."

"Anh thấy rồi", anh nói, lia một ánh nhìn về phía chiếc xe tải đang đậu gần bãi chăn thả. "Nhưng tại sao?"

Đó là điều mà nàng không hề mong đợi "Ý anh nói là gì? Tại sao ư?"

"Gina, đây là một câu hỏi đơn giản mà." Anh nói, khoanh tay trước ngực, chân giang ra, chuẩn bị tư thế như sẵn sàng lao vào cuộc chiến, "Tại sao chúng ở đây? Tại sao em không giữ chúng ở trang trại của em?"

Gina nhìn chăm chăm vào anh. Anh nổi cáu vì những con ngựa của em được chuyển đến trang trại? “Bởi vì hiện giờ em đang sống ở đây.”

“Tạm thời thôi,” Adam đáp.

Một cú đánh trực tiếp, nàng nghĩ vậy và nhả mặt lại “Vì chúa, Adam” Travis đứng thẳng lên và bước đến bên cạnh Gina, rõ ràng là bên vực nàng.

“Đây không phải việc của cậu, Travis”

Gina đánh giá cao những nỗ lực giúp đỡ từ người em trai của Adam, nhưng nàng cần phải tự mình giải quyết trường hợp này. “Anh ấy đúng, Travis. Đây là việc riêng giữa Adam và chị.”

Nàng tiến lại gần phía chồng nàng, ánh mắt cau có của anh dữ tợn đến mức có thể lột trần và giật tóc nàng để buộc nàng nhìn thẳng vào anh “Adam, chúng ta đã lấy nhau. Em sống ở đây. Em làm việc với đám ngựa Gypsies hàng ngày. Sáng nào cũng lái xe đến trang trại của bố mẹ em không tiện cho lắm.”

Adam sôi lên trong im lặng. Nàng có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt đang nheo lại và quai hàm đang nghiến chặt của anh. Rồi sau đó, nàng quan sát anh liếc nhanh về phía Travis trước khi quay lại đối diện với nàng. Rõ ràng là anh muốn nói điều gì đó, song Travis là một nhân chứng không mong đợi trong trường hợp này.

Adam giữ chặt cánh tay và lùi nàng tránh xa em trai anh, không dừng lại cho đến khi họ đứng dưới bóng râm của những cánh cửa chuồng ngựa để mở. “Em không cần phải đối đầu với anh như vậy, Gina. Cả hai chúng ta đều biết cuộc hôn nhân này không có thật.”

Một cú đánh hiểm hóc đánh trúng chỗ hiểm thật chính xác. Nhưng tổ sư nhà nàng đi nếu để anh biết. Nếu nàng thực sự muốn Adam phải nhìn thấy nàng, thì nàng sẽ phải đối mặt với anh. Và cho anh thấy rõ ràng rằng nàng sẽ không bị lừa đi, thay thế hoặc bị đẩy ra ngoài.

“Anh sai rồi”, nàng nói ngắn gọn, “Cuộc hôn nhân này hoàn toàn thật,” Nàng nâng tay trái và giờ ngón đeo nhẫn ra trước mặt anh “Bất kể anh có nghĩ gì đi nữa, Adam, chúng ta đã kết hôn hợp pháp cho dù nó có kéo dài bao lâu đi nữa.”

Anh thả lỏng tay nắm ở cánh tay nàng, nhưng da nàng vẫn râm ran như thể anh đã đóng dấu lên đó. “Anh biết là hợp pháp, nhưng nó không phải là cuộc hôn nhân bình thường của em, giờ đôi rồi à?”

“Như thế nào được cho là một cuộc hôn nhân bình thường hả Adam?” Nàng vặn lại.

Một hơi thở thất vọng vọt ra, anh nói “Em thực sự cố hiểm sai ý anh.”

“Oh, em hiểu rõ điều này chứ,” Nàng nói và chỉ ngón tay lên ngực anh “Anh muốn vờ như em không tồn tại ở đây. Và chỗ duy nhất anh muốn nhìn thấy em là trong phòng ngủ của chúng ta. Tốt thôi, nhưng quên nó đi. Em đang ở đây. Và em sẽ không đi đâu hết.”

“Anh biết” Anh đưa một cái nhìn khác về phía Travis, hạ thấp giọng xuống và nói “Anh chỉ nói rằng di chuyển lũ ngựa của em chẳng có ý nghĩa gì mấy. Và lại, ở đây không còn chuồng cho chúng. Chưa kể đến việc em lẽ ra phải nói với anh trước khi sắp xếp cho chúng tôi.”

Được thôi, dù có yêu anh hay không, Gina cũng sẽ không có ý định trở thành vai phụ “Ở đây còn rất nhiều phòng trống cho những con ngựa này, Adam. Anh thậm chí không sử dụng cả đằng trước bãi quây và chuồng phía sau thì trống một nửa.”

“Đó không phải là vấn đề ...”

“À, anh đã biến nó thành vấn đề rồi. Thêm vào đó”, nàng nói, vội vã trước khi anh kịp bắt đầu phản kháng “anh cũng biết rằng em đang làm việc với những con ngựa đó.”

“Anh không nghĩ ...”

“Cái gì?” Đôi mắt nàng mở lớn và nàng vung cả hai tay vào không khí “Anh không nghĩ em sẽ làm việc với chúng ở đây ? Ở nơi em đang sống ư?” Nàng hạ giọng hơn một chút và nghiêng người “Anh đang nghĩ gì vậy, Adam? Rằng em sẽ dính chặt trong phòng ngủ và đợi anh phục vụ à? Em đã nói em muốn có một đứa con, nhưng em cũng có cuộc sống của mình. Điều mà em sẽ không bao giờ từ bỏ.”

“Em cần phải nói trước với anh ..,”

“Có thể em nên làm thế. Nhưng em đã không nhận ra mình cần phải thảo luận mọi quyết định với anh để nhận được sự đồng ý đấy.”

“Anh không nói ..”

“Vậy anh đã nói những gì ?” Nàng gần như thích điều này, Gina nghĩ. Trông Adam rất bối rối và mất cân bằng. Nhưng điều đó vẫn tốt hơn việc anh không quan tâm. Ít nhất anh còn đang nhìn nàng. Nói chuyện với nàng. Thực ra nàng nghĩ, làm anh chao đảo đã là câu trả lời rồi.

Anh đưa một tay lên gãi mặt với một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Tốt thôi, anh sẽ không tranh luận về vấn đề này.”

“Quá muộn rồi,”

“Em muốn có những con ngựa chết tiết đó ở đây, bây giờ thì được rồi đấy.”

"Ồi." Nàng đặt một tay lên ngực. "Cảm ơn anh nhiều lắm."

Miệng anh lại hoạt động, hít vào một hơi dài và nói “Em thực sự bắt đầu chọc tức anh rồi, Gina.”

“Tốt,” Nàng trả lời và mỉm cười với chàng. Bị kích thích cũng có nghĩa là nàng bắt đầu nắm bắt được anh. Làm anh bối rối chỉ có lợi cho nàng. “Em rất vui khi được biết rằng mình có thể làm cho anh có cảm giác gì đó.”

Khi nàng quay người chuẩn bị rời đi, anh giữ lấy cánh tay nàng một lần nữa, quay người nàng lại, và trước khi nàng kịp hỏi anh còn muốn phản nản điều gì, anh hôn nàng. Anh che miệng nàng bằng một nụ hôn ngẫu nhiên đối kháng khiến đầu gối của nàng run rẩy. Anh thả nàng ra và sau đó bước lùi lại một bước như thể anh rất ngạc nhiên vì những gì mình đã làm với nàng. “Hãy cẩn trọng với điều ước của em, Gina. Không phải mọi cảm xúc đều tốt đẹp.”

Nàng đặt một bàn tay lên miệng, cọ xát môi mình bằng đầu ngón tay và nhìn thẳng vào anh “Cho dù vậy thì điều đó còn tốt hơn là chẳng có cảm giác gì.”

“Và bây giờ em mới là người mắc sai lầm” Anh đáp. Sau đó anh gạt đầu với chiếc xe, người tài xế nhảy xuống từ ca bin chiếc xe tải. “Tiếp tục nhận và giải quyết những con ngựa của em đi.”

Anh quay lưng về phía nàng và bước đi, từng bước từng bước vào bóng tối mà không một lần quay lại nhìn nàng.

Adam hiện ngang đi về phía đằng sau chuồng ngựa và quay vào văn phòng nhỏ của trang trại, được xây trong chỗ từng là một khu chuồng ngựa khác. Anh ngồi vào đằng sau chiếc bàn mà người quản lý trang trại thường ngồi. Mặc dù vậy, chết tiết là hôm nay anh thấy vui mừng rằng Sam đang ở một nơi nào đó bên ngoài trang trại.

Travis dừng lại ở ngưỡng cửa, nghiêng vai tựa vào thành cửa và nhìn anh “Anh thực sự thích trở thành thằng khốn nạn thế ư?”

“Đừng có xía vào”.

Adam gác một bên ủng lên góc bàn làm việc và khoanh tay trước ngực. Anh vẫn còn cảm giác được mùi vị của Gina Gina và điều đó thật không hay ho. Anh không định hôn nàng. Nhưng chết tiết là nàng đã kích động anh khiến anh không thể không chế được bản thân mà chạm vào nàng.

Từ khi trở về từ Vegas, anh đã cố hết sức mình để tránh dành thời gian bên nàng. Nếu anh cố gắng làm cho mình đủ bận rộn, gần như có thể giả vờ rằng nàng chẳng hề sống ở đây. Và sẽ chẳng có gì thay đổi trong cuộc đời anh. Anh trở lại với guồng quay đều đặn hàng ngày của mình. Nhưng mỗi buổi chiều, đầu óc anh lại trôi đi với những ý nghĩ về nàng. Có thể anh bắt đầu khao khát. Và hàng đêm, anh cuốn vào nàng với niềm đam mê bất tận.

Anh đã không tính đến điều này. Đã không lên kế hoạch bị sự hiện diện của Gina gây ảnh hưởng tới. Đây chỉ là việc thực hiện một thỏa thuận khác. Một món hời.

Nhưng nàng lại len lỏi theo cách của chính mình vào tâm trí anh, vào cuộc sống của anh, với một thỏa thuận được đảm bảo và điều ấy làm phiền anh nhiều hơn một chút.

“Gina xứng đáng được hưởng điều xứng đáng hơn cách anh đối xử với chị ấy”

Adam bắn ánh nhìn về phía Travis qua đôi mắt hẹp dài mà lẽ ra đã nướng chín anh chàng tại chỗ. Đương nhiên Travis không bị ảnh hưởng. “Tất cả những chuyện giữa anh và Gina chỉ đơn giản là giữa Gina và anh.” Adam nói.

Travis đứng thẳng lên, tiến vào trong phòng và đẩy chân Adam ra khỏi mép bàn làm việc rồi ngồi xuống ghế. Một bên lông mày anh nhướn lên và một góc miệng anh nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng “Chị ấy đang lại gần anh đấy.”

“Không” Adam nói dối “Cô ấy không hề.”

“Chị ấy có thể nếu anh để điều đó xảy ra”

“Và tại sao anh phải làm thế?” Adam nắm chặt các ngón tay đến mức chúng trở nên trắng bệch.

”Để em trả lời câu hỏi đấy bằng một câu hỏi khác nhé. Anh có thực sự muốn sống như một thầy tu cả đời không?” Travis chất vấn. “Anh muốn kim hãm bản thân mình tại cái trang trại này ư? Xa lánh tất cả mọi người trừ em và Jackson?”

Adam hít sâu và từ từ, cố gắng ghìm cương cơn nóng giận bùng nổ bên trong “Anh không xa lánh ai cả. Anh đang làm việc. Trang trại đòi hỏi cần nhiều thời gian cho nó và “

“Hãy nói điều đó với người khác ấy,” Travis dễ dàng cắt lời anh “Em cũng lớn lên ở đây. Em biết cần gì để quản lý nơi này. Em không thấy Bó làm gì năm này qua năm khác chắc?”

“Cha không có kế hoạch dành cho nó như anh”

“Đúng vậy,” Travis hòa nhã đồng tình “Cha cũng muốn có cuộc sống của mình”

“Anh có cuộc sống của anh”

Travis mỉm cười và gật đầu. “Sau khi nhìn thấy nụ hôn lúc nãy, em đoán anh chỉ thử một lần mà thôi. Nhưng đây là nếu anh đã không ghi chị ấy như thế.

Adam cau mày nhìn lại anh. “Có lý do tại sao hôm nay em đến đây không? Hoặc em chỉ muốn ở đây để trở thành một cái gai khác trong chân anh?”

“Vụ cái gai lôi cuốn đây, em thừa nhận. Nhưng em có lý do.” Đứng dậy, đút hai tay vào túi quần màu đen của anh, Travis nói tiếp “Em sẽ lấy một trong những chiếc phản lực của gia đình đi Napa trong một vài tuần.”

“Chúc chuyến đi tốt đẹp” Adam đứng đó và nói “Nhưng chuyện đó liên quan gì đến anh?”

“Chỉ muốn cho anh biết thôi. Ở đó có nhà máy sản xuất rượu vang và có một vài thứ thú vị với loại rượu Cabernets. Muốn xem em có tìm hiểu được gì về quy trình của họ không.”

“Vậy tại sao khi em làm cái gì đó liên quan đến vườn nho thì được, còn khi anh tập trung vào trang trại thì anh lại trở thành người ỉn dật?”

“Bởi vì ...” Travis cười toe toét “... Em cũng dành thời gian cho các quý cô nữa. Em không sống và chết với những luống nho, Adam. Bây giờ anh đã tái hôn, có lẽ cũng đến lúc anh nhớ rằng cuộc đời còn nhiều thứ hơn cái trang trại quý sứ này.”

“Em biết chính xác lý do anh lại tái hôn. Đừng để nó đi xa hơn bản chất của vấn đề.”

“Điều đó không có nghĩa là anh không thể để nó đi xa hơn chứ. Cả hai người.”

“Không thích.”

“Nhưng bởi vì anh và Monica ...” Travis khựng ngay lại khi mặt Adam trở nên tím tái. “Tốt thôi. Chúng ta sẽ không nói về nó nữa. Mặc dù vậy anh nên ...”

“Bây giờ anh không cần điều trị tâm lý đâu.”

“Đừng quá chắc chắn thế,” Travis tiếp tục nói “Cứ tiếp tục đi Adam. Chôn vùi tương lai của anh vì quá khứ. Nhưng ...” Anh hơi xoay người lại để nhìn về trang trại phía bên kia hàng rào. “Chết tiệt, Adam, anh xứng đáng với những thứ tốt hơn.”

Anh không muốn nói thêm bất cứ gì về chủ đề này, “Không phải em còn phải đi quyến rũ một nhà sản xuất rượu à?”

“Em đang làm thật mà.” Travis hướng ra phía cửa và dừng lại trên ngưỡng cửa “Nhưng hãy làm cho em một việc trong khi em đi vắng nhé?”

“Còn tùy.”

“Cố gắng đừng biến mình thành thằng khốn nạn mọi lúc nhé. Hãy tạo cho Gina một cơ hội. Tạo cho chính anh một cơ hội được không anh?”

Khi Travis đi rồi, Adam không thể giải quyết được việc gì. Anh đi đi lại lại trong khoảng không gian chật hẹp của phòng làm việc và lắng nghe những âm thanh từ phía sân. Tiếng loảng xoảng của móng guốc lên một chiếc cổng bằng kim loại, tiếng hí đầy hồi hộp, tiếng cười vui mừng của Gina.

Anh dừng lại bất chợt, tập trung và âm thanh mê hoặc rất gần ấy.

Và anh tự nhủ rằng cho dù anh cảm nhận thế nào về Gina thì một khi nàng có thai thì thỏa thuận đã xong. Cuộc hôn nhân này sẽ chấm dứt. Nàng sẽ ra đi và anh vẫn sẽ tiếp tục sống.

Bất kể Travis nghĩ gì, ở đây không có hy vọng hay tương lai. Nhưng Adam đã tự chứng minh với bản thân mình rằng anh đơn giản là loại đàn ông không dành cho hôn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Gina bỏ Adam ngủ lại trên chiếc giường to tướng của họ. Nàng với lấy áo choàng trên chiếc ghế gần đó, kéo lại ngay ngắn và thắt dây lưng trước khi bước ra khỏi phòng. Nàng dường như không thể ngủ nổi dù có nằm đó bao lâu trong đêm tối. Vậy thì sao không dậy, kiểm chút trà và bánh quy của Esperanza chứ?

Dừng trước cửa, nàng ngoái nhìn chồng mình, rồi quay lại ngắm nghía anh trong ánh sáng mờ mờ. Kể cả trong lúc ngủ, Adam vẫn khiến mình trông thật mạnh mẽ và xa cách. Như thể tình cảm của anh căng thẳng đến mức chúng thậm chí không thể hiện nổi ra mặt, ngay cả khi anh không cố bảo vệ chúng. Có vẻ nàng sẽ phải đấu tranh với cả tiềm thức của anh nữa.

Nàng khẽ thở dài, nhẹ nhàng khép cánh cửa sau lưng và nhón chân trên cầu thang xuống lầu. Ngôi nhà chìm trong im lặng, tất cả mọi người cuộn mình trong chăn ấm, nghỉ ngơi sau một ngày dài. Gina ước chi nàng cũng nghỉ ngơi được. Nhưng trí óc nàng quá bận rộn. Nàng không thể dừng nghĩ tới Adam, cuộc cãi vã của họ ban nãy và kiểu nhìn từ xa của anh khi nàng thu xếp cho bầy ngựa Gypsy trong ngôi nhà mới của chúng.

Tại sao trước đây nàng lại nghĩ mình sẽ dễ dàng tiếp cận được anh khi mà anh đã giấu mình khỏi thế giới suốt năm năm qua? Sẽ thế nào nếu anh ấy quá xa vời? Nàng có kiên cường hơn anh được không? Anh có đoán ra chuyện gì không nếu nàng không có thai ngay tức khắc? Trận đau đầu nổ ra trong óc, nàng thở dài khi bước lên cầu thang.

Đèn đóm không bật, nhưng ánh trăng vắt ngang bầu trời, phủ lên cầu thang tối tăm một vầng hào quang màu bạc. Bàn chân trần của nàng không tạo tiếng động trên tấm thảm lót bậc thang, và cũng giống lúc đi xuống dưới nhà, nàng nhìn những khung ảnh tủa sáng trên tường.

Ảnh của mấy anh em nhà King từ thuở còn ẵm ngửa cho đến lúc trưởng thành nhìn trả lại nàng. Có một Jackson đang mỉm cười, cặp mắt đen mở lớn, đứng giữa hai ông anh, mỗi người một tay gác lên vai anh. Có Travis, ôm chiếc cúp đội bóng bầu dục giành được khi anh còn là quarterback. Thậm chí còn có cả bức ảnh chụp hai chục năm trước, chụp trong chuyến picnic ngày 4-7. Anh em nhà King đứng đó, nhưng cả Gina lẫn các anh nàng cũng vậy. Adam cao nhất, và đứng ngay bên cô bé Gina mười tuổi. Như thể ngay từ lúc đó, cô bé cũng đã xoay sở để được gần anh. Anh có chú ý thấy không nhỉ? Mỉm cười một mình, ánh mắt nàng tiếp tục quét qua những gương mặt đã dừng lại theo thời gian và nàng chú ý thấy, không có bức ảnh nào của Monica, người vợ quá cố của Adam. Thậm chí cả đứa con trai đã mất của anh, Jeremy.

Việc này khiến nàng sững sờ chốc lát và nhớ lại những bức ảnh khác mà nàng đã để ý thấy trong nhà. Giờ nhớ lại, nàng nhận ra chẳng có bất kỳ tấm ảnh nào của gia đình mà Adam đã mất năm năm trước. Kỳ lạ. Tại sao anh không muốn nhìn họ? Hay nhớ về họ?

Để những suy nghĩ đó sang một bên, nàng quay trở lại nghiền cứu khung ảnh trên tường. Nàng lờ đi tất cả trừ ảnh của Adam.

Nàng nghiền ngẫm chúng, từng bức một và tò mò về chúng. Có bức chụp Adam hồi nhỏ, mặc quần jeans mài và mũ lưỡi trai che khuất cặp mắt. Adam là đội trưởng đội bóng chày hồi trung học. Adam ở buổi prom. Adam với dải ruy băng xanh trắng ở hội thi địa phương. Adam mỉm cười. Chúa ơi, anh ấy nên làm thế nhiều hơn mới phải, nàng nghĩ.

Nàng vươn đầu ngón tay chạm vào nụ cười được chụp lại ấy, và ước gì mình có thể chạm tới người đàn ông kia cũng dễ dàng như thế. Giờ anh quá gần nàng, nhưng cũng xa nàng hơn bao giờ hết.

Con ón lạnh chạy dọc xương sống khiến nàng quần mình chặt hơn bằng chiếc áo khoác len mềm mại màu xanh. Nhưng sự lạnh lẽo xuất phát từ trái tim, chứ không phải nhiệt độ căn phòng, nên nàng chẳng làm gì được. Bước nốt cầu thang rồi nàng dừng bước trên chiếu nghỉ.

Giữa không gian im ắng, nàng nhìn xuống hành lang dài dẫn vào bếp lẫn chỗ bánh cookie của Esperanza – rồi tới cửa trước và bóng đêm phía bên kia cánh cửa. Nàng quyết định nhanh chóng và mở cửa bước ra ngoài.

Khí trời buổi đêm vừa lạnh lẽo lại ẩm ướt và tĩnh mịch. Không có lấy một ngọn gió. Trên cao, bầu trời trong veo điểm vô số ngôi sao sáng. Vầng trăng bán nguyệt tỏa sáng đủ để tạo những cái bóng cắt ngang bãi cỏ.

Gina bước xuống lối đi bụi bặm và âm thầm băng ngang sân trước hướng đến bãi quây súc vật mà bầy Gypsy đang ngủ. Ngày mai, chúng sẽ được phân ra các ngăn khác nhau trong chuồng ngựa, nhưng đêm nay, chúng ở đây, làm quen dần với ngôi nhà mới.

Nàng ti khụy tay lên chóp hàng rào và thì thầm, "Tao hy vọng chúng mày làm quen nhanh hơn tao."

Một trong số những con ngựa cái hí lên nho nhỏ và đi đến chỗ nàng. Gina với ra, xoa xoa mũi con ngựa bằng cái chạm nhẹ nhàng và cười khi con vật lại gần hơn để được vuốt ve thêm nữa.

"Chào Rosie. Nhớ tao không?"

Con ngựa đổi chân, chiếc đuôi dài và thanh nhả giữa hai chân nó đu đưa nhẹ nhàng. Gina nhìn từ Rosie đến lũ ngựa còn lại phía đằng xa, rồi quay lại với cô ngựa cái đã từng là con ngựa Gypsy đầu tiên của nàng.

"Cảm giác hơi xa cách với bầy hả?" Nàng hỏi, luồn tay qua cái bờm mềm như lụa của con ngựa.

"Ừ, tao hiểu cảm giác đó. Nhưng ở đây chúng ta sẽ quen thôi. Mày cũng biết Adam không xấu mà. Anh ấy chỉ tỏ ra gắt gỏng thôi."

"Anh đang gắt gỏng đây."

Tiếng anh ngay đằng sau lưng nàng khiến Gina giật bắn mình, con ngựa bỏ đi, chạy về phía sau hàng rào để nhập bọn với những con khác ở đằng xa bảo chăn thả. Gina hít một hơi và quay lại nhìn anh.

"Anh phải nói gì đó thay vì lén lút theo sau làm em đau tim thế chứ!" Tay nàng bay lên ngực và cảm thấy nhịp tim đập vừa nhanh vừa mạnh. "Ồi trời, Adam!"

"Em làm cái con khi gì ngoài này vào nửa đêm thế?"

Gina chớp lấy chút adrenaline cuối cùng trong người và ngẩng đầu nhìn anh. Bộ ngực trần của anh tỏa ánh vàng kim trong ánh sáng nhạt. Đầu tóc rối bù vì ngủ còn quai hàm loáng thảng vệt râu tối màu. Chân trần, anh chỉ mặc chiếc quần jeans xơ chỉ đã vơ vợi. Hai cúc trên không cài và ánh mắt nàng dõi theo vệt lông đen mảnh biến mất dưới lớp vải bò.

Trông anh quá tuyệt.

Dù vậy nàng vẫn lắc mạnh đầu và hỏi, "Còn quy định nữa hả Adam? Em cũng phải xin phép anh để được ra ngoài à?"

"Ý anh không phải thế?"

"Thế là ý gì?" Anh tiến lại gần và mùi hương của anh, mùi xà phòng và nam tính, dạt về phía nàng, làm dạ dày nàng nhộn nhạo. Nàng hít vào một hơi, hy vọng trấn định được bản thân, nhưng những gì nàng đạt được lại là hít vào mùi hương đó nhiều hơn.

"Anh tỉnh dậy thì em đã biến mất." Anh nhún vai nói.

Một mẫu hy vọng nho nhỏ dậy lên trong nàng. "Anh lo cho em à?"

Anh nhìn nàng, rồi chuyển tầm mắt sang lũ ngựa đang quanh quẩn ở hàng rào. "Anh không được đến thế," anh nói. "Anh chỉ ... tò mò."

Đó là khởi đầu, Gina nghĩ.

"Anh đang ngủ nên em không thể," nàng đảo lại, quay người dựa trở lại hàng rào và ngắm đàn ngựa trong ánh trăng.

"Em đi tìm ít bánh cookie của Esperanza, rồi em quyết định ra ngoài kiểm tra lũ Gypsy."

Anh lắc đầu và chiếm lấy một chỗ cạnh nàng trên hàng rào. Sự hài hước lẫn vào giọng anh khi anh hỏi, "Lũ ngựa này có cái quái gì mà đặc biệt thế?"

Nàng ném cho anh cái nhìn chóng vánh, mỉm cười rồi nói, "Mọi thứ."

"Muốn khai sáng cho anh không?"

"Wow. Anh đùa hả?" Nàng sờ lên trán anh và khi anh không ngại ngừng mà đẩy ra, Gina coi đây là một chiến thắng.

"Khoảnh khắc này có thật với em cơ đấy, Adam."

"Rất vui tính." Anh nhìn xuống nàng. "Nhưng không cho anh biết tại sao em lại bắn lên vì lũ ngựa này."

"Chúng dịu dàng. Và thông minh. Và rất tốt với trẻ con, gần như đến mức kỳ quái."

Nàng thổi một hơi và ngắm một trong số mấy chú ngựa con tham gia vào cuộc – đua – một mình xung quanh bãi chăn thả. Nàng mỉm cười nhìn con thú nhỏ với mấy cái chân khăng khi chạy qua và nói,

"Chúng được sinh ra để trở thành một thành viên của mỗi gia đình đã hàng thế kỷ. chúng mạnh mẽ và trung thành. Em rất ngưỡng mộ điều đó."

"Anh cũng vậy," anh nói và khi nàng nhìn anh, nàng nhận ra anh không ngắm lũ ngựa, mà ngắm nàng.

Đầu dây thần kinh của nàng kêu xèo xèo, nhưng theo chiều hướng tốt. Màn đêm rất im lặng, chẳng có gì ngoài âm thanh lũ ngựa gáy ra. Gió vẫn lặng, bầu trời rục rờ nhờ những vì sao và bỗng nhiên nàng có cảm giác bản thân thế giới xung quanh cũng đang nín thở.

Anh im lặng cả một lúc lâu khiến dây thần kinh của nàng còn ảm ỉ hơn, nên nàng lên tiếng phá vỡ sự im ắng giữa họ.

"Em gặp con ngựa Gypsy đầu tiên của mình sáu năm trước, ở một buổi trình diễn."

Ánh mắt nàng lại chuyển về phía bãi chăn thả.

"Chúng vô cùng xinh đẹp. Tao nhớ theo kiểu của chúng, cặp mắt dịu dàng và âm áp, như thể những linh hồn rất rất nhiều tuổi đang nhìn em vậy."

"Nếu yêu chúng đến thế, em làm thế nào mà quyết định bán chúng được?"

Nàng bật cười.

"Không dễ gì. Và em rất cẩn thận khi chọn chủ cho chúng. Em kiểm tra người mua tương lai từ đầu chí cuối. CIA chắc cũng phải kinh ngạc."

"Anh biết, anh cũng thế."

"Thật à?" Gina quay lại nhìn anh và bất gặp đôi mắt đen của anh lóe lên điều gì đó nàng không thể hiểu được.

"Thật," anh nói và chống cằm tay trần lên đầu hàng rào, sát cạnh tay nàng. Hắt cằm về phía bầy ngựa đang tha thẩn như những cô nàng ế ẩm ở buổi tựu trường, anh tiếp tục, "Anh đã từng gặp những người cùng gây giống với ngựa của mình, họ chẳng quan tâm chút nào đến lũ thú họ nuôi. Chỉ quan tâm đến số tiền mình kiếm được."

Gina mím môi. "Em cũng gặp một số người như vậy."

"Cá là vậy." Liếc xuống nàng, anh nói. "Anh xin lỗi vì chuyện lúc sáng."

"Xin lỗi sao?"

Gina nháy mắt với anh, lắc đầu như thể không nghe rõ lời anh nói và mỉm cười. "Oa. Một trò đùa và một lời xin lỗi. Đêm nay đúng là đêm đáng nhớ với em!"

"Em có cái mồm nhanh nhẩu chết tiệt."

"Chuẩn. Mẹ em luôn nói em sẽ gặp rắc rối vì nó."

"Em có hay nghe lời mẹ không?"

"Nếu em nghe thì giờ chúng ta không có cưới nhau đâu," nàng chỉ ra, rồi ước mình chưa nói gì khi anh cau mày.

"Em biết bà nói đúng mà. Về anh. Hay chuyện cảnh báo em tránh xa anh."

"Không đâu. Em yêu mẹ, nhưng đôi lúc bà hơi bao đồng."

Gina nhìn anh và cảm thấy biết đâu, chỉ biết đâu đấy, anh sẽ vươn về phía nàng lần đầu tiên kể từ đám cưới vội vã của họ. Mọi thứ trong nàng khao khát điều đó trở thành sự thật. Nàng đặt một tay lên khuỷu tay anh và cố lờ đi việc anh sụt rụt lại khỏi cái chạm nhẹ nhàng của nàng. "Em biết anh, Adam..."

"Không, em không biết."

Anh nhìn bàn tay nàng trên tay anh và cái nhìn của anh khắc nghiệt đến nỗi cuối cùng nàng buộc phải rút tay về.

Khi nàng buông tay, anh nói, "Em từng quen biết anh, Gina. Anh biết điều đó. Nhưng giờ anh không còn là thằng bé khi đó nữa. Thời gian đã qua và nhiều thứ đã thay đổi. Anh đã thay đổi."

"Anh vẫn là Adam." Nàng khẳng khái.

"Chó chết."

Anh rời khỏi hàng rào, tóm lấy vai nàng và xoay nàng lại đối mặt mình. Dưới ánh sao, biểu cảm của anh thật khắc nghiệt, lạnh lẽo còn cặp mắt ngập tràn bóng đêm sâu thẳm. Gina cảm nhận được sức mạnh đôi tay lẫn nhiệt độ của làn da anh, cháy bỏng xuyên qua lớp cashmere chạy thẳng vào nàng.

"Đừng có hiểu lầm tưởng gì ở đây Gina."

Nàng sẽ không bị dọa. Nàng cũng chẳng sợ gì anh – dù đó có là điều anh cố làm.

"Điều đó có nghĩa là gì?"

"Em biết chính xác anh muốn nói gì."

Cái siết của anh lỏng đi đôi chút bất chấp cặp mắt càng lúc càng tối đi, gần như trở thành màu đen với cái nhìn tràn đầy cảm xúc mãnh liệt. "Em đang tự lừa mình, Gina. Em tưởng anh không thấy, không biết sao?"

"Adam—"

"Vụ thỏa thuận của chúng ta? Đó là tất cả những gì chúng ta chia sẻ," anh cam đoan với nàng. "Chúng ta đều muốn thứ gì đó của người kia và khi thỏa thuận hoàn thành, chấm dứt hết. Đừng nhăm lấn gì ở đây. Đừng trông mong gì hơn ở anh. Và vì chúa, đừng có nhìn anh bằng cặp mắt vàng yếu đuối đầm nước như thế."

"Em không—"

"Em có đấy. Và đến lúc dừng lại rồi Gina. Vì chính em nếu em không quan tâm đến điều gì khác. Không có chúng ta gì hết. Sẽ không bao giờ có hết."

Trái tim nàng nhói đau.

Đau đến từng chữ một.

Bụng dạ nàng cuộn lên, những giọt lệ chậm chích trong hốc mắt, nhưng nàng giữ hết lại, chôn sâu xúc cảm đang lớn dần, đe dọa bóp nghẹt nàng.

Từng lời anh nói, nàng biết đều là thật, thế nhưng, thực sự không còn gì hơn những điều anh thừa nhận hay sao? Hay đúng là nàng chỉ đang lừa mình như anh nói? Nàng đang chuẩn bị cho mình trước sự sụp đổ khi họ không còn bên nhau hay sao? Nàng đang tìm kiếm hình bóng cậu trai nàng từng biết bên trong người đàn ông thay đổi nhiều đến mức chẳng còn nhớ nổi cậu bé đó nữa ?

"Chúng ta có hiện tại," nàng nói, đặt cả hai tay lên ngực anh. Những cơ bắp rắn chắc như điêu khắc rất ấm áp dưới bàn tay nàng. Nhịp đập trái tim anh khiến điều gì đó trong nàng tan vỡ. Khi anh hít vào một hơi, nàng coi đó là dấu hiệu tiếp tục. "Ít nhất là lúc này, có cái gọi là chúng ta đây."

"Gina..." Anh lắc đầu tỏ ra khó hiểu. "Em đang làm mọi chuyện khó khăn hơn đây."

"Chắc thế." Nàng thừa nhận. "Có khi anh đang khiến chuyện này ít vui đi đây."

Nàng tiến về phía anh, rút ngắn khoảng cách giữa họ chỉ bằng một bước chân. Bàn tay nàng chạm lên ngực anh, đầu ngón tay tìm tòi, vuốt ve đầu ngực anh đến khi anh hít sâu và nín thở, cổ không đầu hàng.

Nhưng nàng muốn anh đầu hàng và sẵn sàng đấu tranh vì điều đó.

Anh túm lấy cổ tay nàng, nhìn chằm chằm vào mắt nàng như thể đang chìm ngập trong sự đe dọa cực kỳ kém thân thiện.

"Em đang chơi với lửa đây Gina."

"Em không mong manh đâu Adam." Nàng đáp. "Em không sợ một hai vết bỏng."

"Ngọn lửa này sẽ hủy hoại hết thảy."

"Điều đó tôi tề lắm sao?" nàng hỏi ngược lại, mỉm cười với anh bất chấp bóng đêm trong mắt và cái miệng mím chặt của anh. Anh có thừa nhận hay không thì Adam mà nàng từng biết và đã yêu vẫn còn đây, ẩn nấp bên trong anh, và nàng muốn con người đó được giải thoát lần nữa. Để nhắc anh nhớ lại rằng tình yêu, cuộc sống và tiếng cười là những thứ đáng có. Đáng được trân trọng.

"Chúng ta đã kết hôn Adam. Đây là ngọn lửa mà nhiều người mong tìm thấy."

"Lửa thường lan nhanh lắm."

"Thình thoảng thôi." Nàng gật nhẹ. "Nhưng khi cháy thì nó rất tuyệt vời."

"Em sẽ không nghe bất kỳ ai trong chuyện này phải không?"

"Ừ." Nàng thừa nhận.

"Ồn Chúa."

Anh thả tay nàng ra mà không thêm nói một từ nào, chạm vào đai áo ngủ trên eo nàng. Anh tháo nó ra, im lặng tuột áo ngủ xuống, bóc trần nàng trước ánh mắt mình.

Gina hơi rùng mình khi khí trời lạnh lạnh buổi đêm hôn lên da nàng, song sự ớn lạnh tí xíu đó tiêu tan dưới cái nhìn kiên định và nóng bỏng của Adam. Nhũ hoa của nàng dựng đứng và sít lại trong cái lạnh, đau đớn khao khát sự đụng chạm từ đôi môi, từ miệng anh. Tay anh di chuyển trên cơ thể nàng, những vết chai trên ngón tay cạ vào da nàng bằng kiểu mòn trơn gọi tình khêu gọi lửa nóng ngay giữa hai đùi. Vô thức cọ hai chân vào nhau để xoa dịu sự nóng bỏng trong mình, nàng ngửa đầu dựa vào hàng rào. Adam vuốt ve từ ngực nàng xuống đến eo rồi quay trở lại.

"Da em tỏa sáng dưới ánh trăng," anh nói thắm và nghiêng tới, ngậm một đầu ngực nàng vào miệng.

Nàng thở dốc, uốn cong người vào anh và ôm lấy đầu anh. Anh nhắm nháp nàng từng chút một, cắn nhẹ đầu ngực nàng. Sự rung động của điều gì đó hết sức tuyệt diệu chạy khắp người nàng. Gina nín thở nhìn anh mút lấy ngực mình. Mỗi cái cắn hay kéo nhẹ nhàng của miệng anh trên ngực, Gina lại hoàn toàn đắm chìm sâu hơn nữa vì người đàn ông đang cố gắng cách xa nàng vì chính nàng.

Ôm lấy anh, Gina nhìn khuôn miệng anh chu du trên cơ thể nàng, đùa bỡn, dằn vặt, khơi dậy sự thỏa mãn như thể anh có thể ăn nàng suốt đêm. Nàng cảm nhận được sự kết nối giữa hai người, bất chấp lời cảnh cáo của anh. Cảm xúc của anh được kết nối trong từng cái chạm. Từng cái vuốt ve êm ái, những miếng cắn dịu dàng lẫn liếm mút. Vùng loan xoắn trên ngực anh trượt trên da nàng.

Hơi thở anh quét trên da nàng, bàn tay trượt xuống phía dưới, lần theo những đường cong, ôm lấy mông nàng.

Nàng nhận được mọi thứ mình mong muốn trong cái chạm của anh.

Tay nàng rơi xuống vai anh, giúp nàng nhận ra sức mạnh của anh. Anh ấm áp và rắn chắc biết bao dưới bàn tay nàng. Anh ngẩng lên khỏi ngực nàng, khiến nàng muốn khóc vì sự mất mát.

" Anh cần có em " Anh thì thầm. Gina run rẩy từ đầu đến chân.

" Anh đang có em mà," nàng bật cười ngẩn ngui.

Anh cười với nàng và trái tim nàng chộn rộn trong ngực. Những nụ cười của anh quá hiếm hoi, quá hút hồn, giày vò nàng hơn bất cứ thứ gì khác.

" Anh muốn nhiều hơn," anh nói, trượt theo chiều dài cơ thể nàng, dùng môi và lưỡi vạch một đường trên da nàng khi nàng ngả người trên hàng rào, lòng thầm hy vọng nàng đừng ngã.

" Vâng, Adam." Hai chữ, nói rất nhẹ, gần như mất hút trong bóng tối được ánh trăng chiếu qua xung quanh, ôm lấy họ trong khí trời đêm mát mẻ.

Rồi anh quỳ xuống trước mặt nàng, tách hai đùi nàng ra bằng bàn tay to lớn của mình và cúi người xuống để miệng mình phủ lên nơi nhạy cảm nhất.

Gina rung mình và siết vai anh chặt hơn, móng tay đâm vào da anh để giữ vững. Nhưng ngay cả khi nàng tìm được cân bằng, thế giới vẫn nhay múa quay cuồng. Anh vuốt ve sự nóng bỏng ẩm ướt của nàng bằng lưỡi mình, khiến nàng thờ gập như hai lá phổi không bao giờ đủ không khí.

Xấu xa, nàng mãnh liệt nghĩ. Ở đây. Ngoài trời. Trên sân trang trại, nàng khóa thân và mặc Adam làm điều anh muốn. Còn hơn thế, nàng cần anh có được nàng. Sự kích thích từ việc ở ngoài trời với anh, bên dưới các vì sao, chỉ bổ sung thêm vào cái cảm giác đáng kinh ngạc đang khuấy đảo trong nàng.

Hết lần này đến lần khác, anh ném thủ, dẫn dắt nàng bằng sự chăm chú ngọt ngào và thân mật khiến những cơn sóng xúc cảm như điện giật tràn khắp cơ thể nàng. Rồi anh nhắc một chân nàng vắt ngang vai mình. Gina bị buộc phải lùi lại và bám vào hàng rào đằng sau. Nàng khao khát được hít thở. Cái thế giới của nàng thu nhỏ lại chỉ còn một chấm nhỏ. Chỉ còn Adam và điều anh làm với nàng.

Những âm thanh duy nhất là tiếng rên rỉ trong cổ nàng, hơi thở ổn định của anh và tiếng giậm chân lo lắng của bảy ngựa bị quây bên kia hàng rào. Nàng loá mắt bởi ánh sao, chỉ tập trung vào điều mình đang cảm giác được, đang trải nghiệm được. Màn đêm thật dịu dàng, và thứ ma thuật Adam làm với nàng gần như vượt quá sức chịu đựng.

Khi môi lưỡi anh chuyển động bên trên nàng, anh trượt một tay trên hông nàng và khéo léo đẩy một, rồi hai ngón tay vào trong chiều sâu của nàng. Anh cần mẫn trên cơ thể nàng với một sự chắc chắn, làm cho Gina run rẩy điên cuồng khi cơn cực khoái như muốn xé nát linh hồn cuộn lên trong người và sắp sửa bùng ra.

Những ngón tay anh khám phá chiều sâu của nàng trong khi miệng vẫn tiếp tục chòe ghẹo. Nàng muốn giữ anh thế này. Mãi mãi. Nàng mong sao cơn cực khoái vừa mới trôi đi kia cứ lơ lửng nơi đó vĩnh viễn. Nàng mong khoảnh khắc này không bao giờ kết thúc.

Chuyển ánh mắt từ bầu trời sao xuống với người đàn ông đang quỳ trước mặt, Gina nuốt khan quan sát anh chiếm lấy mình. Nàng nhìn anh, nhìn điều anh đang làm, chứng kiến khuôn miệng anh đưa nàng lên cao hơn rồi cao hơn nữa, càng lúc càng khơi ngọn lửa anh tạo ra lên cao hơn. Giờ nàng không thể nhìn đi chỗ khác. Không thể dời tầm mắt khỏi Adam trong lúc anh gần gũi với nàng hơn bao giờ hết.

Nàng cảm nhận anh bên trong mình, bên ngoài mình. Cơ thể nàng lắc lư. Tâm trí vỡ vụn. Khi cú thúc giải thoát đầu tiên đâm sầm vào người, giọng nàng vỡ vụn gọi tên anh, run rẩy trong bóng đêm.

Nàng run rẩy đón nhận đến cuối cơn sóng mềm mại ấy và khi nó qua đi, nàng xoay người dựa vào anh khi anh chậm rãi đứng lên, lướt tay lên bên trên cơ thể nàng như đang hồi tưởng cảm giác có nàng.

" Em rất ngọt." anh nói, cúi xuống hôn lên môi, quai hàm lấn cổ nàng.

" Adam, cái đó – " Trán nàng va vào ngực anh khi nàng vùng vẫy hít thở. Cơ thể nàng đang thủ thi. Khi anh kéo nàng lại gần, nàng nhận ra chiều dài cứng rắn của anh ép vào bụng mình. Và nhu cầu tự nhiên bùng lên như quả cầu lửa.

Adam nhận thấy khao khát cháy bỏng của mình cũng rõ như cảm thấy của chính mình. Anh không ra đây vì điều này. Chỉ đi theo nàng xem có chuyện gì không. Chỉ để xem nàng có sao không.

Anh cảm giác nàng rời giường và tự nhủ mình sẽ để nàng đi. Nhưng lúc bám theo và nhìn thấy nàng dưới ánh trăng, cái điều gì đó trong anh ấy đã biến thành dục vọng nguyên thủy.

Anh nhìn vào mắt nàng, biết điều này rất nguy hiểm. Biết rõ nàng sẽ lại gây tranh cãi, biến cuộc cãi vã thành điều gì đó thật lãng mạn. Điều gì đó có thể dẫn đến tương lai của hai người. Nhưng anh đã cảnh cáo nàng rồi phải không?

Họ bước vào chuyện này với đôi mắt mở to, cả hai người. Anh chỉ đang làm những gì anh cần để hoàn thành thỏa thuận. Làm tình với nàng chỉ là một phần giao kèo. Chỉ có thế.

Tất cả chỉ có vậy.

Tất cả những điều anh cho phép chỉ có vậy.

Anh lắc mạnh đầu, ném suy nghĩ và lo lắng văng ra khỏi đầu, chỉ tập trung vào khoảnh khắc ở bên nàng. Anh sẽ không hoài nghi ngọn lửa này. Không cố gắng định nghĩa nó.

Như Gina nói, họ có hiện tại.

Ánh mắt khóa chặt tầm nhìn nàng, Adam đưa tay cởi quần jeans, tháo nốt hai cái cúc cuối cùng và giải phóng bản thân. Nàng hít sâu, bao bọc lấy anh bằng ngón tay mình. Đến lượt Adam hít vào qua hàm răng nghiến chặt. Sự đụng chạm của nàng vừa giầy vò vừa thỏa mãn.

Khi nàng trượt tay dọc theo chiều dài của anh, anh đấu tranh để kiềm chế, nhưng vẫn biết rằng mình đang dần thua cuộc.

Biết mình không còn để tâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nàng quần hai chân quanh thắt lưng anh và Adam xoay người tựa lưng trần lên cọc trụ hàng rào. Chất gỗ dãi dầu mưa nắng, thô ráp cọ vào da nhưng anh không quan tâm. Tất cả những gì anh cảm thấy, tất cả những gì anh cần phải cảm thấy, chỉ có người phụ nữ trong vòng tay.

Anh dễ dàng giữ thăng bằng cho thân hình cong cong mảnh mai của nàng khi anh hạ nàng xuống trên người mình, trên người từng inch một. Nàng trượt trên anh với sức nóng trơn trượt bao phủ anh trong những cảm giác dồn dập, không giống bất kỳ điều gì anh từng biết.

Mỗi lần bên Gina đều như lần đầu tiên.

Chó chết là, anh không muốn thừa nhận. Ngay cả với chính mình. Nhưng nàng còn nhiều hơn những gì anh mong đợi. Tiếng cười của nàng lấp đầy anh. Tính khí thì thách thức anh. Sự nhiệt tình của nàng khiêu khích anh.

Adam ôm nàng, đặt tay bên trên người nàng, đỡ lấy trọng lượng của nàng, kéo nàng lên xuống trên chiều dài thẳng đứng cứng ngắc của anh. Mỗi lần di chuyển lại lóe sáng. Mỗi lần rút ra đều như tra tấn. Mỗi lần ấn vào lại là chiến thắng. Anh lấp đầy nàng. Cơ thể nàng mở rộng, ôm lấy anh như được tạo ra để vừa với anh vậy.

Đầu nàng ngửa ra sau khi cười lên anh, cong mình dựa vào anh. Anh có thể ngắm nàng suốt đêm. Lắng nghe nhịp thở của nàng. Ngửi mùi cam ngọt ngào, thoang thoảng trên làn da nàng. Anh ngắm nhìn từng chuyển động của nàng, thấy ánh trắng hồng lên da thịt nàng một màu bạc, mà dường như càng khiến nàng tỏa sáng hơn. Anh nâng đầu nàng lên để nhìn vào anh, một vầng trăng y như thể nhảy múa trong mắt nàng.

Anh trườn một tay lên lưng nàng, ôm lấy đầu nàng và hướng đôi môi nàng đến chỗ môi mình. Cơ thể anh siết chặt, co lại đề phòng. Hết lần này đến lần khác nàng chuyển động trên anh, khuấy đảo, xoay hông, bắt anh nhanh hơn, khó khăn hơn bất cứ lúc nào trước đây và vẫn chưa đủ.

Anh muốn.

Anh ... cần ... nàng.

Môi nàng dây dưa với anh, và anh nhận mọi thứ nàng trao tặng. Hơi thở của nàng hòa vào của anh. Nàng run rẩy khi lên đỉnh và rên rỉ trong miệng anh, anh nuốt lấy chúng trong khi cũng thoát ra những âm thanh tương tự. Anh muốn tất cả của nàng. Cần tất cả của nàng. Biết từ tận xương tủy rằng, anh sẽ không bao giờ có nàng cho dù.

Mọi suy tư dừng cả lại khi sau rốt anh cũng đầu hàng trước sự giải thoát như muốn xé toạc đó. Anh lấp đầy nàng bằng mọi thứ mình có, tự hỏi liệu đêm nay có phải lúc họ sẽ tạo ra đứa trẻ đặt dấu chấm hết giữa họ.

Nàng vẫn chưa có thai.

Gina vẫn hơi lo lắng sau cái đêm trên sân trang trại hai tháng trước. Nhưng vận mệnh đang tạm thời đứng về phe nàng, vì chu kỳ vẫn đến đúng hạn.

Nên nàng vẫn còn kết hôn và vẫn cố gắng thuyết phục người mình yêu rằng anh cũng yêu nàng.

"Con lại đang nghĩ đến Adam," mẹ nàng nói. "Mẹ đọc được trên mặt con."

Gina ngẩng lên khỏi chỗ ngồi trên bàn bếp nhà Torino. Nàng đã được ấn định vào chiếc ghế này từ khi còn nhỏ xíu và vẫn ngồi thẳng vào đây bất cứ khi nào về nhà.

Ánh nắng tràn qua khung cửa sổ mà mẹ nàng luôn đánh sáng bóng. Đồng hồ trên tường điểm mười hai tiếng và ở sân sau, con chó săn lông vàng của Papa sủa lũ sóc. Súp sủi bọt trên bếp lò, tỏa đầy không khí mùi thịt bò và lá mùi.

Không thứ gì trong căn phòng này thay đổi hết, Gina thầm nghĩ. À, có thêm lớp sơn mới – cùng cái màu ánh vàng ấy – cứ hai năm một lần, thậm chí màn cửa mới theo từng dịp và mấy chiếc chảo mới, nhưng những thứ còn lại thì lúc nào cũng vậy. Trái tim trong ngôi nhà của gia đình Torino.

Bếp là nơi cả gia đình ăn sáng và tối. Nơi nàng và các anh trai cầu nhau, cười đùa và đôi lúc khóc lóc vì bất cứ điều gì đến trong đời. Cha mẹ nàng, những người đứng đầu gia đình, từng lắng nghe, khuyên bảo và phạt đòn khi cần thiết. Và mỗi đứa con của họ đều quay về nhà mỗi khi có thể, chỉ để nói tiếp những gì họ đã bắt đầu.

Dĩ nhiên, nếu có điều gì họ không muốn cha mẹ biết, tốt nhất là tránh đi. Đặc biệt là tránh mẹ. Bà không mấy khi bỏ qua điều gì.

Mẹ nàng đang đứng bên tủ bếp, làm nốt bữa trưa bà bắt Gina phải ăn, trong khi chờ nàng trả lời.

"Con phải trông vui vẻ ạ?" Gina châm biếm và cười có phần quá tươi.

"Con chẳng việc gì phải thế." Mẹ nàng nhắc đĩa salad kèm pasta lên. Bà ném phịch xuống bàn, rót hai tách trà lạnh và ngồi xuống đối diện con gái mình.

"Mẹ lo cho con lắm Gina. Hai tháng sống với Adam. Con trông không hạnh phúc chút nào. Con tưởng mẹ không thấy gì trong mắt con hay sao?"

"Mama..."

"Tốt thôi," mẹ nàng nói, cầm tách trà của con gái lên uống mấy ngụm. "Con muốn có con. Mẹ rất hiểu. Sao mẹ không hiểu cơ chứ? Mẹ cũng muốn có con. Nhưng con phải muốn có con của người con yêu. Với một người cha cũng sẽ yêu đứa bé con sinh ra chứ."

"Con có yêu anh ấy," Gina nói, cắn một miếng sandwich thịt bò, vì nàng đã quá hiểu mẹ mình, nàng sẽ không đòi nào được đi trừ khi bà cho phép. Nàng nhai, nuốt và nói, "Anh ấy yêu con trai mình. Anh ấy cũng sẽ yêu thương con của chúng con. Anh ấy sẽ không thể dừng được đâu."

Teresa nhanh chóng ngắt lời khi đề cập đến đứa con đã mất của Adam và thừa nhận "Cậu ta có yêu đứa bé đó. Thật là bi kịch. Nhưng con cũng như mọi người đều biết cậu ta đã thay đổi từ khi mất đi gia đình mình."

Gina khỏ sở xoay người trên ghế và lấy nĩa thất nơ chỗ pasta trong đĩa mình. "Thế là đủ rồi, không phải sao?"

"Đúng thế. Nhưng cậu ta không muốn tiếp tục, Gina. Bóng tối trong cậu ta quá dày và nặng nề. Cậu ta không muốn buông xuống."

"Mẹ đâu có biết."

Mẹ nàng khịt mũi. "Con không muốn nhìn thấy."

Gina thở dài, ném nĩa xuống và nói, "Chúng ta nói xong chuyện này rồi mà."

Teresa Torino đặt cốc thủy tinh xuống, vói qua bàn cầm lấy tay con gái. "Và chúng ta sẽ lại nói tiếp. Cho tới khi mẹ làm con hiểu ra rằng con đang phạm phải những sai lầm sẽ chỉ khiến con đau khổ thôi."

"Mẹ à ..."

Người phụ nữ lớn tuổi ngồi xuống, khoanh tay quanh bộ ngực nảy nở và cau có. "Thế thì. Con có thai. Rồi sao? Con sẽ đi? Sẽ rời khỏi cha đứa trẻ? Con tin là mình làm được sao? Không hề đau đớn gì?"

Chỉ nghĩ thôi cũng đã đau đớn rồi, nhưng thừa nhận điều đó có thể sẽ là bước đi sai lầm. Và lại, nàng vẫn còn hy vọng sẽ không phải ra đi. Rằng Adam sẽ không muốn để nàng đi. "Adam và con đã thỏa thuận rồi."

"Sì". Mẹ nàng khịt mũi chán ghét. "Ông bố già của con nói thế với mẹ suốt. Thỏa thuận. Đúng là cách bắt đầu hôn nhân đấy nhỉ?"

"Um," Gina nói, nhấc nĩa lên và ăn một miếng Pasta salad mẹ làm – ngon nhất vũ trụ, "xin lỗi mẹ, nhưng không phải Papa đi Italy gặp mẹ vì ông bà nội quen ông bà ngoại và họ nghĩ hai người sẽ là một đôi hay sao?"

Đôi mắt to màu nâu của Teresa nheo lại nhìn con gái. "Con tưởng mình thông minh lắm hả?"

"Hơi hơi thông minh thôi ạ." Gina công nhận với một nụ cười. "Con biết rõ lịch sử gia đình mà."

"Đúng rồi, và con cũng biết điều này nữa," mẹ nàng nói, bất ngờ ngồi theo và tì khuỷu tay vào chiếc bàn phủ khăn màu vàng – trắng. "Ông ngoại bảo mẹ nên cưới Sal Torino và chuyển đến Mỹ. Mẹ đã cãi nhau với ông. Nói với ông rằng mẹ sẽ không cưới người mẹ không yêu. Rồi mẹ gặp bố con và yêu ông ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên." Bà nâng tay chỉ vào Gina. "Chỉ một cái nhìn. Mẹ biết nay, Mẹ biết đúng là nó. Rằng cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài và tốt đẹp. Con có nói thế được không?" Xiên một miếng pasta khác, Gina bắt gặp ánh mắt lo lắng của mẹ và nhẹ nhàng nói, "Con yêu Adam từ khi còn là trẻ con, Mama. Chỉ một cái nhìn. Con cũng biết."

Mẹ nàng thở phì phì cáu tiết. "Không giống nhau."

"Đúng là không giống." Gina mệt mỏi đáp. "Papa muốn kết hôn. Adam thì không. Nhưng," nàng thêm vào, "chúng con đã kết hôn. Và con biết anh ấy

quan tâm đến con."

"Quan tâm không phải là yêu," mẹ nàng nhẹ nhàng cảnh cáo.

"Không, nhưng nó có thể là yêu. Mẹ, Adam cần con. Con yêu anh ấy và con sẽ cố gắng làm nên chuyện. Vì cả hai chúng con. Mẹ không thể ủng hộ con sao? Đi mà mẹ?"

Về ngạc nhiên thoáng hiện trên nét mặt bà khi đôi mắt nâu mở to và miệng thì trễ xuống. Teresa đứng lên, đi vòng qua bàn và đến bên Gina. Bà ôm khuôn mặt cô con gái trong tay mình, vòng tay quanh cô bé của bà và ôm nàng thật chặt.

"Dĩ nhiên mẹ ủng hộ con mà Gina. Mẹ là mẹ của con. Mẹ mong con có được tất cả những gì con muốn. Luôn như vậy. Mẹ chỉ muốn con tránh được đau khổ thôi."

Gina ôm trở lại và để mặc mình bị lắc qua lắc lại một lúc, nhận lấy sự dễ chịu từ một nơi mà nàng biết mình luôn có thể dựa vào. Nàng nghĩ về Adam, mừng rỡ ra khuôn mặt anh trong tâm trí, cảm nhận sự đụng chạm của anh trong ký ức, và trái tim nàng bay bổng bất chấp cảm giác nhộn nhạo đang dồn đông trong lồng. Trong vòng hai tháng, nàng đã sống với anh, yêu anh. Nàng sẽ bước vào nhà anh theo cách của riêng mình, và chỉ có thể hy vọng là nàng bước được cả vào trái tim anh nữa.

Cơ hội nàng đang nắm giữ là đáng giá. Nàng phải tin điều đó. Phải cố gắng. Mặt khác, nàng vẫn luôn tự hỏi liệu mình có từ bỏ Adam quá sớm không.

"Con biết mà mẹ, con biết." Nàng nói, giọng điệu chắc chắn hơn qua từng câu chữ. "Nhưng đôi khi, mẹ chỉ có thể hạnh phúc khi vượt qua nỗi đau."

-----*****-----

"Cô vợ đó của cậu đúng là một tay sành ngựa." Sam Ottowel nói khi lục tung đám hóa đơn của trang trại.

"Ừ," Adam mỉm cười. "Đúng vậy đấy." Rồi anh dựa lên bàn của người quản đốc và kéo quyển sổ về phía mình. Viết thêm mấy ghi chú, anh lại ngừng. "Tôi muốn anh gọi cho Flanagan's đi. Đặt hàng thêm yến mạch về đây. Với lũ ngựa của Gina sống chung ở đây, chúng ta sẽ cần gấp đôi."

"Phải rồi," Sam nói, dựa người vào ghế, chống tay lên cái bụng bia. "Cô ấy thực sự có thiên phú đấy cậu hiểu không? Làm cho đám súc vật gòi đánh ấy theo mình vòng quanh như mấy chú cún được huấn luyện ấy. Cô ấy được ban món quà với lũ ngựa đấy."

Nàng có rất nhiều món quà, Adam nghĩ. Gần như rất đặc biệt, nàng có tài ném cuộc sống chuẩn mực của anh vào đồng bầy hầy. Anh hiếm khi có thì giờ cho riêng mình kể từ khi đặt chân vào vụ thỏa thuận hôn nhân nho nhỏ này. Và khi mà anh xoay sở được cách, thì suy nghĩ của anh lại thường quay trở lại với nàng.

"Anh nghe thấy tiếng trẻ con không?" Sam hỏi, hất đầu như muốn nghe rõ hơn tiếng cười truyền đến từ trong sân.

"Khó mà lờ đi được" Adam nói nhanh. Dù Chúa biết là anh đang cố lờ đi.

Về mặt Sam trở nên cứng đờ và trống rỗng trong một nhịp tim. Anh ngồi thẳng dậy, với lấy cái kẹp giấy Rolodex và hỏi, "Anh định gọi cho Simpson về lô đất một trăm mẫu ông ta muốn thuê à?"

"Đúng thế? Adam đáp, túm lấy cơ hội đổi chủ đề bằng cả hai tay. Anh xem đồng hồ và nói, "Tôi sẽ gọi đến chỗ anh ta ngày mai. Chúng ta có thể làm—"

Bất cứ cái gì anh định nói đã bị tiếng thét xé toang trong không trung cắt ngang.

Cùng Sam ngay sau gót, Adam chạy hộc tốc ra kho chứa, tìm nhảy lên tận cổ và phanh lại khi tiếng thét chuyển thành tiếng cười khúc khích. Ánh mắt anh hướng đến chỗ kho chứa và mọi thứ trong anh xoắn chặt lại.

Một cậu bé, không hơn bốn hay năm tuổi là mấy, đang ngồi trên lưng một con ngựa Gypsy. Cha mẹ đưa bé đứng bên ngoài bãi, quan sát với nụ cười bao dung trong khi cô con gái, không quá mười tuổi, sốt ruột nhún nhảy chờ đến lượt mình lên ngựa.

Gina bước đi bên cạnh chàng cao bồi tương lai tí hon, tay nàng đặt trên đùi cậu bé, giữ cậu ta ở yên trong khi nàng mỉm cười. Tiếng cười vui tươi của cậu bé lan vào không trung như bong bóng xà phòng, Adam cố nén nỗi đau sâu trong ngực xuống.

Anh không cử động nổi. Không thể dời mắt khỏi Gina và cậu bé khi họ đi chậm chậm bên trong bãi chăn thả. Anh chú ý đến mọi thứ. Ánh mắt trời nhảy múa trên mái tóc vàng của cậu bé, bước đi vững chãi của con ngựa, nụ cười kiên nhẫn trên khuôn mặt Gina. Cậu bé cười hết lần này đến lần khác khi vuốt ve và ôm cô con ngựa cái, những ngón tay bé xíu biến mất trong cái bờm dày đen bóng.

"À, tôi sẽ quay lại văn phòng," Sam nói và lẩn mất mà không ai chú ý.

Khi tầm mắt anh tập trung vào đứa trẻ đơn độc đó, thì tâm trí Adam lại lấp đầy hình ảnh của một cậu bé khác. Vào một ngày nắng khác. Một cuộc đời khác trước đây.

"Con muốn ở với bố". Đôi mắt nâu to tròn của Jeremy đầy nước mắt và môi run run.

"Bố biết con yêu", Adam nói, nhìn đồng hồ và thăm cau mày. Anh đã muộn họp rồi. Còn có những thỏa thuận phải bàn, giấy tờ phải ký,

những mơ mộng phải bị đập vỡ. Thay vì cau có, anh tự mỉm cười với mình. Từ khi tiếp quản trang trại của gia đình, anh đã tạo nên sự khác biệt.

Anh tìm được người mua ngũ cốc và gia súc mới. Người thuê đất mới cho trang trại và anh đã lập kế hoạch xây lại chuồng ngựa của gia đình.

Nếu như thế có nghĩa là dành ít thời gian hơn cho vợ và con trai như anh mong muốn, thì đó là cái giá phải trả. Anh sẽ làm vậy vì tương lai của họ.

"Bố cho con ở lại đi," Jeremy nói, một giọt nước mắt lăn xuống má cậu bé. "Con sẽ ngoan mà."

"Jeremy," anh nói, quỳ xuống đủ để nhìn vào mắt con trai. "Bố biết con sẽ ngoan. Nhưng bố có việc. Và lại giờ bố cũng không thể chơi với con được. Con chơi với mẹ sẽ vui hơn."

Adam ngẩng lên nhìn người phụ nữ đứng phía sau con trai. Monica trông không hạnh phúc gì hơn Jeremy, nhưng hơn cả những giọt nước mắt, trong mắt cô bùng lên ngọn lửa. Giận dữ. Biểu cảm mà Adam ngày càng thường xuyên thấy.

Cầm Jeremy chạm xuống ngực, đôi vai nhỏ sụp xuống vì thất vọng. Cậu đi đi đầu mũi đôi giày tennis đỏ trên mặt đất, hít mũi thật và và đưa tay lên lau mũi. "ược ạ."

Khi cậu bé quay người và chậm chậm bước đi, từng bước thật đáng thương về phía chiếc xe màu bạc trên đường, Adam đứng lên nhìn vợ mình.

"Đúng là kiểu của anh, Adam", cô hạ giọng, bắn một cái nhìn qua vai về phía con trai để đảm bảo là cậu bé ra khỏi tầm nghe.

"Đừng làm thế bây giờ được không?" Anh kiểm tra đồng hồ lần nữa và Monica hít sâu.

"Anh chẳng bao giờ muốn làm gì cả, Adam. Đó mới là vấn đề."

"Anh không có thời gian được chưa?"

"Sao anh không lập kế hoạch cho em một tuần nào đó từ thứ ba đi Adam? Em sẽ có một phút? Hay hai?"

Anh thở ra, với tay về phía cô, nhưng cô lùi lại tránh anh. Adam thở dài.

"Em cũng rõ như anh, anh có trách nhiệm của mình."

"Phải rồi."

Anh cúi tiết, phát điên và hơi mệt mỏi vì tất cả chuyện này. Monica càng lúc càng thiếu kiên nhẫn khi chứng kiến "sự tận tâm" của Adam với trang trại nhà King. Và khi cô đẩy anh ra xa, anh cũng đẩy cô ra. Trang trại là tài sản gia truyền. Nó chiếm thời gian. Và sự cống hiến.

Cửa xe đóng lại phía sau Jeremu khi anh nhìn con trai kéo dây bảo hiểm ngang người và thắt lại cẩn thận.

Liếc vợ mình, Adam nói, "Chúng ta đừng làm thế bây giờ chứ? Anh có cuộc họp."

"Đúng thế." Cô lắc đầu, mái tóc vàng bay bay quanh mặt. "Không muốn lỡ họp chỉ vì gia đình."

"Chó chết thật, Monica."

"Chó chết nhà anh ấy, Adam."

Cô quay đi và ra xe mà không thèm nhìn anh một cái. Dù vậy ngay trước khi mở cửa xe, cô cho phép ánh mắt mình dừng lại ở anh.

"Không biết anh có để ý không, nhưng em nghĩ anh cần biết – bọn em sẽ không quay lại. Jeremy và em sẽ đến nhà mẹ em ở San Francisco. Em sẽ cho anh biết chỗ phải gửi đồ khi chúng em ổn định xong."

"Chờ một chút đã." Adam nói, bắt đầu chạy tới chỗ cô.

Nhưng cô đã lên xem nổ máy và chạy xuống đường trước khi anh bắt kịp. Anh nhìn bụi và sỏi cuộn lên sau bánh xe. Mặt trời chói chang rơi xuống đầu và vai anh và bắt chấp sức nóng, anh vẫn thấy lạnh lẽo. Tới tận xương tủy.

Làn bụi đã chìm xuống nhưng anh vẫn đứng đó, nhìn theo chiếc xe mang vợ và con anh rời khỏi anh. Rồi tiếng chuông báo trên đồng hồ của anh reo lên, anh tắt nó đi. Anh phải đi họp. Anh sẽ cho Monica cơ hội để bình tĩnh lại. Rồi họ sẽ nói chuyện. Giải quyết chuyện này.

Anh đi về phía chiếc SUV.

Cái gì cần thì làm trước. Anh chỉ vừa đủ thời gian họp.

Hai mươi phút sau, Jeremy và Monica chết.

Adam giật mình thoát khỏi hồi ức.

Đã rất lâu rồi anh mới cho phép mình nhớ lại ngày đó. Nhưng giờ đây, tất cả lại dội về trong anh bởi chính đứa trẻ vẫn còn đang cười đùa trong bãi chồn thả.

Anh cảm giác như có cả một cái vút khổng lồ trong ngực mình, mỗi lúc một siết chặt hơi thở khó khăn của anh hơn. Mắt anh nheo lại cho tới khi nhìn ra Gina và cậu bé, như thể đang bước đi ở cuối một đường hầm dài tăm tối nào đó. Có lẽ anh đang ở nơi nào đó xa hàng dặm. Ánh nắng rơi xuống hai người họ, như muốn phân cách rõ thêm giữa Adam đứng trong bóng tối, và vợ anh, trong quãng sáng vàng.

Rồi Gina bắt gặp anh, mỉm cười và vẫy tay với anh. Anh bám lấy hơi ấm trong ánh mắt nàng, sự chào đón trong nụ cười đó. Anh đã không mong muốn điều này. Và vẫn không hề mong muốn.

Anh có thể thừa nhận rằng mấy tháng vừa qua, mình đã trở nên quá lệ thuộc vào sự hiện diện của nàng. Mùi hương của nàng trong ngôi nhà. Cảm giác có nàng trong vòng tay. Anh quay về với nàng suốt đêm và lắng nghe nàng vào ban ngày. Đây chỉ là sự thu xếp tạm bợ, nhưng đang dần trở nên quá thường xuyên.

Khi anh không đáp lại cái vẫy tay mà chỉ nhìn nàng chằm chằm bằng đôi mắt lạnh lùng, trống rỗng, Gina khựng lại một chút rồi quay lại với cậu bé trên lưng ngựa.

"Con bé rất giỏi chăm trẻ con nhỉ?"

Adam chậm rãi quay lại gật đầu với ông anh Tony của Gina, đang đi về phía anh. Anh còn chẳng biết người đàn ông trên bãi chồn thả kia nữa.

Tony kéo vành mũ xuống để tránh nắng. Anh dừng lại cạnh Adam và nhìn về phía em gái.

"Mẹ bảo tôi mang một ít bánh mì nhà làm sang đây. Tôi muốn nhìn Gina một cái trước khi quay về." Anh hướng cái nhìn thú vị sang Adam. "Có vẻ tôi không phải người duy nhất đang ngắm nó."

Adam ngắt lời. "Anh có việc gì à?"

Tony nhún vai. "Chỉ một việc thôi. Nhìn những gì anh đang trao cho Gina khiến tôi nghĩ biết đâu cái thỏa thuận tạm bợ này có thể có chút ý nghĩa với anh thôi."

"Anh nhầm rồi."

Không thể sai lầm hơn. Nếu có cái gì sai hơn thế, chỉ có thể là nhìn Gina với đứa bé đó càng khiến Adam nhớ rằng anh sẽ phải gạt cô ra khỏi cuộc sống của mình. Càng sớm càng tốt. Anh muốn cuộc sống cô lập của anh quay lại.

"Biết mà, tôi thì không nghĩ thế."

Tony bước dọc theo hàng rào, tựa lưng vào chỗ bóng râm, khoanh tay trước ngực. "Tôi thừa nhận là tôi đứng về phía mẹ trong cuộc hôn nhân này. Nhưng như kiểu gì tôi cũng thấy đó là ý tồi. Nhưng," anh nói, ngừng lại nhìn lướt qua em gái mình lần nữa, "Gina hạnh phúc khi ở đây. Và tôi nghĩ anh cũng hạnh phúc hơn khi ở đây với nó."

Mặt mũi Adam vẫn kín bưng. Anh nhìn Tony, cố gắng dứt ánh nhìn khao khát ra khỏi Gina. "Anh cũng sai về vụ đó nữa. Anh chưa nghe gì sao Tony? Tôi không hạnh phúc lắm đâu."

"Anh từng như vậy mà."

"Cũng từng nhiều thứ khác nữa," anh nói ngắn gọn, quay lưng lại vị khách không mời cũng như cô vợ của mình, và quay về kho thóc.

"Anh chắc chắn muốn làm thẳng mắt dạy rồi đó hả Adam?"

"Cố hết sức đi," anh nói, không hề quay lại, không nhìn đến người kia. Anh không buồn đối xử tốt với gia đình Gina. Anh không muốn nhìn Gina và lại cảm thấy thèm khát. Anh muốn thế giới của mình quay lại như thuở trước khi Gina trở thành một phần trong đó.

Anh đi thẳng ra đằng sau kho thóc, vào trong văn phòng bé tí. Hát cầm với trợ lý của mình, một tin nhắn không lời được trao đổi giữa họ. Rồi người đó nhảy ra khỏi ghế, gật đầu với Adam và Tony, nhanh chóng ra khỏi văn phòng, làm bầm gì đó về việc xem Gina có cần giúp đỡ không.

Adam không nhìn anh ta rời đi. Nếu văn phòng mà có một cánh cửa thì anh đã sập nó vào. Nhưng anh có cảm tưởng làm thế cũng chẳng cản trở được bước chân Tony. Giống như em gái anh ta, anh ta từ chối bị lừa dối.

"Vấn đề là gì nào Adam? Anh quá sợ hãi chuyện phải thừa nhận là anh quan tâm đến em gái tôi sao?"

Đầu Adam ngẩng phát lên. Anh bắn cái nhìn lạnh lẽo về phía Tony, người lẽ ra đã bị xất lát. Tony hoàn toàn thờ ơ.

"Mấy đứa em tôi không bao giờ bới móc được gì khi nói với tôi cái kiểu đấy. Điều gì làm anh nghĩ mình làm được?"

Tony nhún vai lười biếng, rồi bỏ chiếc mũ rộng vành xuống và lùa tay qua mái tóc. Nhìn về phía Adam, anh nói. "Vì tôi lo cho em gái mình và tôi biết anh hiểu được điều đó."

Chó chết, anh ta nói đúng. Adam hiểu điều đó quá rõ. Tình cảm gia đình. Bản năng muốn bênh vực và bảo vệ. Đó là những điều gia đình King cũng như gia đình Torino được dạy dỗ. Nên anh rất sẵn lòng nhường nhịn Tony về khoản này. Nhưng không khó nghĩa là anh sẵn lòng bàn luận về đời sống riêng tư của mình. Hay cuộc hôn nhân của anh với em gái Tony.

"Tôi hiểu." Adam đáp. "Nhưng tôi vẫn muốn anh tránh sang một bên. Gina và tôi sẽ giải quyết chuyện của hai chúng tôi mà không cần sự giúp đỡ của anh hay bất kỳ ai."

"Có thể đó là thứ anh muốn." Tony suy ngẫm, bước thẳng vào phòng. Anh đội mũ lại, cúi xuống chống cả hai tay lên mặt bàn giấy. "Nhưng đó không phải là cách nó nên xảy ra. Gia đình của Gina. Em gái bé bỏng của tôi. Tôi tự chăm sóc cho nó."

"Tôi cũng thế." Adam bật lại.

"Vậy sao?" Lòng mày Tony dựng lên. "Tôi không nhớ ra đấy."

Adam đỏ bừng mặt, cảm giác cơn giận đang dấy lên từ đầu đến chân, và tầm mắt của anh bị tầng mây đỏ bao phủ. "Có gì cần nói thì nói luôn đi, và rút khỏi đây."

Tony đứng thẳng lên, quệt tay lên miệng như kiểu lau đi những gì anh vừa nói.

"Nói vậy là quá quá. Tôi xin lỗi."

Adam gật đầu, nhưng anh không muốn làm gì hơn thế.

"Những gì tôi muốn nói là, anh là đồ ngốc khi không cho việc giữa anh và Gina một cơ hội, Adam. Và tôi không thấy anh ngốc nghếch đến độ tí nào."

"Tony, anh đang làm gì thế?"

Cả hai người đàn ông đồng loạt quay lại nhìn Gina đang đứng ngoài cửa. Nàng nhìn từ người này sang người kia, sự điên tiết lóe lên trong ánh mắt và Adam cảm thấy cú thúc của điều gì đó khác, hơn cả khao khát.

Và đó là lúc anh biết mình gặp rắc rối to.

"Anh tưởng em đang ở chỗ lũ ngựa."

Nàng gạt chuyện đó sang bên chỉ bằng cái phẩy tay, và nheo mắt nhìn ông anh trai. "Không phải việc của anh, nhưng Sam đang đưa Danny đi chơi và nói chuyện với bố mẹ nó. Em muốn biết anh đang làm cái gì ở đây."

"Chỉ tâm sự với em rể thôi." Tony nói trơn tuột, nhưng là người thông minh, anh bước lui lại một chút.

"Còn anh?" Nàng chuyển sang Adam.

"Bỏ đi Gina." Anh nói.

"Tại sao?"

"Vì bọn anh xong rồi." Adam nói, liếc sang Tony như muốn xác định. "Đúng không?"

"Ừ." Tony gật gù và đứng ra đằng cửa, rõ ràng đang muốn chuồn êm trước khi em gái chĩa mũi dùi vào mình. "Xong cả rồi. Adam? Rất vui được gặp anh."

Adam gật đầu lần nữa và chờ cho tới khi Tony đi khuất, trước khi nhìn người phụ nữ đang là vợ mình. Lúc ấy, những lời của Tony vọng lại trong tâm trí anh.

Xong cả rồi.

Ước gì, Adam nghĩ, nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của Gina, ước gì mọi chuyện dễ thế.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Khi Tony rời đi, Gina cảm giác như chỉ có mình nàng trong cái văn phòng bé tẹo, chật chội. Adam đã bắt chấp sự hiện diện của nàng, khép mình lại hoàn toàn, tỏ ra quên bằng việc nàng vẫn còn đứng nguyên đó.

"Adam." Nàng lên tiếng khi lại gần, mặc xác sự lạnh lẽo thiếu chào đón trong căn phòng. "Có chuyện gì vậy? Anh và Tony đang nói gì? Sao anh có vẻ giận dữ thế?"

"Giận dữ á?" Anh liếc nàng bằng ánh mắt lãnh đạm, vô cảm. "Anh không giận, Gina. Anh chỉ bận thôi." Để làm rõ quan điểm, anh nhặt tập giấy lên, trải phẳng và kẹp chúng vào ghim tài liệu.

"Ừ đây. Quá bận không nói chuyện với em nhưng không quá bận để tiếp Tony phải không?"

Anh xoay ghế, đặt khuỷu tay lên tay ghế bọc đệm và chụm ngón tay lại với nhau. Anh nghiêng đầu sang bên, "Anh trai em tự dưng nhảy ra, anh chẳng biết làm gì ngoài việc tiếp anh ta. Cũng như anh không còn cách nào khác ngoài gạt công việc sang một bên khi nghe tiếng cậu bé đó hét lên."

Gina nhún vai và cố mỉm cười. Chẳng tác động gì đến anh. "Danny rất phấn khích, vậy thôi. Bố mẹ sẽ mua con ngựa non đó cho cậu bé và cô chị, và đó là lần đầu tiên cậu bé cười ngửa."

"Anh không hỏi lý do nó hét lên". Adam nói, với cái bút trên bàn. Lơ đãng bấm đầu bút, anh tiếp tục. "Anh chỉ nói sự ồn ào đó gây mất tập trung. Anh không quen thấy nhiều người ra vào trang trại. Anh không thích thế."

Giờ đến lượt Gina đỏ mặt với con giận bé xiu vừa nổi lên. Anh nói như kiểu nàng tổ chức điều hành suốt ngày ấy. Chỉ một hai người mỗi tuần chẳng là cái gì cả. Hoàn toàn bình thường. Mà nếu anh ấy ra khỏi nhà kho, hay văn phòng và nói chuyện với họ, có khi anh ấy chẳng khó chịu đến thế đâu. Thay vào đó anh giữ mình cô độc. Anh luôn luôn bận việc. Nói chuyện điện thoại, dạo quanh trang trại trên con ngựa của anh, dính chặt trong văn phòng với khách hàng.

Anh đắm chìm trong công việc là chuyện tốt, nhưng anh lại không cho nàng cái đặc ân tương tự. Công việc của nàng cũng quan trọng như cái trang trại của Adam chứ. Mình đã nghĩ ít nhất anh ấy cũng tôn trọng nó.

Chẳng ích gì khi cãi vã với người mà nhìn mặt rõ ràng là đang muốn gây sự. Nàng thực sự không muốn gây chiến với anh chút nào. Nàng chỉ muốn chạm đến anh. Chạm đến Adam mà nàng từng biết thờ còn là thiếu nữ. Người luôn đấu tranh vì nàng. Người mà nàng biết vẫn còn khóa kín bên trong anh.

Nên khi lên tiếng, Gina giữ cho giọng mình có vẻ có lý, bắt chước sự le lói của cái mà mẹ nàng gọi là Con diên của nhà Torino.

"Em chỉ gặp vài người một tuần thôi Adam. Họ đến xem tận mắt bày Gypsy. Em phải quan sát cách họ ở bên lũ ngựa. Chẳng thể nào tránh được dù em có muốn. Mà dĩ nhiên là em không muốn."

"Anh không muốn những người này ở quanh đây."

"Em rất tiếc khi nghe thế."

Nàng sẽ không bỏ cuộc. Nàng yêu anh, nhưng nàng cũng sẽ đứng đờ một chỗ với chữ Mừng anh về nhà khắc trên trán đầu.

Môi anh mím thành một đường mỏng dính không tán thành.

"Chuyện này không hay đâu Gina."

"Chuyện này?" Nàng vung tay nhắc lại. "Chuyện này là chuyện gì? Bầy ngựa? Hay những người đó?"

"Chuyện kết hôn." Anh nói cụt lủn.

Nàng hơi lui lại một chút vì sức sát thương của cú đánh đó. Bụng nàng xoắn lại và cơn đau cuộn trong tim nàng. Nhưng bắt chấp nỗi đau, tâm trí nàng vẫn chạy đua. Điều gì đã khơi nên việc này? Nàng ngẫm lại và tất cả những gì nàng nghĩ được là tiếng hét của Danny bé bỏng. Rồi điều gì đó đâm sầm vào nàng và nàng cảm giác còn tệ hơn tất cả những gì từng xảy ra trước đây.

"Là Danny phải không?" Giọng nàng thì thầm đầy quan tâm. "Tiếng hét của Danny bé nhỏ đã khơi dậy mọi thứ."

Mặt anh cứng lại, nên Gina biết mình đã chạm tới sự thật. Nàng đáng nhẽ phải nhận ra. Anh đã mất con trai. Chắc hẳn tiếng hét của đứa bé đã khiến anh đau đớn. Khơi dậy những kỷ niệm về một đứa bé khác, đứa con anh đã mất mãi mãi.

"Thằng bé không liên quan gì đến việc này."

"Em nghĩ anh sai rồi."

"Hiển nhiên là em nghĩ vậy." Anh nói. "Nhưng chẳng sao cả."

"Adam, có sao chứ." Nàng bước lại gần anh hơn một chút, con giận nhất thời của nàng tiêu biến trong sự cảm thông. "Nghe tiếng Danny làm anh nhớ đến Jeremy."

Nếu có thể hắt cái quắc mắt của anh đã lóe lên. Đôi mắt đen chớp nhẹ. Trước khi nàng kịp nói gì khác, Adam đứng lên nhìn vào mặt nàng.

"Chuyện này không liên quan đến con anh. Đừng lòi quá khứ vào đây."

"Quá khứ phù lên mọi thứ ta đang có." Nàng cãi.

"Có thể trong thế giới của em thì vậy, nhưng quá khứ chẳng ảnh hưởng gì đến anh cả."

Anh nhìn nàng và Gina biết anh thực sự tin lời nói dối đó. Nhưng nàng cũng biết sự thực. Nàng biết khi nghe thấy tiếng hét vui sướng của Danny, điều gì đó đã trôi dạt trong anh. Điều anh vẫn giấu kín trước mắt mọi người.

"Không phải vì cậu bé đó. Mà vì thỏa thuận chúng ta đưa ra. Anh nhận thấy chúng ta đã có giao ước," anh nói, đôi mắt lạnh lẽo như mọi khi, từng câu chữ vô cảm như máy tính. "Cái giao ước mà, chắc chắn em sẽ công nhận rằng anh đã cố hết sức để hoàn tất."

"Đừng rồi!" nàng rít lên, găng lờ đi hơi nóng đang dâng lên vì nhớ lại những đêm trôi qua trong vòng tay anh. Nếu mà nàng không dùng biện pháp tránh thai, chẳng hề nghi ngờ gì là nàng đã mang thai rồi. Mẹ nàng lúc nào cũng nói họ có giống tốt nhất, và trời biết Adam đã dành hết những gì anh có vào việc tạo ra đứa trẻ họ đã nhất trí.

"Anh đã cố gắng. Cũng như em vậy." Nàng nhanh chóng chỉ ra.

"Chính xác."

Có phải ánh mắt anh ám lên một chút không? Có phải anh cũng đang nghĩ đến những đêm họ bên nhau chẳng? Hay chỉ là trí tưởng tượng do ao ước của nàng dựng lên?

"Nhưng", anh lên tiếng gây chú ý lần nữa, "vì chúng ta đã kết hôn hơn hai tháng mà em vẫn chưa có thai, chắc đã đến lúc cân nhắc lại thỏa thuận."

"Gi cơ?" Nàng không mong đợi điều này. Chưa bao giờ nghĩ Adam sẽ đào thoát khỏi cái giao ước hứa hẹn sẽ cho anh mảnh đất anh khao khát chết đi được. Nhưng nếu anh muốn giải phóng, thì nàng sẽ làm được gì? Rõ ràng là nàng chưa thể khiến anh cởi mở chút nào. Vậy nàng nên thu dọn và cuốn gói về nhà ư? Quên đi khoảng thời gian ở đây? Với anh? Có Thử sống tiếp?

Tạ ơn Chúa.

Như thể cần thêm không gian để trò chuyện, Adam đi ngang qua nàng và bước vào bóng mát trong nhà kho. Hồn hợp mùi của ngựa, gỗ mới và cũ trộn lẫn tạo bầu không khí dễ chịu. Nàng đi vào cùng anh và nhìn anh chăm chú ngay cả khi anh quay đầu ngắm khoảng sân ngập nắng bên kia cánh cửa.

"Anh muốn kết thúc thỏa thuận?" nàng hỏi, hơi nhăn mặt vì giọng mình quá nhỏ, quá miễn cưỡng. "Anh có muốn em cũng sẽ không đồng ý."

Dĩ nhiên nàng nên làm thế. Người phụ nữ thế nào lại muốn sống cùng người không hề cần mình? Lòng tự trọng của nàng đâu rồi? Niềm tự tôn của gia đình Torino nữa? Nhưng khi chùng đó câu hỏi xuất hiện trong đầu, nàng đã thẳm trả lời.

Lòng tự trọng của nàng đã bị tình yêu chiếm chỗ. Nàng không có cách phản kháng, Gina thẳm bao biện. Người ta không thể chọn mình sẽ yêu ai. Nàng đã yêu Adam gần hết cuộc đời. Đôi lúc, nàng tưởng như mình sinh ra để yêu anh. Và quãng thời gian bên anh vài tháng gần đây chỉ càng xác nhận thêm cảm giác của nàng.

Tuy nhiên, nàng không phải đồ đàn. Nàng biết anh không hoàn hảo. Nói trắng ra là còn khuya. Anh không phải người dễ chung sống, nhưng anh không hề ác độc hay cố tình xấu tính. Thi thoảng nàng bắt gặp bóng đen của sự tổn thương trong mắt anh, còn nụ cười thậm chí hiếm hoi hơn thế cũng đủ làm tan chảy trái tim nàng, bất chấp nàng cố hết sức để trụ vững.

Không hoàn hảo, không hề. Nhưng với nàng anh luôn luôn hoàn mỹ.

Đó không phải là tình yêu sao?

Anh nâng mắt nhìn nàng chăm chăm cả một lúc lâu. Nàng ước chi mình đọc được suy nghĩ trong đôi mắt ấy. Nhưng anh quá giỏi ngụy trang. Một nhà đàm phán kinh doanh quá giỏi khiến không đối thủ nào có thể hiểu rõ.

Nhưng cuối cùng anh lên tiếng. "Không, anh không muốn kết thúc thỏa thuận."

Gina thả lỏng mình trong một hơi thở chậm và sâu, dồn thời sự lo âu lại rình rập, sẵn sàng nhảy xổ vào.

"Được rồi." Nàng nói. "Thế anh đang nói muốn nói gì?"

"Anh nghĩ chúng ta sẽ quan tâm đến việc xem xét lại thỏa thuận, chỉ vậy thôi," anh trầm tĩnh nói. "Em vẫn chưa có thai..."

"Mới có hai tháng tí ti thôi mà." Nàng cãi.

"Ừ. Nhưng nếu cần đến một hai hai năm thì sao?"

Nàng không nói gì, dù bên trong nàng biết thừa mình chẳng có vấn đề gì cả. Ở bên Adam càng lâu nàng càng có nhiều cơ hội hiểu anh, làm anh nhận ra rằng họ bên nhau sẽ tốt đẹp như thế nào.

"Anh muốn nói" Adam lên tiếng, vuốt tóc trước trán ngược ra sau, "là anh nghĩ chúng ta nên đặt ra thời hạn cho những nỗ lực này."

"Nỗ lực?" Anh không mấy may chú ý sắc thái chế giễu trong cái từ đó. "Nếu hết 6 tháng mà em vẫn chưa mang thai, chúng ta sẽ kết thúc. Ai đi đường này và –"

Nàng lắc đầu thốt lên. "Anh sẽ có mảnh đất còn em có cái gì?"

"Anh chưa nói xong." Anh nhấn mạnh nói tiếp. "Nếu hết 6 tháng mà em chưa có thai, chúng ta sẽ kết thúc cả cuộc hôn nhân lẫn thỏa thuận. Cả hai ta đều thất bại."

"Anh từ bỏ mảnh đất mình khao khát sao?"

Anh thực sự sốt sắng tổng nài ra khỏi đời mình đến thế? Lấy nàng thực ghê tởm vậy sao? Trời ơi. Nàng vẫn chưa chạm tới phần nào trong anh sao?

Có, có chứ. Nàng biết mình đã làm được. Nàng có thể nhận ra trong mỗi cái vuốt ve của anh hàng đêm. Thấy nó trong ánh chớp lóe cần kíp và khát khao trong mắt anh mỗi khi lên giường. Tại sao anh chống lại việc này quyết liệt thế? Tại sao anh nhất quyết muốn đẩy nàng ra? Phá vỡ bất cứ cơ hội có một hạnh phúc cùng nhau nào của họ?

Mà tại sao chính nàng vẫn còn ở đây? Làm sao nàng có thể tiếp tục yêu người đàn ông rõ ràng chỉ mong nàng biến đi?

"Anh sẽ tìm cách khác mua mảnh đất. Chắc chắn cha em sẽ đổi ý."

Anh cho tay vào túi sau quần jeans và lắc đầu. "Đó là cách duy nhất Gina. Bôi ra thế này làm gì cơ chứ? Tự làm khó chính mình?"

"Cảm ơn anh nhiều lắm." Nàng lên tiếng.

Cuối cùng anh mỉm cười nhẹ với nàng. Giống xoắn môi lại với nhau hơn là cười. Đó là cách thể hiện sự thật buồn bã khiến nội tâm Gina nhảy lên khi chứng kiến.

"Anh thích em Gina. Luôn như vậy. Thẳng thắn mà nói, anh muốn kết thúc chuyện giữa hai chúng ta trong khi vẫn còn quý mến nhau. Nếu hết sáu tháng mà em vẫn chưa có thai, không ai trong chúng ta hải lòng với sự sắp xếp này."

"Anh thích em"

"Ừ."

Nàng ghen cười trong cổ. Nàng thì yêu. Anh chỉ thích. Rất khác đây.

Nhưng vì anh vẫn còn nói nên nàng tập trung vào Adam.

"Anh nghĩ điều công bằng duy nhất phải làm là chấm dứt thất bại của chúng ta sau sáu tháng nữa. Theo cách đó, chúng ta đều nhận được thời hạn. Chúng ta có thể thấy được kết cục và lên kế hoạch quanh quẩn khoảng thời gian đó."

"Đúng rồi." Nàng gạt, nuốt khan và cố gắng kìm chế bong bóng vỡ mộng đang dần nảy nở đòi nhảy ra khỏi miệng nàng. "Đúng là bậc thầy thương thuyết. Phải có kế hoạch. Ý hay lắm Adam. Không muốn xả hơi bằng chuyện này."

"Gina..."

"Không, không!" Nàng giơ cả hai tay lên và bước đi. Nàng không thể chịu thêm một phút nào. Thực lòng nàng cũng không biết mình muốn đánh ai hơn... Adam hay chính nàng. Anh thì cứng đầu đến chó chết còn nàng là cái gì? Kẻ thích bị ngược à?

Nàng bước vài bước cách xa khỏi anh, nghĩ kỹ hơn và xoay người trở lại.

” Anh có thấy chuyện này điên rồ như thế nào không? Ồ dĩ nhiên là không rồi. Em chưa có mang chứ gì, thì cứ đề ra thời hạn cho em, chắc chắn sẽ làm giảm bớt áp lực đấy.” Gina vung tay lên rồi để nó rơi xuống đùi mình. ” Này, có khi anh ghi giấy nhớ cho buổi trứng của em luôn đi. Cái gì đó ngắn gọn và ngọt ngào ấy, kiểu như Xếp hàng chờ được tưới nào các bé cưng. Sao lại tắc đường thế này? “

Anh lườm nàng, dĩ nhiên là chẳng hề hấn gì, bởi nếu có thứ gì Gina đã quá quen thuộc thì chính là cái lườm ấy.

” Mía mai chẳng đạt được gì đâu phải không?”

” Em không biết thế đấy.” nàng cãi. ” Đây chính là kiểu tự mình hoàn thành mà.” Nàng hơi ngửa đầu ra nhìn anh chăm chăm. ” Adam anh không hiểu à? Thời hạn chẳng giúp được gì cả. Cái chúng ta cần là gần gũi hơn nữa, chứ không phải chăm chăm vào cái đồng hồ khôn kiếp kêu tích tắc.”

Lông mày anh nhướn lên. ” Theo như anh nhớ, chúng ta đã gần gũi một cách chết tiệt gần như mọi đêm suốt hai tháng qua.”

” Đúng là đàn ông” nàng lắc đầu. ” Tự nhiên thôi khi các anh cho rằng làm tình nghĩa là gần gũi.”

” Không phải sao?”

” Không hề!” Nàng bật dậy và nắm lấy tóc mình trong sự thất vọng thuần túy nhất. ” Cái giới tính của anh làm sao vậy chứ?”

” Chờ đã ...”

” Không. Anh mới phải chờ đã.”

Nàng thở hắt ra, cố giữ bình tĩnh mà cũng chỉ vừa nuốt xuống được.

” Adam, anh không hiểu? Chúng ta ở bên nhau nhưng không chung sống. Chúng ta ngủ cùng nhau, sau đó anh lờ em đi cả ngày. Anh làm tình với em suốt đêm nhưng ngay sáng hôm sau, anh đá em sang một bên. Làm thế quái nào mà chúng ta đủ buông thả để có được một đứa bé đây?”

Nét mặt anh lạnh lẽo và cứng lại. Điện hình.

” Phòng trường hợp em quên, cuộc hôn nhân này của chúng ta không theo lẽ thường.”

Nàng lao đảo như đóng kịch, đặt một tay lên ngực và trễ cằm xuống. ” Thật sao? Không phải à? Ồi. Điều đó giải thích nhiều thứ đấy.”

Mắt anh nheo lại. ” Nếu em không sẵn lòng thảo luận như một người có lý trí ...”

” Thì anh sẽ làm sao?” Gina hỏi, gõ mũi đôi mắt xuống lớp bụi trên sàn bê tông. ” Thuê ai đó nói chuyện thay em? À không, chờ đã. Tốt hơn hết là anh thuê ai đó nói chuyện thay anh ấy. Rồi thì anh sẽ không cần phải nhìn đến em nữa tận đến giờ lên giường, thực thi cái nghĩa vụ của anh với trang trại và vương quốc nhà King.”

Anh nghiêng răng, hàm xoắn lại. ” Em cho rằng anh coi việc làm tình với em là việc vặt?”

” Không phải thế sao?” Nàng nói lại, lập tức ước gì mình không làm thế. Đừng bao giờ hỏi một câu mà bạn biết là mình không thích câu trả lời. Nhưng giờ quá muộn rồi. Đúng, dường như anh thích làm tình với nàng. Nhưng nếu nàng sai thì sao? Sẽ thế nào nếu anh thực sự chỉ đang làm điều anh nghĩ là sẽ giúp kết thúc thỏa thuận của họ? Sẽ thế nào nếu nàng thậm chí còn không thể chạm vào anh ngay cả ở trên giường? Nàng không cần phải biết sao? Cũng không cần phải thúc anh theo cái cách duy nhất có thể để biết được sự thật?

” Chúng ta đã thống nhất.” nàng buộc tội, hy vọng bằng cả tấm lòng rằng anh sẽ bác bỏ điều nàng nghĩ, ” và anh đến với em mỗi đêm để đánh dấu tích vào cái danh sách việc cần làm của mình.”

” Giờ em trở nên vô lý rồi đấy.” Anh khịt khịt cười khinh khinh.

” Không à? Thế hãy nói là anh muốn em xem Adam. Nói rằng làm tình với em hơn cả một việc vặt xem. Hơn cả việc hoàn thành một thỏa thuận.” Nàng bước lại gần anh, cảm nhận nhiệt khí toát ra từ cơ thể anh đang chạm tới nàng. ” Chứng minh là em sai đi Adam.” Nàng mĩa mai. ” Nếu em có ý nghĩa hơn thế đối với anh, chứng minh thử xem.”

Thời gian tích tắc trôi khi nàng nhìn chăm chăm vào mắt anh. Sức nóng bùng lên trong chiều sâu màu chocolate đó, Gina gần như đã tự hỏi liệu mình có đẩy anh đi quá xa hay không.

Rồi anh túm lấy nàng, kéo khuôn mặt đỏ ửng vì giận dữ về phía mình và chiếm lấy miệng nàng bằng sự thô bạo làm tan chảy xương tủy nàng.

Có vẻ nàng đẩy anh đủ xa thôi.

Adam nghẹn thở. Con giận vừa bóp nghẹt anh giờ chìm ngấm giữa một biển khao khát. Anh kéo nàng lại gần, vòng cả hai tay ôm nàng và đẩy bản thân mình lên mức khao khát mãnh liệt. Nàng mở miệng mời chào anh và lưỡi anh xâm nhập sâu vào hơi ấm của nàng. Anh ném thử và chiếm đoạt, xoắn xuyết hương vị của nàng càng nhiều càng tốt, như thể cuộc đời anh phụ thuộc vào đó.

Nàng mâu thuẫn theo nhiều cách khác nhau. Ngọt ngào, nhưng cũng không ngại ngần đấu tranh vì chính mình. Thậm chí là đấu tranh với cả anh. Quyền

rủ, ấm áp và cùng lúc đó lại vô cùng nóng nẩy. Nàng khuấy động cuộc đời anh. Náo loạn những trình tự. Ném người lạ vào nhà anh. Làm anh cảm thấy quá nhiều. Muốn quá nhiều.

Tay anh chìm trong tóc nàng, kéo đầu nàng lui lại, uốn cong lưng nàng khi anh nhận lấy mọi thứ nàng trao tặng. Mọi thứ nàng hứa hẹn. Anh thấy nàng tựa như thuốc phiện trong cơ thể mình. Lấp đầy từng tế bào. Đánh thức từng dây thần kinh.

Nàng rất nguy hiểm.

Nghĩ vậy, anh liền kéo bản thân mình ra khỏi lời nguyện đang ám lên mình và phá vỡ nụ hôn như kẻ sắp chết đuối ngoi lên hít thở lần cuối trước khi chìm. Anh giải phóng cho nàng. Nàng lao đảo một lúc mới đứng vững. Rồi nàng chạm một tay lên miệng mình và ngẩng đôi mắt ngập nước nhìn anh.

Adam ép không khí chui vào hai lá phổi căng thẳng của mình. Ép bản thân lơ đi nhịp đập dưới háng, lơ đi khao khát gần như điên cuồng đòi giải phóng đang gào thét với anh. Khi cuối cùng anh nghĩ mình có thể nói được, anh chỉ nói, "Em không phải việc vặt Gina. Nhưng cũng không phải điều gì đó vĩnh cửu. EM không thể."

Nỗi đau lung linh trong mắt nàng, còn anh ngăn mình trước nó. Anh sẽ không vì quan tâm mà đến bên nàng. Sẽ giữ gìn bản thân mình ở cái chỗ anh đã định khi dần thân vào vụ thỏa thuận đã phá bỏ sự trống trải bình an trong thế giới của anh.

"Tại sao Adam?" giọng nàng yếu ớt, đau khổ như chính đôi mắt. "Sao anh chắc chắn là mình không cảm nhận được gì? Anh từng kết hôn rồi. Anh đã yêu Monica."

Băng giá tuôn trào trong huyết mạch anh cũng nhanh như lửa cháy vài giây trước đó. "Em chẳng biết gì về cuộc hôn nhân trước của anh hết."

Anh mong nàng dừng lại, nhưng dĩ nhiên Gina không làm thế.

"Em biết chị ấy đã mất. Em hiểu nỗi đau anh trải qua khi vợ và con anh sẽ không bao giờ thực sự rời xa."

"EM không biết gì hết!"

"Thì nói cho em biết đi!" Tiếng hét của nàng đủ to để làm vỡ khung cửa sổ bằng kính trong căn phòng cũ. "Làm sao em biết anh đang nghĩ gì nếu anh không chịu nói cho em? Hãy để em bước vào Adam."

Anh lắc đầu, cố tìm lời lẽ diễn đạt nhưng không thấy một chữ nào. Anh không hề muốn nàng bước vào. Không muốn gì nhiều hơn một thỏa thuận riêng tư mà ban đầu họ đặt ra. Quá khứ của anh chỉ là quá khứ. Của chính anh. Anh không quyết định dựa vào cảm giác tội lỗi, nỗi đau hay bất kỳ cảm xúc nào có thể che mờ phán đoán, suy giảm tư duy.

Adam điều khiển cuộc đời mình cũng như điều khiển phần của anh trong sản nghiệp nhà King. Bằng những lý do bình tĩnh và tỉnh táo. Điều mà Gina rõ ràng là không mấy quen thuộc.

"Những bức ảnh gia đình trong sảnh thì sao?" Nàng nhìn anh, vẻ nài xin sáng lên trong đôi mắt vàng. "Những bức ảnh phủ khắp ngôi nhà thì sao? Ảnh của anh với các em. Bố mẹ anh. Họ hàng. Nhưng –"

Anh biết nàng định nói gì và quay cuồng vì cú tát mà lời nói của nàng gây ra.

"Không có ảnh của Monica và Jeremy ở bất cứ đâu. Sao lại thể hả Adam?"

Giấu chính mình đi, anh giữ cho giọng nói thật kiên định và cảm xúc giấu kín. "Em thích anh treo ảnh khắp nhà hơn à? Em tưởng anh muốn nhìn ảnh con trai mình và nhớ lại cái chết của nó sao? Điều đó có vui không Gina? Vì anh chắc chắn như quý là không vui với anh rồi."

"Dĩ nhiên không." Nàng bắt lấy anh bằng cả hai tay, anh nhận ra sức mạnh trong cú siết của nàng, nhiệt độ của cái chạm ấy ngay tới xương tủy. "Nhưng làm sao anh cứ ném nó sang một bên như vậy? Sao anh có thể từ chối tưởng nhớ con trai của chính anh kia chứ?"

Anh nhớ chứ, Adam nghĩ ngay khi hình bóng Jeremy ngay tức thì hiện ra trong tâm trí. Nhỏ nhắn, với mái tóc vàng giống mẹ và đôi mắt nâu của cha. Mỉm cười, luôn mỉm cười, đó là cách Adam nhớ tới thằng bé. Nhưng điều đó rất riêng tư. Là điều anh không chia sẻ.

Anh bỏ tay nàng ra khỏi mình và lùi lại để đánh giá nàng tốt hơn. "Chỉ vì anh không vây quanh bản thân bằng các vật lưu niệm không có nghĩa anh có thể, hay sẽ quên thằng bé. Nhưng anh không điều khiển đời mình bằng hồi ức, Gina. Quá khứ không dính líu gì tới hiện tại hay tương lai của anh hết."

Anh buộc mình nhìn thẳng vào nàng và ngăn cách bản thân phải nỗi hối tiếc và thất vọng sáng lên trong mắt nàng. Nàng đã biết khi bước vào vụ này rằng anh không tìm kiếm tình yêu. Nếu nàng cho phép bản thân hy vọng nhiều hơn, thì đó không phải lỗi của anh chứ?

Khi nàng không nói gì, Adam tiếp tục. "Chúng ta có thỏa thuận làm ăn ăn Gina. Không hơn nữa. Đừng mong chờ điều anh không thể cho và cả hai ta sẽ rời đi với thứ mình muốn."

Chương 11

Suốt nhiều ngày qua, Gina vật lộn với cuộc trò chuyện lần trước của nàng với Adam trong nhà kho. Nàng buộc bản thân nhớ đến không chỉ ngọn lửa trong nụ hôn, mà còn cả sự sắc sảo băng giá trong mắt anh.

Có phải nàng đã lừa phỉnh bản thân những ngày tháng qua không? Nàng thực sự chỉ đang giữ lấy giấc mơ trẻ con chẳng mấy may có thật? Đã đến lúc thừa nhận thất bại và gói ghém trái tim lại trước khi nó bị nghiền nát hoàn toàn chăng?

Nàng bám vào bờm con Shadow và giục nàng ngựa Gypsy dịu dàng đi xuống lối mòn về phía nghĩa trang nhà King. Khi nàng tới nơi, những đám mây bão vốn ẩn nấp nơi chân trời suốt cả ngày lại đột nhiên bay theo, quét ngang bầu trời như một đoàn quân xâm lược.

Nhiệt độ hạ xuống ngay tức thì và ánh mặt trời bị che mờ. Mây xám bao quanh nàng và cơn gió lạnh thổi tung, hất mái tóc dài của nàng ra khỏi bờ vai và đẩy nó ra sau lưng. Shadow khó nhọc chạy nhảy bên nàng như thể con ngựa có thể đánh hơi được cơn bão sắp đến và không mong mỏi gì hơn là quay trở lại sự ấm áp thoải mái trong chuồng.

Nhưng Gina đang có một sứ mệnh, và sẽ không quay về nhà cho đến khi nào nàng hoàn thành nó. Làm sao Adam có thể dứt bỏ sạch sẽ gia đình đã chết của mình ra khỏi cuộc đời như thế? Với độ chính xác như làm phẫu thuật, anh đã cắt bỏ mảnh quá khứ đó và tổng nó đi mãi mãi. Loại người nào làm được như thế?

Cảnh sắc cuối hè đã hòa mình vào thu. Rất sớm thôi, hàng cây đang che chở cho khu nghĩa trang cổ này sẽ bị bao phủ trong màu vàng sáng và sắc đỏ, những chiếc lá rung rinh trong gió, rơi xuống thành một mảng màu. Mùa đông thì lạnh hơn, còn ngày thì ngắn lại.

Shadow thờ phỉ phỉ, lắc đầu và lại cố chạy ra khỏi con đường mòn. Nhưng Gina xác định phải đối mặt với quá khứ mà Adam khóa trái.

Hoa văn trên hàng rào mắt cáo bằng sắt bao quanh khu nghĩa tranh nhuộm màu thời gian, nhưng cũng vẫn tinh tế và mạnh mẽ. Như thể nó đã được thế hệ sau xây nên với vô vàn tình yêu thương. Cũng như chính bản thân gia tộc King.

Dàn hoa giấy cuộn quanh công trình kim loại, màu đỏ sẫm của nó và những bông hoa oải hương nhạt màu run run trong gió. Bia đá phủ kín khu nghĩa trang nhỏ, chúng đã đứng ở nơi đó từ đầu những năm 1800. Một số không còn vững chãi nữa, những dòng chữ khắc trên mặt đá bị bào mòn bởi thời gian và thời tiết. Những cái mới hơn kiên cường đứng thẳng, mặt đá của chúng vẫn sáng, dòng chữ khắc sâu và rõ ràng, khó có thể bị mưa gió chạm tới.

Gina ghì Shadow lại, buộc lỏng dây vào hàng rào sắt và cẩn trọng như dân trộm cắp, mở cánh cổng chạm khắc cầu kỳ ra. Tiếng kim loại cọ vào nhau cào vào đầu dây thần kinh nàng, cơn gió xô đẩy nàng như ai đó hoặc cái gì đó đang cảnh báo nàng hãy quay lại. Hãy tránh xa lãnh địa của cái chết và quay lại với sự sống.

Giọt mưa đầu tiên rơi xuống nàng khi đang xiêu vẹo dần thân vào trận gió. Giọt mưa lạnh giá ngấm vào áo nàng, trườn từ cổ xuống lưng. Lá cây kêu sột soạt, nghe như rất nhiều người đang thì thào, muốn biết nàng sẽ làm gì tiếp.

Bước cẩn thận ngang qua bãi cỏ ướt và sẽ còn ướt hơn nữa, Gina đi chậm lại quanh những ngôi mộ cũ và đi thẳng tới hàng cuối cùng, nơi tấm bia granite sáng màu đang chờ đợi. Cha mẹ Adam được chôn cất cạnh nhau hơn mười năm qua, sau khi chuyển cơ họ đang lái đăm xuống ngoại ô San Francisco. Hoa tươi được đặt trên mộ họ. Những bông hồng trong vườn nhà.

Tuy vậy Gina không đến đây để gặp cha mẹ Adam. Mà là hai ngôi mộ khác, im lìm và lạnh giá dưới cơn mưa đang gọi nàng.

Monica Cullen King và Jeremy Adam King.

Cũng có hoa ở đây. Hoa hồng cho Monica, cúc tây cho Jeremy. Cơn mưa nặng hạt rơi xiên xiên trên mặt đá gratine và bảng tên bằng đồng khắc trên đó. Sự im lìm vươn tới chỗ Gina đứng làm nàng chột rợn. Nằm lại nơi đây là gia đình mà Adam không thể quên và cũng không cho phép bản thân nhớ tới. Đây là lý do anh đang sống chỉ một nửa cuộc đời. Đây chính là cái quá khứ theo cách nào đó khiến anh phải trả giá bằng nhiều thứ hơn cả một tương lai được bên nàng.

”Tôi phải làm thế nào để anh ấy yêu tôi?” Nàng hỏi, ánh mắt từ bia mộ này sang bia mộ kia. “Tôi phải làm sao thì anh ấy mới thấy được rằng có một tương lai không phải là vứt bỏ quá khứ?”

Dĩ nhiên không có câu trả lời, nếu có thì chắc Gina sẽ vừa chạy vừa la hét ra khỏi nghĩa trang. Nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy câu hỏi của mình đang được lắng nghe. Và thấu hiểu.

Quý một gói xuống trước hai ngôi mộ, nàng cảm thấy lớp vải denim dẹt thấm nước lạnh cóng khi nhẹ nhàng chạm tay xuống mặt cỏ được chăm sóc cẩn thận và lơ đãng nhặt mấy cành cây rơi rụng, đặt sang bên.

”Tôi biết anh ấy yêu hai người. Nhưng tôi nghĩ anh ấy cũng có thể yêu cả tôi nữa.”

Nàng liếc sang tấm bia khắc tên Jeremy và hai mốc thời gian đánh dấu quãng đời cậu bé. Đôi mắt nàng đong đầy cảm xúc, nhớ lại sự cảm thông với Adam khi cậu bé tỏa sáng và phá phách ấy mất.

”Không phải tôi muốn anh ấy quên hai người. Bất cứ ai trong hai người. Tôi chỉ muốn...” Tiếng nàng nhỏ dần khi ngẩng lên nhìn về phía chân trời, nơi những đám mây đen đang khuấy đục.

”Tôi vẫn đang lừa dối chính mình phải không?” Mãi sau nàng mới thì thầm, gió thổi lời lẽ của nàng quay ngược trở lại. ”Anh ấy sẽ không mạo hiểm lần nữa. Không mạo hiểm yêu lần nữa khi đã phải trả cái giá quá đắt.”

Mưa âm ỉ ướt xuống từ trên bầu trời đã chuyển đen và có vẻ nguy hiểm, rơi xuống thành cơn và làm nàng ướt tới tận da. Con gió cuộn quanh nàng và xương cốt Gina rung mình. Nàng biết cơn bão không phải lý do duy nhất. Mà còn bởi sự nhận thức ớn lạnh rằng điều nàng mong mỏi sẽ không bao giờ xảy ra. Đã đến lúc đầu hàng. Nàng sẽ chẳng đặt mình vào vị trí cứ mòn mỏi sống cùng một người đàn ông, hy vọng ngày nào đó anh ta sẽ yêu mình.

Đến lúc bỏ thuốc tránh thai rồi.

Chậm chạp đứng lên, nàng nhìn xuống mộ các thành viên của gia đình Adam và thì thầm, ”Chăm sóc anh ấy khi tôi đi nhé?”

Adam đang thắng cương ngựa của mình trong chuồng khi Gina vào đến trong sân trạng trại, ướt sượt và tội nghiệp như bất cứ người phụ nữ nào. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng đi tìm nàng – điều mà chính anh cũng phải thừa nhận là gần như vô tác dụng. Trong trạng trại có kích cỡ như của nhà King, phải mất nhiều ngày để tìm nàng. Dù vậy, anh vẫn phải tìm vì không biết nàng ở đâu, có an toàn, bị thương, bị lạc hay Chúa biết là còn gì khác nữa, khiến anh phát điên.

Song giờ nhìn nàng, anh giằng xé giữa nhẹ nhõm và điên tiết. Mặc xác cơn mưa, anh rời khỏi nhà kho, bước ngang khoảng sân cho tới tận khi đứng cạnh nàng. Anh kéo thốc nàng xuống khỏi lưng ngựa, túm lấy vai nàng trong khi nhìn thẳng vào mắt nhau và hét to, ”Em đã ở cái chỗ quái nào thế? Mất mấy tiếng đồng hồ rồi!”

”Em cười ngựa.” nàng đáp, hất tay anh ra. Nàng hơi lão đạo, cổ đứng vững và nhìn ngó xung quanh như đang cố nhớ ra mình đang ở đâu hay làm thế nào mình đến được đây. ”Em đang cười ngựa thì có bão...”

Giọng nàng trôi đi và bất cứ điều gì nàng nói đã bị nhấn chìm trong tiếng sấm âm ỉ từ cơn mưa và cú tạt của trận gió. Nàng nhìn mình như đang ngạc nhiên khi thấy bản thân ướt sũng. Bầu trời vẫn bị xé toạc bởi những hạt mưa dày đặc, khiến cho việc nhìn xa thêm vài feet trở thành bất khả thi.

Nội tâm Adam vẫn đang gào thét thậm chí ngay cả khi anh đấu tranh giành lại sự bình tĩnh huyền thoại của mình, cái điều mà hết sức bình thường như một phần của đời anh. Chết chết, anh đã phát sốt lên không biết nàng ở đâu. Có an toàn không. Anh đã mất hai tiếng liên tục theo dõi cơn bão cuộn cuộn bên ngoài, và tìm kiếm nơi chân trời một dấu hiệu nàng đang quay về. Anh cảm giác như mình đã chạy nước rút cả ngày. Kiệt sức và bị đẩy đến giới hạn cuối cùng của bản thân.

Anh vói tay gạt mái tóc ướt trước trán nàng. ”Chết tiệt, Gina, đừng có cười ngựa đi đâu mà không báo với ai chứ. Trạng trại này rất lớn. Điều gì cũng có thể xảy ra, kể cả với người dày dạn.”

”Em ôn mà.” Nàng trệu trạo, vuốt nước khỏi mặt. Nàng so vai lại và lạnh lùng nói thêm, ”Đừng có hét lên nữa.”

”Anh còn chưa bắt đầu đâu,” anh cảnh cáo, vẫn đang cố điều khiển dòng cảm xúc đang làm phiền anh một cách chó chết khi nàng bước vào sân. Nàng không biết điều gì có thể xảy ra sao?

Rắn sẵn chuột có thể dọa ngựa của nàng. Mèo hoang dưới chân đồi đi kiếm ăn có thể tấn công. Con ngựa của nàng nhờ sụt hỏ và gãy chân, bỏ mặc Gina cách xa nơi ứng cứu hàng dặm thì sao. Tìm anh động âm ỉ, não bộ thì gào thét, và cơn điên mà anh phải ghim cương lại kể từ khi biết nàng đi vắng cuối cùng đã bị buông lỏng.

Anh túm lấy bắp tay nàng và lắc đến khi đầu nàng ngửa ra sau, với đôi mắt to màu vàng gần như chiếm hết cả mặt. ”Cái quái gì quan trọng đến mức em phải ra ngoài trong cơn bão hả?”

Nàng chớp mắt nhìn anh. Những giọt mưa như nước mắt trên khuôn mặt. ”Đừng bận tâm. Anh không hiểu đâu.”

Như thể nàng vừa tát vào mặt anh vậy. Tốt thôi. Nàng không muốn nói cho anh biết có chuyện gì? Tốt cho anh. Nhưng chó chết đi nếu anh còn tiếp tục ngâm nước ngoài sân. ”Đi thôi.” Anh quay người và kéo nàng về phía ngôi nhà.

Nàng cự lại cú siết của anh mà không sao nói lỏng được. ”Em phải xem Shadow thế nào.”

”Giờ em lo cho con ngựa đó hả?” Anh lắc mạnh đầu. ”Một người của anh sẽ để ý đến nó.”

”Anh bỏ ra được không, Adam?” nàng to tiếng, lê gót giày trong lớp bùn. ”Em tự đi được. Em có thể lo cho bản thân. Và lo cho ngựa của em.”

”Vậy sao?” Anh nhìn nàng từ đầu đến chân. ”Có vẻ em đang làm rất tốt đấy Gina. Giỏi lắm.” Rồi anh nhìn qua vai nàng, chỉ chỉ và nói. ”Kìa kìa. Sam đến chỗ Shadow rồi. Anh ấy sẽ lau và cho nó ăn. Hải lông chưa?”

Nàng cũng nhìn, theo dõi con ngựa cái được dẫn vào khu chuồng ẩm áp, khô ráo, rồi sức lực của nàng như bị rút mất. Nàng xoay lại và điều gì đó trong Adam trần trụi. Nàng ném đôi anh vào mớ hổ lớn, và giờ lại khiến anh gào thét như thẳng thần kinh trong khi anh không bao giờ gào thét.

”Thôi nào” anh lăm bằm và ôm lấy nàng lần nữa, kéo nàng đi sau mình thẳng một đường đến cửa trước. Anh đẩy mở cửa, giữ càng nhiều bùn ra khỏi giày càng tốt, rồi bước vào nhà. “Esperanza!”

Người phụ nữ lớn tuổi hấp tấp chạy từ bếp vào phòng khách, ngay tức khắc đi về phía Gina. ”Dios mio, có chuyện gì thế? Cô Gina, cô ổn chứ?”

”Tôi ổn” Gina đáp, vẫn cố vùng vẫy khỏi cú siết như gọng kìm của Adam. ”Xin lỗi đã gây rắc rối” nàng thêm vào, vẩy tay về chỗ nước mưa lẫn bùn đất lổ chỗ trên sàn một thời sáng bóng trước lối vào.

”Không sao không sao”. Esperanza xua xua và nhìn Adam. ”Cậu làm gì cô ấy thế?”

”Tôi á?”

”Không” Gina nhanh chóng gọn ghẽ cắt ngang. ”Không phải Adam. Tôi bị kẹt trong cơ bão.”

Esperanza vẫn bắn cho Adam cái nhìn chết người, rõ ràng muốn nói, cậu có thể ngăn cô ấy nếu cậu cố gắng. Sao cũng được. Anh sẽ không đứng đây và bảo chữa cho bản thân, trong khi Gina đông lạnh tới xương.

”Tôi mang cô ấy lên lầu đây.” Adam nói, hướng về phía cầu thang. ”Chúng tôi sẽ cần thứ gì đó nóng nóng trong khoảng, một tiếng nữa? Có thể là ít súp tortilla của chị nếu còn.”

”Sí, sí,” Esperanza đáp. ”Một tiếng thôi” Rồi bà chặc lưỡi khi Adam cuốn Gina vào vòng tay mình và bắt đầu leo lên gác, nói với cả hai người họ. ”Em tự đi được.” Nàng cầu nhàu

”Thề có Chúa, em đừng có nói một câu nào nữa.” Anh quát. Trên đầu cầu thang, anh liếc Esperanza nhanh chóng thu dọn mớ bày hầy anh và Gina để lại. Đến lúc tăng lương thêm cho người giúp việc của anh rồi.

Gina, rất không may là không bị tác động bởi cơn điên trong anh, đẩy một tay lên ngực anh và nói, ”Chó chết thật, Adam, em không tàn phế.”

”Đừng thế. Chỉ điên thôi” anh nói, chỉ ngo nhanh nàng một cái trước khi đi xuôi theo phòng khách về phía phòng ngủ chính.

Anh bước vào trong liên tiếp cho đến lúc vào trong phòng tắm nổi liền. Một căn phòng khổng lồ, lát cả dăm gạch trắng đen, nó kiêu hãnh bởi một bồn tắm đôi, kèm phòng tắm hoa sen to đến mức đủ cho cả một cuộc trác táng, và bể nước nóng với cửa sổ rộng màu tím nhìn ra phong cảnh phía sau vườn. Dù vậy bây giờ, mưa xối xả rơi xuống cửa kính, làm mờ cả tầm nhìn, khoảng cách đến chân trời chẳng khác gì một vệt màu đen và xám.

”Cời ra.” Anh nói và để nàng xuống.

Nàng lườm lại. ”Không.”

”Tốt thôi. Để anh cời cho vậy. Cứ như anh không biết làm gì với cơ thể em ấy.”

Adam động đến cúc áo sơ mi của nàng, Gina đập vào tay anh. Không mạnh lắm, vì nàng đang run rẩy và lạnh đến mức răng đang va lập cập vào nhau.

”Chắc em muốn đợi đến lúc khỏe hơn để đánh nhau đi.” Anh nghiêng răng và vói xuống bật vòi nước nóng. Anh đẩy cái lẫy để khóa cửa lại và xoay người nhìn nàng trong khi nước nóng ào vào bồn.

Anh bắt đầu cời từng nút áo của nàng và tuột từng chiếc quần áo chết tiệt ra khỏi nàng. ”Em sắp đông lạnh rồi đây này.” Rồi anh tháo áo lót, mặc Gina vòng hai tay quanh ngực vì sự e lệ hoàn toàn vô dụng.

”Hoi muộn cho mấy vụ e ấp ngại ngại đó rồi, em không nghĩ thế sao?” Anh hỏi và quay đầu tránh ánh mắt thách thức của nàng.

”Em không muốn anh ở đây,” nàng nói, lời lẽ chắc sẽ có sức nặng hơn nếu giọng điệu không run rẩy quá mức.

”Đừng rồi.” Anh quỳ xuống phía trước nàng để tổng khứ đôi mắt. ”Em đã nghĩ cái quái gì thế? Sao hôm nay em lại ra ngoài chứ? Em đã nhìn thấy cơn bão và nghe dự báo rồi.”

”Em tưởng mình có thời gian.” Nàng đáp, vói tay bám vào bệ rửa mặt để giữ thăng bằng khi anh nhấc chân của nàng lên, rồi sang cái còn lại. ”Em cần phải – ”

”Làm sao?” Anh nhìn lên ở nơi đang quỳ. Vẫn câu giận, nhẹ nhõm, bị giằng xé giữa hai trạng thái đó, anh gầm lên, ”Cần làm sao?”

Nàng lắc đầu. ”Không có gì đâu.”

Nàng không muốn nói cho anh biết nàng nghĩ gì khiến anh khó chịu. Nàng đã ở đâu. Điều gì đã khiến ánh mắt đau đớn đó xuất hiện trên khuôn mặt, trên đôi mắt nàng. Anh muốn ... chết tiệt, anh muốn an ủi nàng. Từ bao giờ mọi chuyện lại thành thế này? Từ bao giờ mà anh lại bắt đầu quan tâm đến điều

nàng nghĩ, đến cảm xúc của nàng? Và làm thế nào mới dừng lại được?

Lắc mạnh đầu, anh tuột bớt của nàng ra, rồi đến tất và làm việc đến quần jean. Lốp vải dẹt ướt đầm, rất khó dịch chuyển và anh thực sự phải nỗ lực để tháo nó xuống khỏi đùi và bụng nàng. Nước mưa lạnh băng chảy ròng rọc trên làn da tái nhợt, xanh xao. Nàng lại run rẩy, Adam nắm chặt tay lại, ngăn cái cái thôi thúc được vuốt ve và sưởi ấm cho nàng bằng sự động chạm của mình.

Thay vào đó anh rít lên. "Em lạnh thấu xương rồi."

"Trung đối."

Đằng sau họ, nước nóng đổ vào bồn tắm khổng lồ và từng cuộn hơi nước phủ mờ cửa sổ, ngăn cách màn đêm, bịt mắt cả hai người trong căn phòng.

"Vào đi." Adam dứt khoát.

Nàng nhìn anh. "Anh ra ngoài trước."

"Không đòi nào" anh nói và nhấc nàng lên như nhấc một cọng lông, và ném thẳng vào bồn tắm. Gina hít sâu khi nước ấm chạm vào đôi chân lạnh cóng của nàng, nhưng ngay tức khắc sau đó, nàng ngồi xuống và để hơi ấm chìm vào cơ thể và cái gì đó xua hơi lạnh thấu xương giảm dần.

Gina nhắm mắt và ngửa đầu ra sau, chỉ tập trung vào cảm giác tuyệt diệu của làn nước nóng bao quanh thân thể mỗi một, đau đớn, lạnh cóng. Nàng nghe thấy Adam bật vọt nước nóng, lập tức nàng cảm nhận được nhịp đập nóng rẫy và kiên định đâm vào cơ thể đáng thương, bị ngược đãi của mình như lời chúc phúc tí xíu màu nhiệm.

Thôi được, anh rất cao ngạo và phiến toái và ngay bây giờ, là người cuối cùng trên trái đất này mà nàng muốn ở bên, nhưng anh nói đúng về vụ bồn tắm. Và nàng muốn cảm ơn anh đã bật vọt nước. Khi mở mắt, nàng lại thấy Adam đang tuột mớ quần áo ướt ra khỏi người.

"Anh làm gì thế?"

Anh liếc nàng và kéo quần jean xuống cùng cái áo ướt đã vứt trên sàn, trên cùng là cả hai đôi boots. Bờ ngực rộng của anh đầy nước, và những giọt khác nhỏ xuống từ mái tóc.

"Thế trông giống cái gì?"

"Em biết trông giống cái gì." Nàng đáp và lùi lại trong bồn, càng xa anh càng tốt. Đúng thế, cơ thể nàng đang bắt đầu bốc lửa, nhưng không phải nàng muốn chuyện đó đến. Chỉ là nhu cầu sinh lý thôi. Chứng kiến Adam khóa thân, thấy nóng lên và cứng lại.

Chúa ơi, sẽ thế này vĩnh viễn sao?

Không. Ngay cả khi nàng có thể ra đi và không gặp anh trong mười hay mười lăm năm, có thể nàng sẽ kiểm soát được phản ứng của mình trước những cuộc gặp gỡ hiếm hoi. Song hiện tại, nàng đang gặp khó khăn vì phải đè nén nhu cầu của cơ thể mình. Bất chấp lời cảnh tỉnh và sự tiên đoán thảm khốc mà trí óc nàng đang gào thét.

Anh bước vào bồn, xoay xở tựa vào phía đối diện. Khi dòng nước sủi bọt quét lên ngực trần của mình, anh nói. "Anh đã lo lắng."

Âm thanh của điều gì đó ấm áp và ngọt ngào vang vọng trong nàng trong một hay hai chớp mắt gì đó. Vài tuần trước ... hà, thậm chí chỉ vài ngày trước, nàng có lẽ đã khao khát được nghe Adam nói thế với mình. Nó có thể đã cho nàng hy vọng, khiến nàng tin rằng vẫn có cơ hội cho họ.

Giờ nàng biết nhiều hơn thế.

Gina nhìn vào mắt anh, chỉ có thể nghĩ rằng, vậy là không đủ. Nỗi lo lắng cho nàng, nỗi sợ hãi nàng có thể bị thương ấy không hơn gì tình cảm anh dành cho người láng giềng. Một người quen biết.

Nàng muốn nhiều hơn.

Và sẽ không tài nào có được.

"Em vẫn lạnh cóng." Anh nói.

"Đúng vậy." Rất rất lạnh. Lạnh hơn bất cứ lúc nào trước đây, Gina có cảm giác xa cách rằng tốt hơn hết nàng nên quen với cảm xúc này.

"Anh có thể cải thiện điều đó." Adam trườn về phía nàng, nắm lấy tay nàng và xoay người, để nàng tựa vào anh, duỗi đôi chân dài ra trong bồn nước ấm.

Anh vòng tay quanh nàng và ấn đầu nàng vào ngực mình. Nàng rúc vào lòng anh, lắng nghe nhịp đập chậm rãi của trái tim anh bên tai mình.

"Đừng làm thế với anh lần nữa." Anh nói, giọng rung rung trong ngực.

Nước nóng phun vào mặt nàng và máy mát xa vỗ lên lưng nàng trong khi Adam vuốt ve làn da. Nàng nghĩ có thể anh sẽ hôn lên đỉnh đầu mình, nhưng

Gina cắt ngang cái suy nghĩ đó ngay tức khắc, chắc chắn nàng chỉ đang lừa phỉnh bản thân mà thôi.

"Không đâu." Nàng chẳng còn mấy cơ hội làm anh lo lắng nữa. Thời gian của nàng ở trang trại nhà King rõ ràng là đang cạn dần. Và khi nàng rời đi, Adam sẽ chẳng nghĩ đến nàng nữa. Anh sẽ không phải quan tâm việc nàng đang ở đâu. Anh sẽ có điều mình muốn. Một mảnh đất hai mươi mẫu Anh để gom tài sản của nhà King về lại một mối.

Trong khoảng vài tháng trời, nàng chẳng là gì hơn một hồi ức bất tiện. Có thể anh sẽ đi trên mảnh đất mà anh đã gắng sức để có được đó, và nghĩ về nàng. Có thể anh sẽ thắc mắc xem nàng đang làm gì, hay ở đâu. Nhưng rồi sau đó, anh sẽ gạt ra khỏi đầu mình. Anh sẽ khóa hồi ức về nàng lại hoàn toàn như những gì anh đã làm với Monica và Jeremy.

"Ít nhất hãy mang cái điện thoại chó chết đó đi lần tới." Adam nói, vuốt bàn tay to lớn và thô ráp lên xuống trên lưng nàng, với sự quan tâm lâu dài và kiên định, đối lập dịu dàng với bốn nước nóng. "Làm anh phát rõ lên khi gọi cho em và nghe tiếng chuông trên này."

"Em sẽ mang." Nàng đã không nghĩ tới việc khi nào sẽ rời khỏi trang trại, hay nói cho ai đó mình sẽ đi đâu. Nàng được nuôi dạy để khôn ngoan hơn thế. Tai nạn có thể xảy ra ở bất kỳ đâu, bất kỳ lúc nào, và tìm người trong một trang trại cỡ như của Adam có thể mất hàng tuần. Nhưng nàng không muốn mang điện thoại. Không muốn bất cứ ai xen vào cuộc hành trình bước vào quá khứ của Adam.

"Chó chết thật Gina..."

Lần này giọng anh khản thiết hơn một tiếng gầm. Nàng nghe ra sự cần thiết trong đó, cảm nhận được nhịp đập mạnh và khản thiết của sự cương cứng bên dưới mình. Cơ thể anh cứng lại, tim đập mạnh hơn và chi trong vài giây, bàn tay anh đang di chuyển trên nàng với nhiều ham muốn hơn là quan tâm.

"Em có thể bị thương." Anh thì thầm nhanh hơn và xoay khuôn mặt nàng lại để đặt lên một nụ hôn. Anh cúi xuống hôn nàng thật sâu, mạnh và kéo dài. Lưỡi anh càn quét trong miệng nàng, hơi thở lấp đầy má nàng, và tiếng rên rỉ trầm thấp từ anh trôi vào trong nàng, hòa vào âm thanh của chính nàng.

Nhịp điệu của bốn tấm va vào nàng, đẩy nàng lại gần Adam hơn, nhấn mạnh nhu cầu của nàng như đang đặt dấu chấm hết cho sự khát khao trở dậy bên trong.

Anh rất cứng, dày dặn và sẵn sàng. Hơi thở anh sít lại khi nàng trượt một chân qua nơi đó. Bàn tay anh trượt xuống eo nàng, giữ nàng trên người mình. Mắt họ nhìn nhau chăm chăm khi Gina cảm nhận cơ thể anh chậm rãi trượt vào mình. Anh lấp đầy nàng, và nàng hưởng thụ điều đó. Nhắm nháp nó. Lưu giữ cảm xúc này vào trí nhớ, để mình có thể luôn hồi tưởng lại với cảm xúc trong trẻo của bàn tay anh trượt trên da mình. Mùi hương của anh. Vị của nụ hôn.

Bởi vì một khi không còn thuốc tránh thai cản đường, nàng biết mình sẽ rất nhanh có thai. Biết rằng ngay cả khi anh ôm nàng, cả khi cơ thể hai người hợp thành một, họ cũng đã xa nhau rồi.

Và nàng cũng biết mỗi cái vuốt ve kể từ đêm nay trở đi, sẽ trở thành những lời tạm biệt thầm lặng.

"Anh không biết là em Gina. Bây giờ anh đang khá bận. Em có cần gì không?"

"Không." Nàng nói nhẹ. "Anh đã cho em mọi thứ em cần rồi."

"Gì cơ?"

Chính giọng nói nghiêm nghị, chứ không phải lời lẽ của nàng làm anh chú ý.

"Em đang nói gì vậy?" Anh hỏi, vội đứng dậy nhìn nàng. "Có chuyện gì à?"

"Không, Adam. Không có gì hết. Thật ra thì mọi thứ đều rất ổn."

"Thế thì...?"

Để trả lời, nàng trao cho anh tờ giấy và nhìn anh cẩn thận mở nó ra.

...

"Em có thai rồi?"

...

"Chúc mừng Adam"

...

"Anh làm tốt lắm. Kết thúc giao kèo của chúng ta. Giờ anh đã có mảnh đất, vụ mặc cả đã hoàn tất."

...

" Em đóng gói hành lý cả rồi."

" Em sắp đi sao? Đã vậy rồi?"

" Chẳng việc gì phải ở lại phải không?"

Hai tháng sau, Adam đang nghiên cứu, xem qua các báo cáo từ người môi giới lần để án từ vài công ty nhỏ hơn mà trang trại nhà King để ý. Ít nhất mỗi tuần một lần anh bị giữ lại trong này, xem một lượt đồng giấy tờ làm người ta phát rồ của một tập đoàn cũng lớn như cái anh sáng lập.

Công việc không thay đổi là mấy kể từ thời ông của anh. Những bức tường màu xanh đen. Nhiều giá sách cao từ sàn lên tận trần lấp đầy hai bên tường và một khung cửa sổ bày ra thảm cỏ rộng trước nhà. Quầy bar bằng gỗ gụ chiếm cứ một góc phòng và chiếc TV plasma 50 inch được giấu sau bàn sao một bức tranh Manet yêu thích của mẹ anh. Có hai ghế sofa đối diện nhau, chờ ai đó ngồi xuống nói chuyện, kèm với hai cái ghế dựa đơn ngoại cỡ bằng da sẫm. Vào mùa đông, có cả một lò sưởi bằng đá rộng đủ cho cả một đứa trẻ đứng hẳn vào trong.

Đây là thánh địa của anh. Không ai vào đây ngoài Esperanza vào lau dọn. Hoàn toàn bị vương vào mớ điều tra và đề xuất đa dạng hóa hơn, anh thậm chí không hay biết gì khi cửa phòng âm thầm mở ra.

Dù vậy anh vẫn nghe tiếng đóng lại, và nói mà không buồn ngẩng lên. " Tôi không đòi Esperanza. Nhưng tôi có thể uống thêm cà phê nếu chị có."

" Rất tiếc." Gina đáp. " Vừa hết mất rồi."

Adam ngạc nhiên ngược lên và thấy nàng đang ngó nhanh căn phòng nàng chưa từng đặt chân tới. Nàng mặc quần jeans mài màu xanh, áo T-shirt dài tay đỏ với đôi bốt chắc già bằng tuổi trang trại. Tóc nàng túm lại bằng dây chun dưới gáy. Không một vệt bụi hay trang điểm. Nhưng nàng có đôi mắt vàng dạt dào lửa và cảm xúc, anh biết mình chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào đẹp hơn.

Anh lại đẩy lên cái cảm giác như điện giật giờ đã quá quen thuộc nảy ra khi ngắm nàng. Ngay tức thì hạ bộ anh cứng lên như đá và đau đớn dậy lên sâu thẳm trong mình. Họ đã kết hôn hàng tháng trời và anh vẫn chưa miễn dịch khỏi sự hiện diện của nàng.

Phiền toái vì suy nghĩ đó, anh cố tình hạ tầm mắt xuống cặp tài liệu trước mặt.

" Anh không biết là em Gina. Giờ anh đang bận. Em cần gì không?"

" Không." Nàng nói nhẹ, bước ngang tám tám phương Đông dày màu đỏ để đến trước bàn làm việc bằng gỗ sồi, từng thuộc về cha anh. " Anh đã cho em mọi thứ em cần rồi."

" Sao cơ?"

Chính giọng nói nghiêm trang của nàng đã thu hút sự chú ý của anh, nhiều hơn cả câu chữ. Anh nâng mắt nhìn nàng lần nữa, và lần đầu tiên, để ý thấy nụ cười buồn gằn trên miệng nàng, cả những giọt lệ chưa rơi khiến đôi mắt nàng sáng chói.

" Em đang nói gì thế?" anh đứng dậy đối mặt với nàng. " Có chuyện gì không ổn à?"

Nàng lắc đầu, quệt giọt nước mắt vừa mới trào xuống má và lôi một tờ giấy được gấp lại từ trong túi ra.

" Không đâu Adam. Chẳng chuyện gì không ổn cả. Thực ra mọi thứ đều rất ổn."

" Thế thì...?"

Để trả lời, nàng trao mảnh giấy và nhìn anh cẩn trọng mở ra. Điều đầu tiên Adam thấy là cái từ được viết hết sức cứng cáp.

Giấy chuyển nhượng.

Ngón tay anh siết lại trên giấy, khiến nó rên xiết dưới sức ép. Điều này chỉ có nghĩa là ... – cuối cùng anh quay sang nhìn nàng " Em có thai rồi à?"

Nàng trao cho anh nụ cười mỉm không lên được tới ánh mắt. " Đúng thế. Em đã dùng que thử thai rồi tới bác sĩ để xác nhận hôm qua. " Nàng hít sâu và nói tiếp. " Em được khoảng sáu tuần rồi. Mọi thứ có vẻ tốt."

Gina. Có thai con của anh. Xúc cảm anh không muốn và từ chối nhận biết chạy như điên qua tâm trí. Mắt anh dờ xuống vùng bụng bằng phẳng của nàng như thể thấy xuyên qua người nàng, đứa bé nhỏ xíu đang lớn dần lên. Đứa con. Đứa con của anh. Anh chờ nỗi đau đến giây vò mình, nhưng nó không tới và anh không biết phải làm sao.

" Chúc mừng Adam." Gina nói, cắt ngang suy tư của anh bằng giọng nói nhỏ và nghe như tan vỡ. " Anh làm tốt lắm. Hoàn tất phần việc. Giờ anh có mảnh đất mảnh vườn, thỏa thuận đã xong."

" Ừm."

Chúc mừng mình.

Ngón tay anh trượt trên tấm giấy đang cầm, anh biết mình nên cảm thấy hài lòng. Hoàn thành. Trong năm năm, anh đã hướng bản thân mình tới việc đạt được miếng đất cuối cùng cho trang trại của mình. Giờ nó đây rồi. Mảnh đất nho nhỏ nằm gọn trong tay và anh cảm thấy ... chẳng gì cả.

"Em gói ghém xong rồi." Gina nói tiếp và Adam nhấn mặt, nheo mắt lại nhìn anh.

"Em sẽ đi sao? Xong cả rồi?"

"Không việc gì phải ở lại lâu hơn phải không?" Giọng nàng bẽn lẽn hơn.

"Không có." Anh liếc mảnh giấy trong tay lần nữa. Gina sắp bỏ đi. Cuộc hôn nhân sắp kết thúc. "Không việc gì hết."

"Xem này Adam, còn một chuyện nữa." Nàng hít sâu, rồi thở ra. "Một điều anh nên biết trước khi em đi. Em yêu anh Adam."

Anh hơi chao đảo khi bốn từ đó đâm vào mình. Nàng yêu anh và nàng sắp bỏ đi. Tại sao anh không nói gì? Tại thế quái nào mà anh không nghĩ được gì hết?

"Luôn như vậy." nàng thừa nhận, chùi một giọt nước mắt khác với điệu bộ thiếu kiên nhẫn. "Anh không phải nói hay làm gì cả, nên đừng có nhé? Em không nghĩ ai trong hai ta có thể tiếp nhận được đâu." Nàng mỉm cười nhẹ, nhưng anh thấy môi trên của nàng run rẩy.

Anh bắt đầu đi vòng qua cạnh bàn, không chắc mình sẽ nói hay làm gì, chỉ biết anh phải làm cái gì đó. Nhưng nàng giơ tay lên ngăn anh và lùi lại một chút. "Đừng, được không?" Nàng lắc đầu. "Đừng chạm vào em, đừng tỏ ra tử tế."

Nàng cười khan, nghe như tiếng thủy tinh rạn vỡ. "Chúa ơi, đừng tỏ ra tử tế. Em, ừ, muốn anh biết là, em sẽ không ở lại Birkfield. Em sẽ đi. Sáng mai."

"Đi ? Đi đâu? Bao lâu? Cái gì? Tại sao?"

"Em chuyển tới Colorado." Nàng tặng anh nụ cười chẳng lừa nổi ai trong cả hai người. "Em sẽ sống với anh Nick và gia đình anh ấy đến khi tìm được chỗ của mình."

Nàng lùi lại phía cửa, nhìn chăm chăm anh như lo sợ anh sẽ ngăn nàng bỏ đi. "Em không thể ở lại đâu Adam. Em không thể nuôi con quá gần với người cha không cần nó. Em không thể ở gần anh mà biết rằng sẽ không bao giờ có được anh. Em cần nơi nào đó mới đi, Adam. Bé con của em xứng đáng được hạnh phúc. Em cũng vậy."

"Gina, em đẩy mọi chuyện cho anh nhanh quá. Anh biết làm gì đây?"

"Chẳng gì cả Adam." Tay nàng nắm trên tay nắm phía sau. "Không phải chuyện của anh. Dù sao đi nữa ... tạm biệt."

Nàng sẽ thay đổi cả đời mình vì anh. Anh cảm giác như thăng đốn mạt, nhưng không thể bắt mình nói ra. Nàng không nên rời đi. Rồi xa ngôi mái ấm nàng yêu thương vì anh. "Gina, chết tiệt –"

Nàng lắc đầu. "Chỉ là chuyện buộc phải như thế thôi Adam. Nên, sống tốt nhé? Bảo trọng."

Rồi nàng rời đi, Adam chỉ còn một mình.

Đúng như những gì anh muốn.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: CHƯƠNG 12

"Cậu là thằng đàn!"

Adam chẳng buồn nhìn lên khi Esperanza phục vụ bữa sáng kèm theo ý kiến của mình. Ánh sáng mặt trời dội lên người khi anh ngồi xuống đầu chiếc bàn

ăn dài làm từ gỗ cherry. Một người đàn ông ngồi ở chiếc bàn cho mười hai người.

Quá giống tình trạng cuộc đời anh đi.

Cà phê nguội ngắt, song anh có ấn tượng cực kỳ rõ ràng là yêu cầu được đổi cà phê sẽ không giúp ích được mấy. Ngó xuống đĩa đồ ăn sáng, anh chú ý thấy món trứng bác nhão nhoét – anh không ưa trứng còn lỏng và Esperanza biết thừa. Miếng thịt muối nửa khét nửa sống ở nửa đĩa bên này, còn bánh mì nướng thì đen sì.

Khá giống những bữa sáng anh thường được phục vụ hàng sáng kể từ lúc Gina rời đi.

Phản nản chẳng thay đổi được gì hết, anh biết thế. Esperanza đã sống cùng gia đình anh quá lâu. Một khi phụ nữ từng ngồi sau lái thuyền giúp bạn khi bạn còn nhỏ, bạn sẽ không còn tí ti quyền lực nào đối với bà ấy, bất kể bạn thích nghĩ gì.

”Cảm ơn,” anh nói, nhấc nĩa lên và tự hỏi làm thế nào mà ăn nổi phần trên của chỗ trứng này được cơ chứ. Chó chết, anh không bảo Gina rời đi. Đó là ý của nàng. Nàng tự mình bỏ đi, nhưng cái sự thật đó dường như không ảnh hưởng gì tới người giúp việc của anh.

Mà việc đó cũng có liên quan đến anh đâu? Không kể khoảng thời gian đầu khi nàng mới đi, Adam thường bắn khoăn liệu nàng đang làm gì. Ngồi quanh bàn ăn trong nhà của anh nàng à? Cười, nói và vui vẻ? Hay đang nhớ đến anh? Nàng có nhớ đến anh chút nào không?

”Cậu định chỉ cứ ngồi ỳ ra đó, không chịu làm gì trong khi mẹ của con cậu đang lang thang đâu đó ngoài cái xứ hoang dã đó à?” Esperanza đứng bên bàn, tay vòng qua người anh, đầu mũi giày nhịp mạnh xuống sàn gỗ. Đôi mắt đen của bà lóe lên giận dữ, miệng mím thành đường mỏng dính gần như biến mất.

Adam gât suy nghĩ về Gina đi, dù chẳng được bao xa. Anh thở dài, nhâm nhấm miếng trứng rồi nhăn nhó và chịu thua. Anh và người giúp việc của mình đã đổi thoại kiểu này từ ba tuần nay rồi. Mỗi khi có cơ hội, Esperanza không ngừng phỉnh phờ, hồ hạo và nhiec móc anh về chuyện để cho Gina bỏ anh.

”Colorado khó mà thành vùng hoang dã được,” anh chỉ ra.

”Nó cũng đâu có ở đây.”

”Chính thế.” Adam bỏ nĩa xuống và cam chịu đói thêm một ngày nữa. Có lẽ anh nên lái xe vào thị trấn làm một bữa sáng tươm tất. Nhưng ngay khi đang cân nhắc thì anh cũng đã đổi ý. Trong thị trấn có thể có người. Những người muốn trò chuyện với anh. Muốn nói với anh họ cảm thấy tiếc nuối như thế nào khi nghe tin cuộc hôn nhân đổ vỡ. Người ta mọi móc thông tin nhiều hơn những gì anh sẵn lòng chia sẻ.

”Cậu nên đuổi theo cô ấy mới phải.”

Cuối cùng anh cũng ném cho người giúp việc của mình cái nhìn khó chịu. Bà vẫn không chịu đi.

”Esperanza, Gina bỏ đi. Cô ấy muốn đi. Chúng tôi đã có thỏa thuận, nhớ chứ? Thỏa thuận đã hết rồi.”

”Thỏa thuận”. Một từ đơn giản mang theo quá nhiều ghét bỏ, gần như rung lên trong không khí. ”Cái mà cậu có là một cuộc hôn nhân. Cái cậu sắp có là một đứa con. Đứa con cậu sẽ không bao giờ được gặp. Đây là điều cậu muốn hả Adam? Đây là cuộc đời cậu mong sẽ diễn ra?”

Không, anh nghĩ dứt khoát, nhìn xuống chiếc ghế nơi Gina từng ngồi. Tường tượng ra nàng đang cười. Tiếng cười, sự đụng chạm dịu dàng của tay nàng khi nàng vờ ra cầm lấy tay anh. Anh không nhận ra mình đã phụ thuộc vào việc ngắm nhìn nàng mỗi ngày nhiều như thế nào. Nghe tiếng nàng. Nói chuyện cùng. Tranh cãi cùng.

Mấy tuần qua, cuộc sống trong trang trại King quay trở lại ”như bình thường”. Bầy ngựa Gypsy rời đi, quay trở về trang trại nhà Torino cho tới khi Gina gửi chúng tới chỗ nàng ở Colorado. Dòng khách ừn ùn đổ đến mua ngựa đã hết. Không còn những bình hoa tươi trong phòng ngủ của anh, bởi Gina đã không còn ở đó mà cảm chúng nữa. Không còn những bộ phim chiếu muộn ban đêm hay vô số bát bóng ngô được tiêu thụ nữa, bởi vì Gina đã bỏ anh.

Không còn cái gọi là cuộc sống ở trang trại nữa.

Thế giới của anh trở nên ảm đạm với hai màu đen – trắng anh từng quen và đánh giá cao. Chỉ là bây giờ ... anh ghét nó. Anh ghét sự giống nhau. Sự yên lặng. Sự tồn tại tầm thường không dứt của chính anh. Giống như bữa sáng Esperanza đã dọn cho anh. Vô vị.

Nhưng anh không thể thay đổi được. Gina đã ra đi. Nàng đã tiếp bước xây nên một cuộc đời mới không có anh, và thế là tốt nhất. Cho nàng. Cho con của họ. Cho anh. Anh gần như chắc chắn vậy.

”Cô ấy đi 3 tuần rồi.” Esperanza nhắc anh.

Ba tuần, năm ngày và mười một tiếng. Mà ai đang đếm ấy nhỉ?

”Cậu phải đến chỗ cô ấy. Mang cô ấy về nơi cô ấy thuộc về.”

”Không dễ thế đâu.”

”Chỉ với đàn ông thôi,” bà chỉ ra, cầm lấy bữa sáng không đụng tới của anh và đi về phía bếp.

Anh quay nửa người lại trên ghế và gào lên, ”Tôi là đàn ông đây!”

” Một thằng đàn ông đàn độn!” Bà hét trả.

” Chị bị đuổi việc!”

” Ha!”

Adam sụm xuống ghế, lắc lắc đầu. Đuổi việc bà ấy không hay chút nào. Esperanza sẽ chẳng đời nào bỏ đi. Bà ấy sẽ ở lại đây suốt hai chục năm tới, có lẽ sẽ làm khổ anh mỗi lúc có cơ hội.

Nhưng rồi, khi đẩy người ra khỏi bàn, anh tự hỏi liệu mình có xứng đáng với điều gì tốt hơn thế không? Anh đã để Gina rời đi mà không nói một lời vì mình không thể mạo hiểm quan tâm tới cô. Tới con của họ.

Điều đó khiến cho anh trở thành, anh biết, thằng hèn.

Ai cũng biết những thằng hèn đáng chết hàng nghìn lần.

Tối chiều, Adam bị toàn thể nhân viên làm phiền, chọc tức và léo nhéo, đến mức anh bắt đầu muốn giật đứt dây thần kinh của chính mình. Nên anh thu mình vào việc nghiền ngẫm, gọi vài cuộc điện thoại và bắt đầu tìm kiếm những dự án mới. Sau rốt, anh đã có mảnh đất vô giá đã khao khát bấy lâu. Giờ anh cần thứ gì đó mới mẻ để tập trung vào.

Tiếng gõ cửa thư phòng làm anh khó chịu. ” Gì đấy?”

Sal Torino mở cửa, trao cho anh cái nhìn lâu dài, điềm đạm khiến người Adam lạnh toát và đông cứng như đá. Anh nháy ra khỏi ghế. Chỉ có một lý do khiến Sal Torino ở đây. “Gina phải không? Cô ấy ổn không?”

Cha Gina bước vào phòng, đóng cánh cửa lại sau lưng và nghiêng cứu Adam một lát trước khi nói. ” Tôi tới đây chỉ vì cháu có quyền được biết.”

Băng giá chạy trong huyết quản anh, lò dò hướng tới trái tim. Adam siết chặt nắm tay, nghiêng răng hồng kiểm soát lại. ” Chú cứ nói đi. Gina. Cô ấy ổn không?”

” Gina vẫn tốt.” Sal đáp, chậm rãi bước quanh căn phòng như thể đang ngắm nó lần đầu tiên.

Sự khuây khỏa quét quá nhanh qua Adam, bỏ lại hai đầu gối run rẩy. Anh cảm giác mình đã chạy tại chỗ cả tiếng đồng hồ. Trái tim anh đập mạnh, hơi thở chậm chạp trong phổi, hai chân dẻo quẹo như cao su. Sal sắp giờ cái trò mèo quý quái gì nữa?

” Chó chết, Sal. Có việc gì nào?” Anh gào lên hỏi khi adrenaline chậm rãi cạn đi. “Muốn xem có tăng giá được không chứ gì? Là vậy chứ gì?”

” Đó chỉ là một phép thử,” Sal thừa nhận, dừng bước ở phía đối diện cái bàn rộng. “Tôi muốn biết”, người đàn ông già nói với đôi mắt đen neho lại, miệng chán nản, ” xem cháu có yêu Gina của tôi hay không. Giờ tôi biết rồi.”

Adam lùa tay qua tóc, rồi vuốt mặt mình. Yêu. Có một từ anh đã tránh nghĩ tới suốt mấu tuần qua. Kể cả khi anh nằm mắt ngủ trên giường, không ngừng lặp kế hoạch bay vù đến Colorado để bắt cóc Gina hay vui mình trong công việc, anh đã luyện cho mình không nghĩ tới từ đó.

Đó không nằm trong kế hoạch.

Anh đã thử yêu trước đây và không giỏi giang gì. Tình yêu làm con người ta rồi hết cả lên. Phá hỏng cuộc sống. Đặt dấu chấm hết vài thứ. Anh sẽ không thể nữa. Dù cho trái tim anh những tưởng chết đã lâu giờ đang sống động và đau đớn.

Không phải thứ anh sẽ thừa nhận với ai khác.

” Xin lỗi làm chú thất vọng. Cháu chỉ tự nhiên quan tâm đến cô ấy thôi. Nhưng nếu cô ấy khỏe, thì cháu thấy không có lý do gì phải thăm hỏi.”

Anh ngồi lại xuống ghế, nhặt bút lên và hạ tầm mắt xuống đồng giấy trước mặt. “Cảm ơn chú đã ghé qua.”

Tuy vậy Sal không đi. Ông nghiêng tới, nắm lấy mép bàn bằng bàn tay dãi dầu mưa nắng, và đợi tới khi Adam ngẩng lên lần nữa trước khi nói: “Tôi có điều phải nói với cháu Adam. Điều tôi nghĩ cháu có quyền được biết.”

” Nói xong và giải quyết luôn đi,” Adam lầm rầm, thẳng người chờ đón bất cứ tin gì ông già đem tới. Có thể tệ đến đâu nào? Gina yêu ai khác sao? Suy nghĩ đó cắt xuyên qua anh, ngay cả khi đã bị giảm nhẹ. Tưởng như nàng đã đi cả bao nhiêu năm trời, nhưng thực ra mới có vài tuần thôi. Chuyện gì có thể xảy ra chứ?

” Gina mất đứa bé rồi.”

” Sao cơ?” Anh thì thầm, cây bút anh cầm đột ngột lặn khỏi những ngón tay vô lực. “Khi nào?”

”Hôm qua,” Sal nói, về mặt ông đầy nuối tiếc lẫn mất mát.

Hôm qua. Làm sao chuyện đó xảy ra mà anh không hề hay biết? Hay bằng cách nào đó cảm giác thấy? Gina chịu cô đơn còn anh thì ở đây. Rúc vào cái thế giới cách ly chính mình tạo ra. Nàng cần anh mà anh lại không ở đó.

”Gina? Gina thế nào rồi?”

Câu hỏi ngu ngốc, Adam lập tức nghĩ ra. Anh biết nàng sẽ ra sao. Nàng đã khao khát đứa bé. Nàng sẽ bị phá hủy. Nghiền nát. Đau lòng.

Chớp mắt sau, anh nhận ra với nỗi bàng hoàng của chính mình, rằng anh cũng cảm thấy như vậy. Cảm giác mất mát sâu thẳm khiến anh rung động đến tận xương và anh chưa chuẩn bị cho nó, anh không biết phải nghĩ gì nữa.

“Con bé sẽ khỏe đúng lúc thôi,” Sal nói nhỏ với anh. “Nó không muốn cháu biết, nhưng tôi thấy thế này mới đúng.”

“Dĩ nhiên rồi.” Dĩ nhiên cần được biết. Con của họ đã chết. Dầu không đến một khắc, Adam cảm giác hụt hẫng chắc chắn y như sự hụt hẫng khi anh mất Jeremy nhiều năm trước. Không chỉ là cái chết của đứa bé. Đó là cái chết của mơ ước. Hy vọng. Tương lai.

“Vội lại,” Sal nói thêm, chờ Adam nhìn ông, “Cháu nên biết là Gina sẽ ở lại Colorado.”

“Cô ấy. Ở lại. Sao cơ?” Adam lắc lắc đầu, cố gắng tập trung, bỏ qua nỗi đau đang lần qua huyết quản.

“Nó sẽ không quay về,” Sal nói, nhỏ nhẹ thêm vào, “trừ khi điều gì đó xảy ra thay đổi tâm trí nó.”

Adam hầu như không nhận ra Sal đi lúc nào. Tâm trí anh đang mãi mê chiếu lại bóng hình Gina, tới tận khi con đau trong tim anh gần như không thể chịu đựng. Vài tuần nay, anh chẳng nghĩ đến gì khác ngoài nàng, ngoại trừ cố gắng ngăn cách mình với thế giới. Quay về với sự tồn tại đơn độc quen thuộc.

Nhưng mặc cho anh cố gắng bao nhiêu chăng nữa, suy nghĩ về nàng cứ mãi còn đó. Chế nhạo anh. Tra tấn anh. Không biết nàng ra sao. Nàng sống ở đâu. Nàng sẽ kể gì về anh với đứa con của họ.

Giờ không còn đứa bé nào nữa. Gina đang chịu đau đớn, đau đớn hơn nhiều những gì anh chịu đựng, và nàng chỉ một mình đối mặt, dù có gia đình, nàng vẫn cô đơn hệt như anh. Và bỗng nhiên, Adam biết điều anh muốn hơn tất cả là gì. Anh muốn ôm lấy nàng. Lau khô những giọt nước mắt. Xoa dịu nàng và bao bọc chính anh trong hơi ấm từ nàng.

Anh muốn ôm nàng đi vào giấc ngủ, và thức dậy được nhìn vào đôi mắt ấy. Đứng dậy lần nữa, anh quay người nhìn ra cánh cửa sổ rộng mở đằng sau, nhìn đồng hồ chạy dài tới đường cái. Những thân cây cô thụ xếp hàng dọc đường xe chạy nhảy múa trong gió, lá cây ngã vàng bứt ra để xoay tròn và bay trong gió. Mùa thu đến nhanh và sớm, ban ngày sẽ trở nên lạnh giá còn đêm thì quá dài.

Hệt như cuộc đời anh sẽ dài dang đặc, lạnh lẽo và trống rỗng nếu thiếu Gina.

“Esperanza nói đúng,” anh thì thầm, xoay người lại với điện thoại trên bàn. “Gần đúng. Minh đã là thằng đàn. Nhưng hết rồi.” Gina cười cậu bé đang nhảy tung tung trên cái yên ngựa. Nó quá phấn khích vì được làm “cao bồi”, nó chưa thôi toe toét từ lúc Gina đặt nó lên ngựa.

Ồn trời, dù cho ông anh Nick là huấn luyện viên bóng đá ở trường trung học về mặt kỹ thuật, thì anh vẫn có một trang trại nhỏ ở ngoại vi thị trấn. Bạn có thể bắt một cậu bé ra khỏi trang trại nhà anh ta, nhưng không thể bắt trang trại ra khỏi cậu bé, nàng nghĩ. Sống ở đây, làm việc trong khoảng không nhỏ của Nick và vợ anh thực sự tốt cho nàng. Nàng dành thời gian cho các cháu trai và cô cháu gái, khiến cho bản thân bận rộn đến mức chỉ có thời giờ nghĩ tới Adam mỗi phút một lần.

Chắc chắn thế là có tiến triển rồi.

“Em lại đang nghĩ đến thằng đó rồi.”

Nàng quay lại mỉm cười và nhún vai với anh trai. “Một chút thôi.”

“Anh nói chuyện với Tony tối qua,” Nick nói, tì tay vào phía trên hàng rào bãi chăn thả. “Không biết có giúp được gì không, nhưng nó nói Adam có vẻ cực kỳ khổ khổ.”

Niềm an ủi bé tí, Gina nghĩ bụng, nhưng nàng nhận nó. Nàng tựa trở lại hàng rào và lên tiếng. “Nếu nói ‘em rất vui được nghe vậy’ thì có sai không ạ?”

“Không. Không sai tí nào cả.” Nick kéo đuôi tóc nàng. “Tony rất vui lòng tán cho thằng đó một trận thay em. Chỉ cần em nói một câu thôi.”

“Các anh là nhất đấy.”

Anh cười, đôi mắt vàng lấp lánh. “Bọn anh đã bảo rồi mà.”

Nàng cũng mỉm cười và quay lại nhìn khi chiếc xe hơi tiến vào khoảng sân phía sau họ. Nàng không nhận ra chiếc xe tải vàng nhạt, nên nhịp tim không lấp bập cho tới khi người lái xe mở cửa bước xuống.

“Em thì biết gì?” Nick lau bầu.

“Adam,” Gina thở dài, ưỡn thẳng người và ước gì nàng ăn mặc tươm tất hơn. Ngu ngốc, nàng biết mà. Nhưng cái phần thuần nữ tính trong nàng không ngừng làm loạn về việc nàng đang mặc quần jean mài lần đôi bớt to vật để chờ đón chuyển viếng thăm bất ngờ của Adam.

Anh bắt đầu nhìn về phía nàng và Gina bước lên một bước trước khi quay lại nhìn anh trai. “Nick, anh để ý Mikey nhé?”

“Chắc chắn rồi,” anh trai nàng gật đầu nhanh chóng. “Nhưng nếu em cần anh giúp tổng khứ Adam thì cứ gọi nhé.”

Tổng khứ anh ư? Không đâu. Nàng đâu có muốn tổng khứ anh. Nàng muốn đắm chìm vào việc ngắm nhìn anh. Làm thế đáng thương đến mức nào? Chúa ơi, anh rạng rỡ biết bao. Thậm chí còn đẹp hơn cả những hình bóng mơ mộng nàng thấy mỗi khi nhắm mắt lại. Dòng máu của nàng chảy rần rật, nhịp tim nảy lên, miệng khô khốc khó mà nuốt được.

Gina bắt mình chậm lại, kể cả những bước về phía anh, khi mà bản năng giục nàng chạy đến, ném mình vào vòng tay anh và không bao giờ buông ra. Sẽ kéo dài được bao lâu, nàng tự hỏi, trước khi tình yêu phai nhòa? Vài tháng? Hay vài năm?

“Gina,” anh lên tiếng, giọng nói trầm rung rung như dội lại trong ngực nàng.

“Adam. Anh đang làm gì ở đây?”

Anh đưa tay xoa xoa gáy. “Anh phải gặp em. Lấy một phi cơ của gia đình. Thuê xe ở sân bay – ” Anh ngừng lại và nhìn chiếc xe tải bản thủ.

“Ừ, màu đẹp lắm.”

“Họ chỉ có thế.” Anh nói.

Nàng mỉm cười. “Em có hỏi anh đến đây bằng cách nào đâu. Chỉ hỏi tại sao anh ở đây thôi.”

“Để gặp em. Nói với em – ”

Ánh mắt anh sáng lên vì cảm xúc – nhiều hơn những gì nàng từng thấy được trong chiều sâu đen tối đó trước kia, và Gina điên cuồng tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Hy vọng nhòe dần bên trong và nàng mau chóng ép nó xuống. Chẳng lý gì phải thôi lên một quả bóng mà Adam hiển nhiên sẽ đâm thủng.

Rồi anh nhú mày, nhìn nàng từ đầu xuống chân và nói, “Em ổn không? Em có được đi lại không?”

“Sao cơ?” Nàng cười với anh. “Em khỏe mà Adam. Có chuyện gì sao?”

“Anh đem cho em thứ này.” Anh kéo một tờ giấy được gấp gọn ra khỏi túi sau và đưa cho nàng. “Cái này của em.”

Chỉ liếc một cái là nàng biết đó chính là bản Khế ước của mảnh đất anh khao khát. “Gì cơ?” Nàng lắc đầu. “Em không hiểu gì cả.”

“Để hiểu thôi. Anh hủy bỏ thỏa thuận của chúng ta. Mảnh đất lại là của em.”

Nàng từ mảnh giấy ngược lên nhìn anh, rồi nhìn lần nữa. “Anh đang làm chuyện vô nghĩa đấy.”

“Cha em nói với anh rồi.”

Sự nghi ngờ phiền toái đang không yên bên rìa tâm trí nàng. Người cha hay gây chuyện của nàng tới giờ đã làm gì rồi? “Chính xác là nói gì với anh cơ?”

Adam bước lại gần, đặt cả hai tay lên vai và nhìn vào mắt nàng. “Ông ấy nói với anh em đã mất đứa bé.”

Nàng lắc đầu, nhưng anh tiếp tục nói.

“Anh rất xin lỗi, Gina. Anh biết chỉ thế vẫn chưa đủ. Anh biết “xin lỗi” giờ phút này chả có cái ý nghĩa khốn kiếp gì cả, nhưng đó là tất cả những gì anh có thể trao cho em.” Đôi tay anh lướt trên gương mặt nàng, ngón cái vuốt ve làn da. “Anh rất xin lỗi vì đã không biết trân trọng điều kỳ diệu chúng ta cùng nhau tạo ra.”

Cha nàng đã nói dối anh. Nghĩ rằng nàng đang bị tổn thương, Adam đã chạy đến bên nàng. Bong bóng hy vọng nở ra trong lòng nàng lần nữa. Nàng hít sâu thêm một hơi, bất chấp trận gió Colorado lạnh lẽo đập vào mình, lần đầu tiên Gina cảm nhận được hơi ấm kể từ khi rời khỏi California. “Adam...”

“Khoan. Để anh nói xong đã.” Anh kéo nàng lại gần, ôm chặt vào mình và vuốt ve bàn tay trên lưng nàng như đang gắng thuyết phục bản thân rằng nàng thực sự đang ở đây. Với anh. Gina không ngăn anh. Nàng dâng hiến bản thân cho sự kỳ diệu được anh ôm lần nữa. Để mùi hương của anh lấp đầy nàng. Để cảm nhận sức mạnh của anh bao lấy nàng.

Khi nói, giọng anh lặng lẽ và run rẩy. “Em hỏi tại sao anh không có những bức ảnh chụp Monica và Jeremy trong nhà.”

Nàng đờ người một chút, nhưng anh vẫn cảm thấy và siết nàng chặt thêm.

“Anh không quên họ. Nhưng có điều em không biết Gina.” Anh xoay nàng lại nhìn anh. “Monica định bỏ anh. Anh là thằng chồng tồi tệ và làm cha cũng

chẳng hơn gì.”

Điều đó giải thích rất nhiều.

“Ôi Adam. Anh đang tự trách – “

“Không.” Giờ anh buồn bã lắc đầu. “Anh không thấy tội lỗi vì vụ tai nạn – dù nếu như anh là người chồng tốt hơn, có thể chuyện đó không xảy ra. Không đâu, Gina. Điều anh cảm thấy là hối tiếc. Rằng anh không thể và sẽ không được là những gì hai mẹ con cô ấy cần.”

Trái tim nàng đau thay anh, nhưng trong mắt anh có nhiều thứ hơn là nỗi buồn, có cả sự xác định nữa. à hy vọng. Điều gì đó khiến tim nàng bay bổng ngay cả khi nàng chỉ muốn vuốt ve anh.

Adam nâng cằm nàng bằng đầu ngón tay rồi nói. “Anh muốn làm chồng em, Gina. Anh muốn một cuộc hôn nhân thực sự. Đó là lý do anh đưa trả em mảnh đất đằn độn đó. Anh không muốn có nó. Em hãy giữ lấy. Trao nó cho đứa con tiếp theo của chúng ta. Chỉ cần em cho anh cơ hội làm thế.”

“Ôi Adam...” Đó là mọi thứ. Mọi thứ nàng từng kỳ vọng, mơ về nó và cầu nguyện để có được. Tất cả đều ở đây, trong tầm tay với. Nàng thấy điều nàng luôn mong ước được thấy trong mắt anh, biết rằng giờ họ sẽ có cuộc đời bên nhau nàng thêm khát.

“Anh nhớ em,” anh nói, ánh mắt di chuyển trên mặt nàng như người sắp chết nhìn thế giới lần cuối. ” Anh nhớ em như nhớ từng bộ phận trên cơ thể vậy. Một phần trong anh đã biến mất khi thiếu em. Chẳng thứ gì còn ý nghĩa vì em không ở bên anh nữa. Gina, anh muốn em về nhà. Làm vợ anh lần nữa. Hãy để anh làm người chồng nên có với em. Anh có yêu em Gina. Anh không quá cứng đầu đến mức không chịu nói ra nữa. Em sẽ chấp nhận anh quay lại chứ? Em sẽ giúp anh có một đứa con khác chứ?”

Gina rung động bởi sự có mặt của anh, lời lẽ lẫn tình yêu tỏa sáng trong đôi mắt anh. Nàng thậm chí có thể tha thứ cho cả cha mình vì đã xen vào lần này.

“Em cũng yêu anh, Adam,” nàng nói, với tới ôm lấy khuôn mặt anh trong tay mình.

“Ôn Chúa,” anh thì thào và kéo nàng lại gần lần nữa. Khi anh hôn nàng, trong đó có cả sự liều lĩnh, khao khát lẫn ngưỡng mộ mà Gina biết rất rõ. Dù vậy, cuối cùng thì khi họ tách ra để mỉm cười, Gina buộc phải cho anh biết.

“Em sẽ về nhà với anh, Adam, và chúng ta sẽ chung tay xây dựng cuộc đời tuyệt diệu này. Nhưng –”

Anh nheo mắt. “Nhưng gì?”

“Chưa cần tạo ra đứa bé khác ngay đâu,” nàng nói, đặt tay anh lên vùng bụng bằng phẳng của mình. Bất gặp ánh mắt anh, nàng mỉm cười tươi tắn hơn, và thấy tia sáng nhận thứ trong mắt anh. “Đứa con đầu lòng của chúng mình vẫn khỏe.”

Anh có vẻ bối rối. “Em vẫn –”

“Đúng thế.”

“Nên cha em –”

“Đúng rồi,” Gina đáp, giờ còn toe toét hơn khi kiễng chân lên để vòng tay quanh cổ anh.

“Cáo già,” Adam lăm bằm, cười với nàng khi nhấc nàng lên xoay vòng vòng. “Nhắc anh mua chai rượu cho cha em lúc về đến nhà nhé.”

“Thỏa thuận thế nhé,” Gina nói.

“Đóng dấu thỏa thuận chứ?” Rồi Adam hôn nàng và biết thế giới của anh lại cân bằng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Cần Con Của Anh Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.